R. M. Kirsch-Meyer

Uimitoarele aventuri ale lui Buffalo Bill in Vestul Salbatic

COLECTIA WESTERN

R. M. KIRSCH-MEYER

UIMITOARELE AVENTURI ALE LUI BUFFALO BILL ÎN VESTUL SĂLBATIC

Traducere de DANIELA TRUŢIA

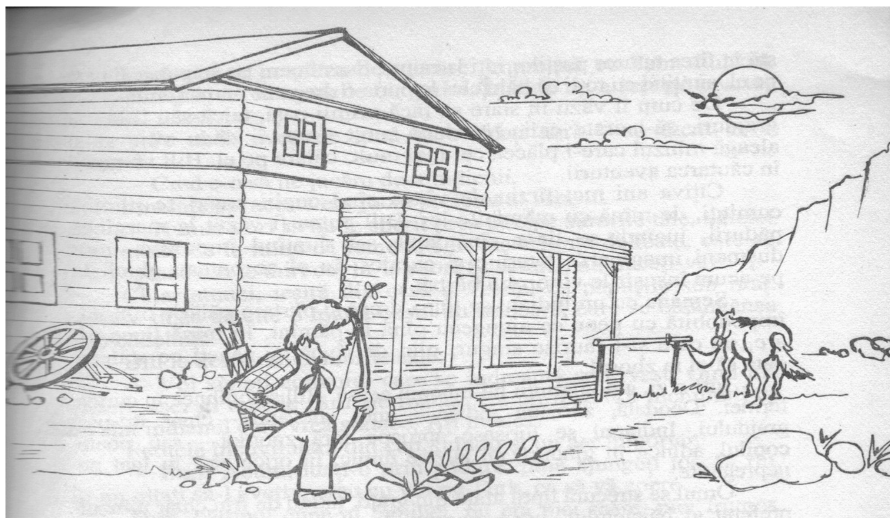
V.1.0
V.1.0

COLECTIA WESTERN

Editura: Elis
1993

I. A FOST ODATĂ ÎN IOWA

Dacă în anul 1846 ar fi existat deja obiceiul să fie anunţate naşterile, fără îndoială că într-o bună zi, ziarele ar fi scris cam aşa:

„DOMNUL ŞI DOAMNA ISAAC CODY
au fericirea sa vă înştiinţeze de venirea pe lume a fiului lor,
WILLIAM-FREDERICK.”

Ne putem imagina chiar şi cartonul alb, împodobit cu siluete de cai sau bizoni – animale în preajma cărora s-a aflat băiatul încă din primele clipe de viaţă. E posibil ca vreun cititor în stele să fi prevestit că venind pe lume în luna februarie, noul-născut se găsea sub semnul Vărsătorului, cunoscut prin gustul pentru aventură.

William şi-a petrecut copilăria în modesta fermă a părinţilor săi, nu departe de fluviul Mississippi, alături de fraţii şi surorile cu care se înţelegea de minune. E drept că-i necăjea toată ziua, aşa cum stă în firea tuturor puştilor iuţi la minte, dar nimeni nu se putea supăra pe el, simţind cu toţii că băieţelul le purta o dragoste nemărginită.

De cum îl văzu în stare să facă primii paşi, taică-său îl luă la

grajduri, să-i arate caii. Nu după mult timp, îi dădu voie să-şi aleagă mânzul care-i plăcea cel mai mult; călare pe el, Bill va porni în căutarea aventurii.

Câţiva ani mai târziu, la vârsta când copiii noştri se plimbă cuminţi, de mână cu mămicile lor, Bill putea fi văzut la marginea pădurii, jucându-se de-a vânătoarea sau luptând împotriva unor duşmani imaginari. Puternic şi curajos, în el se puteau ghici de pe-acum însuşirile viitorului bărbat.

Semăna cu un indian: se ţinea drept şi purta o pălărie mândră, împodobită cu pene ce ajungeau până la pământ. În mână ţinea un arc, pe care şi-l făurise singur, plin de râvnă, şi săgeţi ce stăteau gata să-şi ia zborul.

Într-o zi, când părinţii lui nu erau acasă, Bill se odihnea în curtea fermei. Deodată, zări un indian – unul adevărat – chiar în uşa grajdului. Indianul se furişase aproape fără zgomot – sau poale copilul, adâncit în gânduri, nu auzise nimic. În orice caz, fu luat pe nepregătite.

Omul se strecură tiptil afară din grajd, ţinând de frâu chiar mânzul preferat al băieţelului. Într-o pornire de moment, acesta sări de pe scaun şi înşfăcând puşca agăţată în cui pe peretele din sufragerie, o aţinti asupra tâlharului. Uluit la vederea unui copil care-i ţinea piept cu arma la ochi, indianul începu să râdă batjocoritor. Însă aerul calm şi hotărât al lui Bill îl făcu să înţeleagă că nu era de glumă. Aşadar, hoţul dădu drumul calului şi-o lua la sănătoasa cât îl ţineau picioarele. De altfel, era tot ce-avea mai bun de făcut. Băieţelul simţi cum îl trec fiorii… dar abia acum, când era în afară de orice pericol.

Pe atunci avea şapte ani. Fusese prima sa întâlnire cu un indian. Nu şi ultima, după cum vom vedea mai departe.

Nu mult după aceea, William îşi aştepta surorile în curte. Le invitase într-o mică excursie, iar acum se grăbea să pornească la drum înainte să înceapă căldura, care le-ar fi îngreunat mersul pe jos. Fetele întârziau – ca de obicei! – şi el începu să-şi piardă răbdarea. Dar Lydia şi Helen trebuiau să termine treburile de care se apucaseră: una îşi ajuta mama la spălatul vaselor, cealaltă pregătea cu grijă sandvişurile pentru drum, stivuindu-le într-un coşmare, de răchită, împreună cu băutura rece, luată din pivniţă, îi aştepta o zi lungă, iar mersul pe jos avea să le sporească pofta ele mâncare. Era nevoie să-şi ia la ei destule merinde, ca să poată prinde puteri înainte de-a face cale-ntoarsă.

— Haideţi odată! M-am plictisit de când vă aştept! Grăbiţi-vă!

le strigă el într-un târziu.

Taică-său se pregătea de plecare, împreună cu Sam, fiul cel mare, care-i ajuta la muncile câmpului. Înainte de-a ieşi pe poartă, întrebă:

— Pe unde aveţi de gând să umblaţi azi? V-aţi făcut ceva planuri?

— Cred c-o să ne jucăm de-a indienii.

Bineînţeles, acesta era jocul preferat al lui Bill.

— Numai vezi să nu le sperii prea tare pe surorile tale, băiete! Ţine minte de la mine că femeile sunt nişte fiinţe delicate, care se înfricoşează din te miri ce! Ia-le uşor! Şi acum, hai, duceţi-vă!

Chiar atunci, ieşiră din casa şi fetele, cu păpuşile sub braţ. Fiecare ţinea de câte o toartă coşul cu mâncare, care se bălăngănea ca o cădelniţă. Bill le destăinui planurile sale:

— Voi sunteţi convoiul care se îndreaptă spre vest. Când mă vedeţi, aşezaţi repede căruţele roată… Ca un fort! Vă închipuiţi că eu sunt indianul care vrea s-atace. Aţi înţeles?

Fetiţele încuviinţară din cap, luându-şi un aer important.

— Bun! Acum, luaţi-o prin pădure, până ajungeţi jos, la râu. Şi nu uitaţi să-l aveţi mereu cu voi pe Turk, ca să vă apere.

Turk, bătrânul câine al familiei, nu era nici mare, nici frumos, însă se dovedise un vânător priceput şi curajos; când era prin preajmă, stăpânii lui n-aveau a se teme de nimic! Lui Bill îi era tare drag şi-ar fi fost în stare să se ia la bătaie cu oricine ar fi îndrăznit să se lege de el.

Aşadar, Turk porni alături de tinerii lui stăpâni, dând vesel din coadă şi alergând printre picioarele lor. Curând ajunseră cu toţii sus pe deal. Se înţeleseră să se întâlnească din nou la amiază.

Bill îşi pregăti ceea ce el numea „armamentul său de război” – un băţ mare şi noduros, arcul şi săgeţile – apoi porni la drum, păşind cu plăcere prin iarbă. De departe, zări printre crengi rochiţele roşii ale surorilor sale. Dar la ce bun să stea cu ochii pe ele? Doar cunoşteau locurile la fel de bine! N-aveau cum să se rătăcească!

Mergea liniştit, când deodată, în faţa lui se iviră trei băieţi, cam de aceeaşi vârstă: trei indieni slăbuţi, cu pielea roşietică şi care probabil se întorceau de la şcoala misionarilor, fiindcă aveau cărţile sub braţ. O rupeau puţin pe englezeşte.

Ascuns după un copac, Bill îi cercetă cu luare-aminte. Cei trei trecură mai departe, pălăvrăgind veseli, în timp ce prietenul nostru nu-şi mai lua ochii de la ei.

Ultimul dintre indieni simţi că-i pândeşte cineva şi întoarse

capul, cu palma streaşină la ochi, ca o santinelă. Bill se ghemui la pământ, ca să nu fie observat. Se târî spre ei ca un şarpe, printre ierburile verzi şi înalte ale preeriei. Indienii rămăseseră pe loc. Unul din ei se aplecă să ridice ceva. Era coşul cu provizii al familiei! Cu un fluierat admirativ, copilul le arătă celorlalţi doi bunătăţile pe care le găsise. Cei trei băieţi începură să cerceteze conţinutul coşului, râzând cu gura până la urechi.

Dacă proviziile erau acolo, însemna că fetele nu puteau fi departe. Bine, dar unde? Adormiseră cumva, după ce se plictisiseră să-l aştepte în păduricea din apropiere? Sau poate culegeau flori pentru mama? Trebuia să meargă să le caute!

Între timp, indienii ajunseră lângă Bill, şi începură să-l măsoare de sus şi până jos, dându-şi coate unul altuia. Inima începu să-i bată tare. Îşi luă arcul şi-l îndreptă spre cei trei băieţi, care rămaseră încremeniţi de uimire. O săgeată ţâşni din arc, lovindu-l pe cel mai solid care, de spaimă, dădu drumul coşului pe care-l ţinea în mână. Însoţitorii lui se năpustiră spre atacator, care-l strigă în ajutor pe Turk. Se încinse o luptă în toată regula! Bill culese băţul de pe jos şi-l izbi în umăr pe unul dintre adversari. Indienii încercară să i-l smulgă din mână. În câteva clipe, toţi patru se rostogoliră în praf, într-un ghem de mâini şi de picioare. Unul dintre puşti îi puse piedică lui Bill, trântindu-l la pământ.

Acesta zâmbi în sinea sa: era chiar mai captivant decât atacul indian pe care-l plănuise asupra surorilor lui! Pentru un spectator, scena bătăii trebuie să fi fost nemaipomenită: i-ar fi plăcut să poată prezenta aşa ceva la teatru! Mai târziu… Când va creşte mare!

Deşi încă un copil, lui William Cody nu-i stătea în fire să accepte o înfrângere şi nici să se lase doborât de oameni sau de o soartă potrivnică. Se ridică repede de jos fără a-i lăsa pe ceilalţi să se dezmeticească.

— Sunteţi prizonierii mei! le zise tinerilor indieni, cu un aer grav.

În clipa aceea, sosi şi Turk, care începu să se învârtă în jurul ostaticilor, lătrând victorios. Aşa înţelegea el să se bucure de isprava stăpânului!

— Ai grijă să nu ne scape, Turk! îi spuse Bill, mângâindu-l pe cap.

Helen şi Lydia sosiră şi ele într-un suflet, atrase de larma încăierării, gâfâiau şi erau îmbujorate la faţă de alergătură. Luându-şi un aer serios, Bill începu să le explice:

— Războinicii pe care-i vedeţi au încălcat înţelegerea încheiată

cu noi: au atacat trenul şi ne-au furat proviziile. Acum sunt la cheremul meu. Cred că sunteţi de aceeaşi părere. Totuşi, vedeţi voi, eu sunt un şef mărinimos: atât de îngăduitor, încât am adus cu mine şi hoţii, şi merindele.

Apoi, plin de el se adresă prizonierilor.

— Tu du-te să-mi cauţi arcul! Voi doi, luaţi în braţe coşul! După mine! Un-doi! Un-doi! Acum rămâneţi cu spatele lipit de copacul de colo!

Helen studia duşmanul cu o privire plină de asprime. De obicei, intra repede în jocul fratelui ei. Însă Lydiei i se făcu milă şi încercă să-l înduplece:

— Nu crezi că şi lor le e foame? Dă-le ceva să mănânce!

— Asta şi aveam de gând! replică Bill, cercetându-i pe rând pe cei trei indieni, pe buzele cărora înflori un zâmbet.

— Hai să fim prieteni! Ce frumoasă ar fi viaţa dacă ne-am înţelege bine unii cu alţii, nu-i aşa?

Veseli şi prietenoşi, se aşezară împreună în faţa gustării pregătite de Lydia în aceeaşi dimineaţă. Bunătăţile dispărură cât ai clipi, pentru că aerul curat le dăduse la toţi o foame de lup. Astfel se şterse orice urmă de ură şi orice amintire neplăcută legată de felul în care se cunoscuseră.

*

*   *

După-amiază era pe sfârşite: trebuiau să se întoarcă acasă. Îşi dădură mâna cu toţii, pecetluind astfel prietenia abia înfiripată, apoi Bill şi surioarele lui porniră pe drumul ce ducea la fermă.

În prag îi aştepta mama, care începuse să se îngrijoreze de întârzierea lor.

— Pe unde-aţi umblat, copii? Masa e gata de mult! Sper că vă e foame!

Tare gustoasa era friptura de porc, prăjită exact atât cât trebuia, iar cartofii – un deliciu! Laptele, servit în căni mari, albastre, alunecă îndată pe gâtlejurile însetate ale copiilor.

Tatăl încă nu se întorsese de la muncă. Voia să-şi termine de lucrat peticul de pământ, înainte de căderea nopţii. A doua zi îl aşteptau alte treburi! Era mai bine să sfârşească aratul în aceeaşi zi!

În timp ce mâncau cu poftă, copiii povestiră întâmplarea din acea dimineaţă. Vorbeau toţi odată. Fiecare voia să mai înflorească puţin mica lor aventură. Tustrei istorisiră, entuziasmaţi, întâlnirea cu micii indieni. Mama, Ann-Mary Cody, se întunecă uşor la faţă:

— Dragii mei, nu vă îngădui să aveţi astfel de prieteni, vedeţi bine că indienii sunt nişte sălbatici şi că nu-mi face nici o plăcere să vă înhăitaţi cu ei.

— Dar erau atât de simpatici! Ne-am simţit foarte bine împreună! protestară copiii.

Mama oftă, descurajată. Ce mai putea spune, când vedea că noii prieteni câștigaseră deja inima copiilor ei? Poate se înşela, şi indienii erau mai cumsecade decât îşi închipuise! Nu cumva asprimea vorbei ei ascundea o lipsă de generozitate? Cine ştie?

Nu peste multă vreme află şi Sam despre cele petrecute în cursul zilei. Fratele cel mare tocmai se întorsese de la câmp şi era plin tot de praf. Ţărâna i se lipise de ghete, aşa că se descălţă înainte de-a intra în casă, nu cumva să murdărească duşumeaua bine lustruită. Se înfruptă şi el cu plăcere din bucatele îmbietoare pe care i le aduse mama, ascultând – nu prea atent – ce-i povesteau surorile lui.

Se prăbuşise pe un scaun, rupt de oboseală, cu gândul la ce mai avea de făcut până când să-şi capete porţia de odihnă binemeritată. Când termină de mâncat, îşi împături şervetul şi se ridică.

— Trebuie să plec din nou. Vacile au rămas pe deal. E timpul să le-aduc acasă.

Bill îşi luă inima în dinţi.

— Pot să vin şi eu cu tine, Sam? îl rugă el pe fratele mai mare. Simt că n-am stare. Nu ştiu ce am, de nu-mi găsesc locul!

Sfârşit, după munca grea şi istovitoare, Sam se arătă încântat că nu era nevoit să facă drumul singur. Aruncă o privire spre maică-sa şi înţelese că şi ea era de aceeaşi părere.

— Numai dacă m-ajuţi să mulg şi vacile! vorbi el.

Bill se declară gata sa facă orice numai să i se ofere ocazia de-a merge călare! Cu Sam alături, era în siguranţă. Nu pentru că părinţii s-ar fi împotrivit, dar li se părea că, totuşi, călăria e prea periculoasă pentru unul ca el, care căuta primejdia cu lumânarea.

Auzi de departe nechezat de cai – sunetul cel mai scump inimii lui! Sam se apropie de Betsy Baker, un cal de curse, focos nevoie-mare, pe care-l preţuia îndeosebi pentru iuţeala lui.

— Ia-l mai curând pe Rock Hill, îl povăţui el pe mezin. E un animal blând şi liniştit, nu face niciodată nazuri. Nici nu te gândi să încaleci pe o mofturoasă ca asta!

Copilul era în al nouălea cer. Puţin îi păsa că armăsarul era leneş la mers: totul era să se vadă în sa!

Ieşiră în curtea fermei, urmaţi de Turk. Curajosul câine se dovedea de mare folos. De-ar fi ştiut deschide şi poarta, n-ar mai fi fost nevoie să se ostenească stăpânii s-aducă vitele acasă!

Betsy Baker galopa prin preerie cu iuţeala fulgerului. Rock Hill mergea la trap, mult în urma ei.

În ţarc, vacile simţiseră că se apropia vremea mulsului şi începuseră să se agite, băieţii le deschiseră portiţa şi ele dădură buzna afară, năpustindu-se în direcţia fermei. Câteva, însă, rămaseră în câmp, aşa că Sam se văzu nevoit să-l trimită pe Turk după ele. Încăpăţânata şi ţâfnoasă, o vacă bătrână refuză să-i urmeze. Câinele îşi înfipse colţii în piciorul ei. Vaca se repezi, furioasă, înainte, desprinzând în trecere un pietroi, care se rostogoli pe povârniş, tocmai spre locul unde se afla Betsy Baker. Înspăimântată, iapa porni în galop, muşcându-şi zăbala şi cabrându-se, fără ca Sam, care se afla în spinarea ei, s-o poată opri din goana ei nebună. Cuprins de panică, tânărul se agăţase de coama animalului.

— Nu, Betsy! Nu aşa! striga el, lovind calul cu cravaşa.

Iapa se prăbuşi la pământ, aruncându-şi călăreţul cât colo. Bill, care aduna turma, nu departe de locul accidentului, auzi o bufnitură, urmată de un urlet puternic. Repede, pe cât îi îngăduia trapul liniştit al lui Rock Hill, ajunse lângă fratele lui, care zăcea la pământ, fără suflare, prins sub şaua calului.

— Sam! Sam! ţipă înspăimântat băieţelul, îngenunchind lângă rănit.

Turk se învârtea de colo-colo, scheunând.

— Sam! repetă copilul. Te rog, Sam! Ascultă-mă… Uită-te la mine! Nu primi nici un răspuns.

Chipul fratelui devenea tot mai livid şi mai ţeapăn. Bill nu-i mai putea fi de folos cu nimic. Tot ce-i rămânea de făcut era să-l caute pe taică-său şi să-l aducă de îndată acolo.

Fără a ţine socoteală de primejdie, o eliberă pe Betsy Baker din hamurile care-i prinseseră picioarele şi sări în şa. Calul, care parcă-şi dădea seama că el era vinovat de tragedia ce se petrecuse, porni glonţ prin preerie, spre locul unde muncea de obicei Isaac Cody. Acesta tocmai se pregătea să se întoarcă acasă. Aflând despre nenorocirea întâmplată, înlemni. Dar nu era timp de pierdut!

— Du căruţa acolo. Vin şi eu degrabă, să vedem, ce-i de făcut. Isaac porni călare pe Betsy Baker, în vreme ce Bill îl urmă în căruţă; aducea şi caii de la plug, pe care-i biciuia fără încetare, ca să zorească pasul. Când ajunseră lângă Sam, chipul părintelui

se făcu la fel de pământiu ca şi cel al fiului. Luându-şi feciorul în braţe, îl culcă cu grijă în căruţă, pe un braţ de paie.

— Dă-i drumul! zise el cu voce stinsă, în vreme ce lacrimi mari i se rostogoleau pe obraz.

— Tată! Tată! gemu Bill, tremurând din toate încheieturile, în ochii lui ardea o întrebare mută.

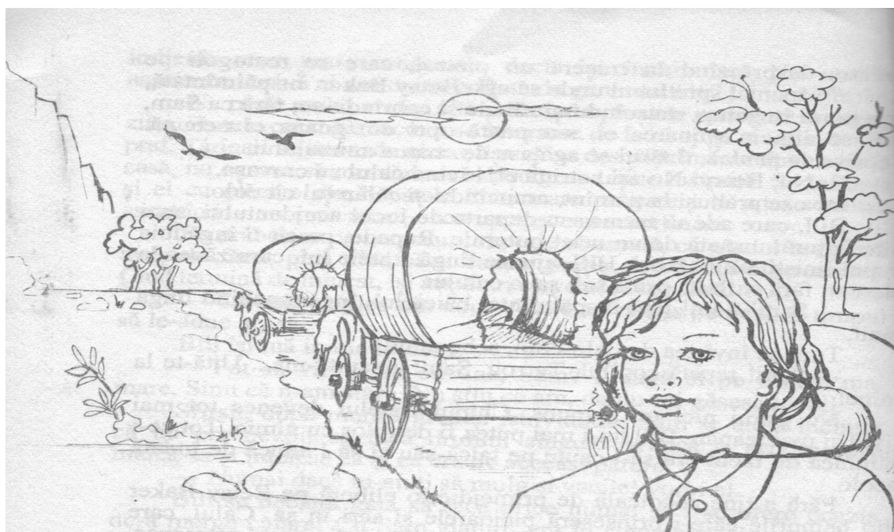
Isaac Cody îşi lăsă capul în piept. Privirea lui îndurerată vorbea de la sine. Tocmai de acest răspuns se temuse băiatul.

— Da, fiule… fratele tău a murit!

Porniră spre casă, împreună cu trista lor povară. Deodată, bătrânul, care parcă îmbătrânise cu zece ani în numai câteva minute, izbucni într-un hohot de plâns.

— Doamne! şopti el ca pentru sine. De ce n-am plecat eu în locul lui?

II. ÎN DRUM SPRE KANSAS

Câteva săptămâni după moartea lui Sam, familia se adunase la veghe. Toţi îl ascultau cu atenţie pe Isaac Cody citind un capitol din Biblie! De la un an la altul, copiii uitau amănuntele acestor lungi istorisiri, astfel că ele li se păreau de fiecare dată la fel de pasionante. Deodată, se auzi un plâns înăbuşit. Mama, care era cu nervii la pământ, nu se mai putuse stăpâni.

— Oriunde-mi întorc privirea, zise ea, parcă cerându-şi iertare, în casă sau pe afară, tot mi se pare că-l zăresc pe băiatul nostru drag. Încerc să-mi văd de-ale mele cum pot mai bine, să fiu tare şi să nu mă plâng, dar uneori îmi simt mintea şi sufletul copleşite de durere.

— Ştiu, nevastă. Ştiu cât suferi şi cum te sileşti să n-o arăţi. Cu toţii purtăm în inimă aceeaşi rană.

Isaac înghiţi greu, apoi, cântărindu-şi vorbele, le dezvălui planul care-i încolţise în minte.

— O plecare ar fi binevenită pentru toţi. M-am gândit mult la asta. Ce-ai spune de Kansas? Am aflat de curând că guvernul oferi fiecărui nou-venit câte 160 de acri de pământ, ca să-i încurajeze pe colonişti. Pentru început, nu-i rău. Tu şi fetele aţi putea rămâne un timp la Weston, cu frate-meu Elijah, în vreme ce Bill şi cu mini vom încerca să găsim o locuinţă şi ceva de

lucru.

Ca toţi cei de vârsta lui, Isaac Cody se gândea la viitor şi surâdea ideea de-a merge spre Vest. În 1852 – anul povestiri noastre, când goana după aurul californian se afla în toi – oferta era cât se poate de atrăgătoare pentru un tată de familie, care cunoştea nevoile din ce în ce mai mari ale casei sale. Mary-Ann încruntă o clipă din sprâncene.

— Dar şcoala? Acolo vom putea da copiii la şcoală?

— Sigur că da, draga mea. De altfel, în ce-l priveşte pe Bill nu cred c-ar suferi prea mult dacă n-ar fi pe lume şcoli. Am impresia că nu prea-i prieşte mirosul de cretă! zâmbi el cu blândeţe spre soţia sa.

— Dacă-i aşa, atunci să plecăm!

A doua zi de dimineaţă, când auzi despre acest proiect, Bil sări în sus de bucurie. Curând începură pregătirile pentru apropiat călătorie, pe care toţi o aşteptau cu nerăbdare. Isaac se strădui să vândă cât mai repede ferma, împreună cu tot ce-i aparţinea – îi afară de cai şi catâri, pe care voia să-i păstreze pentru sine.

Cumpără trei căruţe lungi, cu coviltir, special construit pentru colonişti. Fetele, împreună cu mama, aveau să călătorească în cea trasă de cai cu hamuri argintate, în timp ce Bill şi taică-său urmau să meargă pe lângă căruţe, traversând statele Iowa ş Missouri, cu puşca în bandulieră şi cu Turk în preajma lor.

Drumul până la ferma unchiului Elijah ţinu treizeci de zile timp în care discutară despre noua viaţă pe care aveau s-o înceapă în Kansas.

După o singură săptămână de odihnă, Isaac se pregăti să-şi urmeze drumul, cu gând să pornească în recunoaştere.

Mary-Ann era foarte îngrijorată: fiul ei, aflat încă la o vârstă foarte fragedă, va trebui să înfrunte primejdiile care-l pândeau la fiecare pas.

— Lasă-mă să-l iau cu mine! interveni Isaac. E vremea să înveţe să fie un bărbat adevărat.

Un bărbat adevărat? În cele câteva zile cât rămăsese la ferm din Weston, Isaac văzuse ce se petrecea în jurul lui şi-şi făcuse următoarea socoteală: „Dacă fratele meu câştigă bine lucrând cu indienii, de ce n-aş face şi eu la fel? Ba chiar aş putea prinde doi iepuri dintr-odată: să caut un loc bun, unde să-mi instalez familia şi să vând marfă celor care abia aşteaptă s-o cumpere.”

Elijah nu se arătă prea încântat de plecarea fratelui său şi încercă pe toate căile să-l reţină; însă acesta povestea despre nenumăraţi căutători de aur pe care-i întâlnise în ultima vreme şi

care se întorceau din Vest cu buzunarele pline. Prin urmare, insistenţele lui Elijah rămaseră fără rezultat.

Kansas-ul era un ţinut frumos şi fertil, deschis coloniştilor. Aşadar, Isaac Cody pornea într-acolo plin de entuziasm.

Fiul său îl ajută să încarce în căruţă o mulţime de lucruri preţuite de indieni: mărgele colorate, cuţite de vânătoare, oale de fontă. De asemenea, lanţuri, tutun şi baloturi întregi de pânză roşie, însă, mai ales blănuri, pe care le puteau da, luând pe ele zahăr şi veşminte. Ca să fie toată lumea mulţumită!

Nu erau singurii care plecau la acest drum. Zilnic porneau în aceeaşi direcţie zeci şi zeci de colonişti. Din când în când era necesar un popas, pentru odihna animalelor. Dar şi oamenii trebuiau să-şi refacă forţele. Toţi îşi petreceau noaptea sub cerul liber.

Încă din zori, Isaac cercetă împrejurimile şi, arătând cu mâna spre o vale înverzită, zise:

— Acolo este Salt Creek Valley. Nu-i aşa că-i un loc minunat? Dincolo de ea, cât vezi cu ochii, se întinde preeria, apoi deşertul. Aici ne vom stabili noi.

— Dar unde-s indienii? Nu-i văd nicăieri! se nelinişti micul Bill, uşor dezamăgit.

— Sunt şi indieni, n-ai grijă! De cum vor auzi că avem ceva de vânzare, vor da năvală. Atâta aşteaptă!

Într-adevăr, afacerile lui Isaac merseră de minune. Indienii – bărbaţi, femei şi copii – soseau să se târguiască cu noii-veniţi. Plini de bunăvoinţă, aceştia inspirau încredere şi, în curând, Bill se împrieteni cu câţiva băieţi de vârsta lui. Le învăţă limba, obiceiurile, precum şi felul lor specific de-a mânui armele.

Într-o dimineaţă, Bill şi tatăl său hotărâră să urce spre Fort Leavenworth – o fortăreaţă solidă, cocoţată ca o platformă deasupra fluviului Mississippi, de unde domina orăşelul cu acelaşi nume. Era un important punct militar, unde Bill avu ocazia să vadă pentru prima oară soldaţii în uniformă, pregătiţi pentru paradă.

Săbiile şi puştile luceau în razele soarelui, iar caii păşeau cu o graţie nemaiîntâlnită. Răpăitul tobelor făcea să-i tresalte inima de mândrie.

Priveliştea era minunată. Lui Bill aproape că i se tăie răsuflarea. În vale, cale de vreo douăsprezece mile, şerpuia un şir lung de căruţe. Convoiul înainta încet: câteva căruţe erau trase de boi numai pe jumătate domesticiţi, care se împotriveau la jug. Încărcătura aparţinea firmei „Russell, Majors şi Waddell” –

însărcinată de guvern cu aprovizionarea posturilor celor mai îndepărtate.

Cum se aflau lângă frontieră, Isaac se simţi dator să-i explice fiului său câteva lucruri:

— Ştii, băiete, în Sud există mari plantaţii. Ca să le muncească, proprietarii lor se folosesc de sclavi, pe care-i pun la lucru, fără a-şi închipui nici o clipă că s-ar putea şi altfel. În Nord, dimpotrivă, statele tocmai au votat o lege care interzice sclavia. Cât despre Kansas, aici oamenii abia aşteaptă să hotărască prin vot dacă preferă munca liberă sau exploatarea.

La unchiul Elijah, Bill văzuse pentru prima oară un sclav: un negru cu înfăţişare jalnică şi tristă. Uimit de descoperirea că pe lume existau şi fiinţe omeneşti cu pielea închisă la culoare, chiar fără a fi fost bronzată de razele soarelui, copilul fusese foarte impresionat.

— Dar dumneata ce crezi, tată?

— Urăsc sclavia sub orice formă. Toţi oamenii au dreptul să fie liberi, iar eu voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să apăr cauza celor ce sunt supuşi unei astfel de exploatări.

— Crezi că vor exista neînţelegeri?

— Sper că nu, zâmbi Isaac, nu prea convins.

Simţea crescând neliniştea în sufletul fiului său.

Pe drum, întâlniră oameni cu chipuri aspre, aproape sălbatice, cu pălării mari, trase pe ochi. Purtau pantaloni vârâţi în cizme, iar la brâu le atârnau tot felul de săbii şi pistoale. Adevăraţi piraţi – şi încă dintre cei mai nesuferiţi! Veni vremea să coboare din nou în vale. Când tatăl se întoarse la treburile lui, Bill porni la vânătoare prin pădurea învecinată. Nu era suficient că-şi găsiseră un adăpost: trebuiau să se gândească şi la hrana zilnică.

Curând descoperi un cerb, ascuns în lăstăriş. Bill îşi sprijini puşca pe umăr, gata să apese pe trăgaci, dar emoţia făcea să-i tremure mâna în asemenea hal încât nu reuşi să ochească. Animalul avu tot timpul să fugă. Turk îi aruncă stăpânului său o privire dezgustată. Cum de i se întâmplase una ca asta? I se ivi, însă, altă ocazie: de data asta n-avea cum să rateze. Apăsă pe trăgaci, nimerind căpriorul în mijlocul greabănului. Animalul căzu, lovit drept în inimă.

Acum se punea altă problemă: cum să-l ducă acasă? Îşi puse calul să îngenuncheze, şi cu mare greutate săltă vânatul în şa, după care făcu cale-ntoarsă, foarte mândru de ispravă.

Turk porni în recunoaştere. Încă de departe, Bill auzi urlete din

ce în ce mai înspăimântătoare. Cu toate că iapa încetinise pasul, datorită greutăţii, din spate, Bill zori să-şi ajungă câinele din urmă. Când îl zări, i se făcu părul măciucă: credinciosul său însoţitor se lupta pe viaţă şi pe moarte cu o uriaşă panteră galbenă. Bill se repezi spre cele două animale furioase, încercând să le despartă. Zadarnic! Atunci trase de aproape trei focuri în capul fiarei, care se prăbuşi la pământ, ca secerată. Încă tremurând, Turk veni să se lipească de picioarele stăpânului. Bill rămăsese pe loc, netulburat.

— Bravo, băiete! îi zise taică-său, văzându-l cum se întorcea cu primul lui vânat mare. Avem din nou doi bărbaţi în familie!

Mândru de această laudă, Bill se umflă în pene.

— Asta nu-i tot! Azi am dat încă o lovitură! Şi-şi povesti isprăvile, fără a uita nici un amănunt.

Pe vremea aceea, nimeni nu ştia că va veni o zi când întreaga lume îi va admira îndemânarea de trăgător şi nici că mai târziu va deveni atât de celebru, încât o scrisoare fără altă adresă decât un desen reprezentându-l pe el, va ajunge drept la destinaţie.

III. PRINŢ ŞI CAII ARMATEI

Printre noii prieteni ai lui Bill se număra unul, care-i era cel mai drag: Long Bow (Arc-Lung), care avea aceeaşi vârstă şi aceleaşi gusturi ca el. E lesne de înţeles cât de sincere şi armonioase erau relaţiile dintre ei. Uneori seara, după munca zilei, copiii se întâlneau pe malul râului, ca să mai stea puţin de vorbă.

Într-o după-amiază călduţă de mai, Long Bow sosi călare pe calul său, bine hrănit şi frumos împodobit pentru plimbare. Lângă el păşea la trap mărunt un ponei cu gât graţios, cu un cap mic şi delicat. Dar ceea ce-i plăcu mai mult lui Bill era culoarea lui: alb cu pete negre.

— Ce noroc pe tine să ai aşa un ponei! Nici nu-ţi dai seama cât e de frumos! De-ar fi al meu, m-aş simţi în culmea fericirii. E drept, catârii sunt simpatici, dar căluţul ăsta e o bijuterie!

Şi Bill se uită cu jind la micul ponei. Long Bow surise tainic, aşa cum face cineva care pregăteşte o surpriză.

Chiar asta se şi întâmplă. A doua zi, în zori, micul indian deschise uşa:

— Ieri parcă te-am auzit spunând că-ţi place căluţul meu, aşa-

i?

— Da.

Cu inima bătând, Bill îndrăzni să-l întrebe:

— Atunci, Long Bow, te-ai mai gândit? Eşti de acord să mi-l vinzi?

— Nici vorbă, dragul meu!

Văzând dezamăgirea aşternută pe chipul prietenului său, indianul continuă, privindu-l pieziş:

— Nu vând poneiul! Ţin prea mult la el ca să-l vând. Însă… ţi-l dăruiesc! De asta am venit aici.

Bill încremeni, mut de surpriză. Îl privi pe Long Bow cu lacrimi în ochi, apoi dădu fuga la tatăl său, să-l întrebe ce părere avea de un asemenea dar.

— Ce crezi c-a făcut micul indian? Ei bine, mi-a oferit căluţul acela minunat. Îmi dai voie să-l primesc, tată? Te rog, fă-mi bucuria asta!

— Hm! Dacă te simţi în stare să vezi de el, atunci n-am nimic împotrivă, fiule!

Deja Bill îşi făurea tot soiul de planuri: va învăţa să călărească în preeria cu iarbă moale, va munci cu şi mai multă râvnă, iar de căluţ se va ocupa numai în momentele de răgaz.

După ce legă poneiul de un copac, îi şopti tatălui său câteva cuvinte la ureche. Acesta zâmbi în semn de încuviinţare. Atunci Bill se urcă repede în căruţă, de unde se întoarse cu un minunat cuţit de vânătoare, cu mâner de os, cu lamă strălucitoare şi ascuţită. Cuţitul era vârât într-o teacă de piele roşie.

Bill i-l întinse lui Long Bow, care se prefăcu a nu-l vedea.

— Uite, asta-i pentru tine!

Micul indian nu se mişcă din loc. Pe chipul lui se aşternuse dezamăgirea.

— Eu nu ţi-am vândut poneiul, ti l-am dăruit!

— Nici eu nu-ţi vând cuţitul: ţi-l ofer!

Atunci, indianul luă cuţitul şi-l scoase din teacă, mângâindu-i tăişul cu vârful degetelor. După aceea îl puse la loc şi şi-l legă la brâu. Înainte de plecare, se întoarse spre Bill, şi-i făcu semn cu mâna.

— Oare cum să-l numesc pe căluţ? se întreabă micul William. Arată ca un senior. Ah, am găsit! O să-l cheme Prinţ!

Şi Bill începu să mângâie căluţul cu blândeţe. Îl duse până la râu şi, în vreme ce poneiul bea apă, stăpânul lui îi vorbi cam aşa:

— Stai cuminte, nu-ţi vrea nimeni răul. Eşti un căluţ nemaipomenit. Sunt sigur c-o să ne înţelegem foarte bine.

Tatăl său, care tocmai se odihnea puţin, îl văzu venind şi-i zise:

— Cred c-a sosit momentul să-l încaleci. Hai, încearcă, dar fii cu băgare de seamă!

Bill înşeuă poneiul, apoi ţinându-l de frâu, îl luă la o scurtă plimbare. Pentru prima lor ieşire împreună, nici nu trebuia să-i ceară prea mult. După câtva timp, căluţul începu să tropăie, apoi dintr-odată, porni în galop, coborând valea şi gonind în direcţia satului indian. Voia să se întoarcă acasă! Bill trase puternic de frâu, ca să-l întoarcă din *drum,* dar era limpede ce dorea căluţul: galopa drept spre grajduri. Socotind că a sosit clipa să-i dea o lecţie călăreţului, făcu un salt şi se răsuci în loc, azvârlindu-l din şa. Nu după mult, însă, poneiul începu să necheze, de parcă i-ar fi părut rău de ispravă. Noroc că în locul acela pământul era moale, şi căzătura lui Bill nu avu urmări prea grave. Totuşi, căluţul cel ştrengar profită de ocazie pentru a o lua la sănătoasa, astfel încât băiatul se văzu nevoit să alerge, ca să-l ajungă din urmă.

În tăcerea după-amiezii de duminică, preeria se întindea până departe, ca o mare liniştită. La orizont se zări trecând o turmă de antilope, mici cât nişte insecte. Prinţ nu era nicăieri. Trebuia să-l găsească cu orice preţ! Dar cum? Fără îndoială că se întorsese în satul indian din vârful dealului. Bill era foarte necăjit: se gândea câte griji îşi făcea la ora aceea tatăl lui, văzând că el încă nu se întorsese acasă. Cu toate acestea, nu-şi putea abandona Prinţul lui din poveste!

Dar când întoarse capul, văzu… poneiul, care se oprise să pască liniştit iarba fragedă şi gustoasă. Lângă el se aflau trei călăreţi, care-l cercetau cu luare-aminte. Tustrei se uitară amuzaţi la hainele prăfuite ale băiatului, în timp ce acesta încerca să le scuture cu palma.

— Să nu ne spui că prăpăditul ăsta a dat cu tine de pământ! vorbi unul dintre ei.

— Ba da! Şi încă fără a sta prea mult pe gânduri! De nu l-aţi fi oprit dumneavoastră, cred că mai fugea şi acum prin preerie!

Apoi adăugă, uşor stânjenit:

— E prima oară când îl încalec şi se pare că voia să se întoarcă la foştii lui stăpâni…

Oamenii izbucniră în râs. Părul lung le flutura pe umeri, iar chipurile arse de soare, încadrate de bărbi stufoase, erau zâmbitoare şi prietenoase. Lângă ei, trei cai, încărcaţi cu baloturi grele, băteau nerăbdători cu copita în pământ.

— Să te învăţ ceva, zise unul din călăreţi. Ca să-ţi stăpâneşti calul, nu-i nevoie să tragi de frâu. N-ajută la nimic. Animalele nu trebuie supuse cu forţa. Nici oamenii, de altfel.

Bill n-avea să uite niciodată aceste cuvinte. Le mulţumi celor trei pentru ajutor şi porni alături de ei, sporovăind şi povestind.

— Tocmai am revenit din California, îi istorisiră călăreţii. Credeam că acolo ne vom umple buzunarele cu aur, dar după cum vezi, ne-am întors cu coada între picioare. Noroc că în ultima clipă am făcut rost de nişte blănuri, pe care sperăm să le vindem şi să luăm bani buni. Fiindcă veni vorba, ai auzit de un om pe nume Elijah Cody? E negustor şi se pare că trăieşte prin părţile astea.

— Dac-am auzit de el? Cum de nu! E unchiul meu. Locuieşte la Weston.

— Unchiul tău? Dar e şi unchiul meu! Mă cheamă Horace Billings.

— Eu sunt fiul lui Isaac Cody. Deci suntem veri! Ca să vezi ce mică-i lumea!

Bucuros de întâlnire, celălalt îl bătu prieteneşte cu palma pe spinare.

Bill îi conduse pe toţi trei la ferma lor, unde între timp se reunise toată familia. Taică-său îl aştepta neliniştit în prag: de la moartea lui Sam, se îngrijora din te miri ce. Pentru prima plimbare cu Prinţ, Bill lipsise, într-adevăr, cam mult, şi Isaac tocmai se pregătea să-i iasă în întâmpinare.

Băiatul îi povesti păţania sa, după care făcu prezentările.

— Mă bucur să te cunosc, vere. Da’ cu ce treburi pe-aici?

— Îl caut pe unchiu-meu. Elijah. Se zice că-i merge bine negustoria şi-aş vrea să-i vând blănurile astea, pentru când va veni iarna.

Isaac îi pofti pe toţi trei să fie oaspeţi.

— Lăsaţi-vă caii şi bagajele şi aşezaţi-vă la masă. Duminica gătim pentru toată săptămâna, aşa că nu vă faceţi griji: avem de toate.

Începură să mănânce cu mare poftă, iar Bill – care avea o foame de lup – nu se lăsă nici el mai prejos.

În lipsa băiatului, Isaac primise vizita unor soldaţi de la Leavenworth, însărcinaţi să dea de veste în tot ţinutul că două-trei sute de cai de-ai armatei fugiseră şi acum rătăceau în libertate pe undeva, prin preeriile Kansas-ului. Se făgăduiau câte zece dolari pentru fiecare cal găsit şi înapoiat armatei.

— Asta-i tocmai ce-mi trebuie! exclamă Horace Billings, auzind

de recompensă. Ce zici, Bill? După ce duc marfa la unchiul Elijah, n-ai vrea să mergem amândoi să căutăm caii ăia?

— Grozav! Când plecăm?

Mary-Ann Cody, care servea la masă, simţi că i se strânge inima.

— Nu, nu! E prea primejdios pentru tine!

— Vai, verişoară! Doar n-ai de gând să faci din fiul dumitale un papă-lapte! Nu te teme, doar e în grija mea!

În noaptea următoare, Bill dormi foarte agitat. Visă că deja plecase şi călărea alături de vărul lui.

În zori, cei trei bărbaţi îşi luară rămas-bun şi porniră spre Weston.

Vreme de câteva săptămâni, nu mai avură nici o veste de la ei. Disperat, Bill se tot întreba: „Oare au uitat de mine?"

Nu, nu uitaseră. Într-o seară, când Bill îngenunchease în faţa vetrei ca să aţâţe focul, se auzi un tropot grăbit de cal, stârnind nori de praf pe drum. Silueta călăreţului se desena limpede pe cerul trandafiriu. Puştiul clipi des, ţinându-şi răsuflarea. De data asta, era chiar Horace!

Alergă în întâmpinarea lui.

— Mi-a fost teamă că n-ai să-ţi ţii făgăduiala!

— Nu-i vina mea! Închipuie-ţi că prietenii mei n-au vrut să se mai întoarcă! M-am despărţit de ei şi iată-mă! E timpul să pornim!

Ochii lui Bill ardeau de nerăbdare. Horace sări jos din şa. Dezlegând frânghia cu care-şi fixase încărcătura, tânărul dădu la o parte învelitoarea de pe spinarea calului. Puştiul făcu ochii mari, mut de uimire: sacul cu provizii pe care i-l întinsese Horace conţinea căpestre, o zăbală şi o pereche de pinteni.

— Iată echipamentul tău! Acum ai să fii un călăreţ adevărat! Merseră în odaia de oaspeţi, iar calul coborî la malul râului, să bea apă.

Horace vorbea fără încetare. Ceilalţi ascultau cu gurile căscate povestea călătoriei sale prin Vestul îndepărtat, minunându-se de peripeţiile prin care trecuse.

A doua zi de dimineaţă, Bill se trezi mai devreme ca de obicei. Se îmbrăcă în mare grabă, apoi îl înhăma pe Prinţ cu harnaşamentul cel nou. De cum termină, sări în şa, cu spatele drept, mândru nevoie mare. Cu pintenii cei noi, atinse uşor coastele poneiului: înainte! Căluţul porni întâi la trap, apoi ia galop, după care Bill trase de frâu, făcându-l să se ridice pe picioarele de dinapoi.

— Un adevărat număr de circ! se bucură băiatul, gândindu-se că în curând va fi în stare de isprăvi şi mai grozave.

Timp de o săptămână, Horace îl învăţă pe Bill cum să-şi antreneze poneiul. După primele lecţii, porniră spre Leavenworth, de unde se putea zări rezervaţia indienilor.

Horace îi dezvălui băiatului planul său:

— Pun prinsoare că toţi caii scăpaţi din grajdurile armatei se găsesc undeva, între cele două cursuri de apă. Poate chiar s-au alăturat vreunei herghelii de cai sălbatici. Dacă pornim într-acolo şi cercetăm cu de-amănuntul tot ţinutul, fără îndoială că vom da de ei.

Colindară fâşia de pământ cuprinsă între cele două ape, până-i trecură năduşelile. Nici urmă de cai! Nimic! Cum se făcuse ora mesei, se opriră în vârful colinei, în apropiere de satul indian. Toate corturile erau aşezate cu faţa spre răsărit. În jurul lor păşteau ponei, păziţi de copii. Printre ei, Bill îl recunoscu imediat pe Long Bow. Acesta îşi observă şi el îndată prietenul.

— Fiţi bineveniţi în satul nostru! zise micul indian, conducându-i în cortul lui, unde maică-sa îi servi cu carne uscată, gătită cu fel de fel de ierburi, precum şi cu o fiertură de porumb. La desert li se oferiră prăjituri cu miere, abia scoase de sub spuza fierbinte a vetrei.

În semn de mulţumire pentru ospitalitatea ce le fusese arătată, Horace le dădu tutun şi fumară cu toţii pipa păcii, continuând să stea la taclale. Tocmai asta dorea şi musafirul: să-i facă să vorbească.

— Aveţi cumva idee unde s-ar putea găsi caii armatei? Poate aţi văzut pe ce drum au apucat-o când au fugit din fort…

Indienii erau oameni foarte zgârciţi la vorbă. Povesteau de una, de alta, însă ştiau să păstreze un secret. Totuşi, Horace era convins că ei cunoşteau taina cailor.

Se făcuse târziu. Oaspeţii erau obosiţi, astfel că gazdele îi invitară să-şi petreacă noaptea în cortul lor. Ce noroc că nu trebuiau să se aventureze pe întuneric! În zori, avea să fie mult mai plăcut.

A doua zi, la despărţire, Long Bow strânse puternic mâna prietenului său şi-i şopti la ureche:

— Mergeţi către nord. Vă ajung din urmă şi am să vă spun unde sunt caii pe care-i căutaţi.

Peste vreo jumătate de oră de la plecarea din sat, auziră în spatele lor tropot de copite. Long Bow venise după ei, călare pe calul său pătat, aşa cum făgăduise!

— Acolo! arătă el cu degetul. Acolo sunt caii armatei!

Tustrei străbătură valea, ajungând la colina împădurită, pe care începură s-o urce. Ajunşi în vârf, auziră un şuierat strident, dinspre păşunea cu iarbă moale. În faţa lor se găsea un cal sălbatic: un ponei negru, cu ochi severi şi întunecaţi, cu o coamă bogată, aspră şi lungă până la pământ.

— Acesta este un mustang! zise Long Bow.

— Şi nu e singurul! adăugă Horace, văzând că poneiul era urmat de vreo treizeci de iepe şi mânji.

Ca la o comandă invizibilă, herghelia se opri în loc, iar conducătorul cu coamă lungă începu să coboare panta cu prudenţă, privind când într-o parte, când în cealaltă.

— De ce se feresc de noi? întrebă Bill.

— Nu ne cunosc. Conducătorul hergheliei a mirosit că avem cu noi alţi cai. Uitaţi-vă cum adulmecă urmele, cu nările în pământ, ca un câine. Caii au auzul ascuţit, dar mirosul lor e încă şi mai fin!

Herghelia de cai sălbatici se făcu nevăzută. Bill înainta alături de Horace, până descoperiră, în sfârşit, caii armatei, care păşteau netulburaţi.

— Vezi tu, puştiule, zise vărul lui, ăştia n-au nici un conductor. N-o să ne fie greu să punem mâna pe ei.

Dar nu ajunseseră încă la capătul caznelor: de după tufe se iviră alţi căluţi sălbatici. În fruntea lor se afla un ponei cu căutătura cruntă, care la vederea cailor armatei începu să-şi arate dinţii, furios. Ceilalţi cai ridicară capetele şi, de parcă s-ar fi înţeles între ei, începură să coboare la vale.

— Să-i lăsăm să ajungă jos şi abia atunci să-i prindem!

În locul unde se întâlneau cele două râuri – Salt Creek şi Plum Creek – caii îşi dădură seama că apele, crescute de la ploi şi de la topirea zăpezii, erau prea adânci şi nu riscară să se avânte. Se întoarseră din drum, găsindu-se faţă în faţă cu herghelia de cai sălbatici. Conducătorul cel nervos se repezi la unul din caii armatei şi-l muscă, sfâşiindu-i carnea. Apoi se pregăti să-l atace pe Prinţ, însă Bill fusese prevăzător: scoţând din buzunar frânghia, îşi făcuse un lasou, pe care acum îl azvârli de gâtul periculosului animal. Horace, care era şi el pregătit, reuşi să-l scape pe Prinţ de furia atacatorului. Bill descăleca şi sări în spinarea calului celui bătrân. O experienţă pe care toată viaţa lui nu va avea chef s-o mai repete!

— Acum am văzut de ce eşti în stare! auzi el glasul lui Horace. Cu tine alături, bieţii noştri căluţi sunt în siguranţă.

E lesne de ghicit ce a urmat. Mânaţi de Bill şi Horace, caii porniră spre Fort Leavenworth, unde oamenilor nu le venea să-şi creadă ochilor, văzându-i.

Pe drum, întâlniră un bărbat, într-o căruţă trasă de doi catâri. Îşi făcură unii altora semne prieteneşti. Căruţaşul – un ins cu o figură serioasă – struni catârii şi sări jos din căruţă, adresându-se lui Bill:

— Cum te numeşti, băiete?

— William Cody, domnule.

— Aha, numele mi-e cunoscut. Îl ştiu pe taică-tău. Toată lumea pe-aici îl socoteşte un om de ispravă. Cât despre tine, flăcăule, când cineva de vârsta asta călăreşte aşa cum faci tu – crede-mă că te-am admirat de multe ori, chiar dacă nici n-aveai habar! – atunci acela va fi în stare de lucruri mari la viaţa lui. Eu mă numesc Russell. Dacă vreodată cauţi de lucru, adu-ţi aminte de mine şi vino să mă cauţi la Leavenworth.

Bill se îmbujora şi-şi scoase pieptul înainte, mândru de laudele primite.

Apoi, revenind cu picioarele pe pământ, întrebă:

— Sunteţi domnul Russell, proprietarul marii firme de transporturi?

— Întocmai!… Şi dacă-ţi pot fi cumva de folos, fii sigur c-o voi face. Pe curând, domnilor!

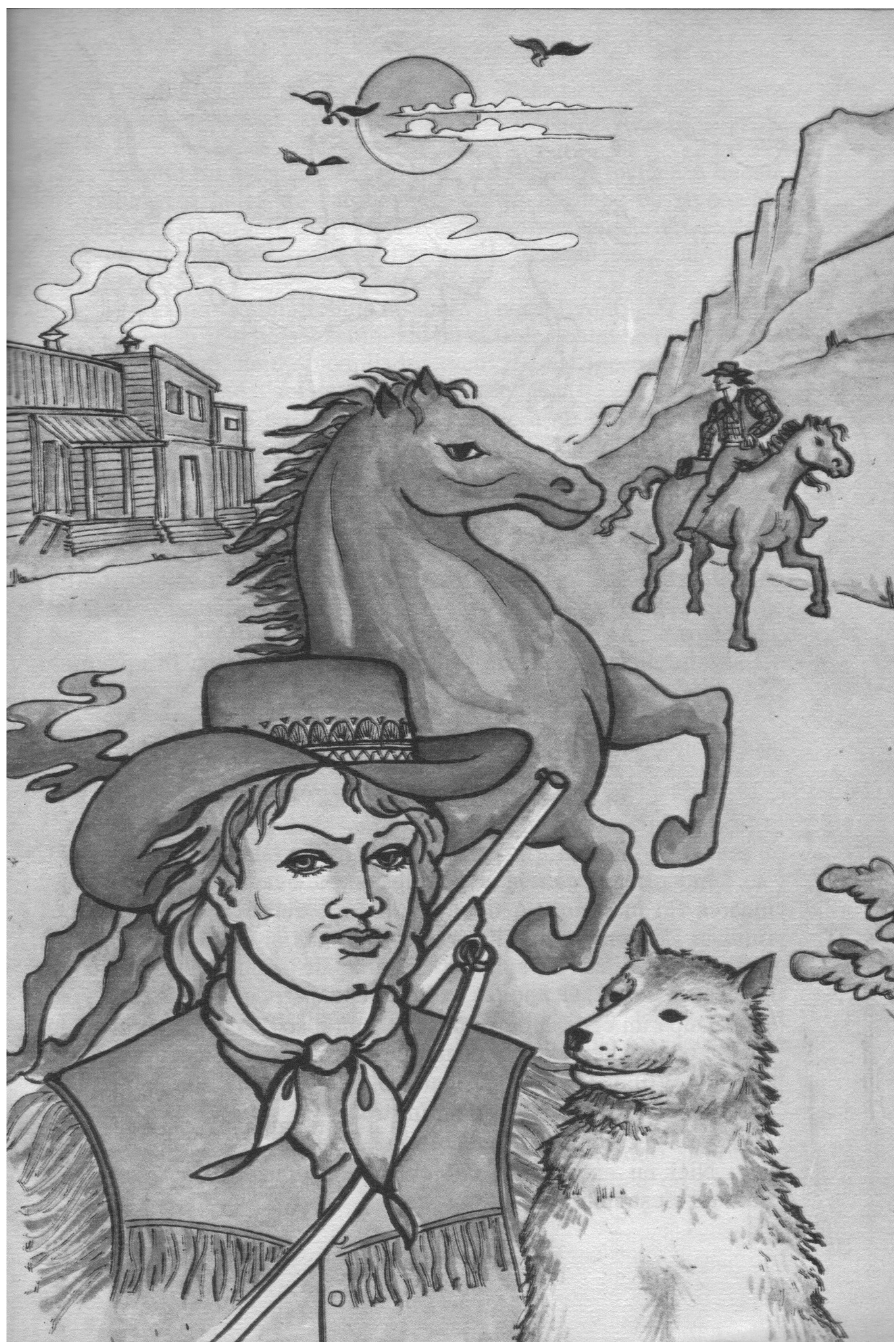
După ce Russell se îndepărtă, Horace se întoarse spre Bill, spunându-i cu un aer grav:

— Ai văzut cum ţi-a vorbit omul ăsta? Am impresia că întâlnirea de azi e marea şansă a vieţii tale!

Bill se întoarse acasă în culmea fericirii. Dacă în cursul ultimelor sale drumuri călare învăţase să meargă pe urmele vânatului şi să rămână cu atenţia trează în orice împrejurări, misiunea de aducere a cailor armatei îi lăsa o amintire fără egal. De n-ar fi trebuit să-şi ajute tatăl, ar fi plecat chiar de-a doua zi în căutarea aventurii, ajungând să-şi vadă visul cu ochii!

Pentru că aventura era viaţa lui!

IV. KANSAS-UL ÎNSÂNGERAT

Într-o seară, cam la un an după aceste evenimente, Isaac Cody încărca fin în căruţă. A doua zi, în zori, trebuia să plece să ducă finul la Leavenworth. Bill era prost-dispus şi-şi culegea firele de fin care-l gâdilau pe spinare. Leoarcă de sudoare, se grăbea să hrănească vitele, ca apoi să le ducă la adăpat.

După un ceas, luna strălucea ca un disc de aur pe cerul senin. Bill se bucură de pe-acum de masa bună care care-l aştepta acasă.

— Willie! Willie! îl strigară cele două surori. Hai mai repede, altfel nu mai găseşti nimic de mâncare.

— S-o credeţi voi! Asta rămâne de văzut!

Nici nu era nevoie să-l cheme de două ori: astă-seară era flămând cât şapte!

Ostenit, se lasă pe un scaun, sub privirea severă a tatălui, care tocmai se pregătea să rostească rugăciunea înainte de-a se aşeza la masă.

Băiatul nu aşteptă să se termine rugăciunea. Înşfacă o bucată de pâine şi o halcă de carne, începând să mestece cu râvnă. Nu

ascultă nici observaţiile lui Helen, care ştergea urmele lăsate de el pe podeaua proaspăt spălată a bucătăriei, unde mersese cu picioarele goale.

— Poartă-te cum trebuie, n-auzi? îl certă Lydia.

— Nu-ţi mai băga nasul unde nu-ţi fierbe oala! se răsti el.

— Haideţi, haideţi, copii! interveni mama. Încetaţi cu cearta! Ştiţi bine că nu ne place să v-auzim vorbind aşa!

— Mamă, nu ne lipsi de plăcerea de-a ne hârjoni niţel! Nici nu-ţi închipui cât ne-a lipsit distracţia asta, când am fost departe unii de alţii! zise Bill, cu obrajii îmbujoraţi.

Toţi se obişnuiseră cu noua lor viaţă. În casa Cody domnea veselia şi armonia. De altfel, căsuţa aceasta, pe care o ridicaseră cu mult drag, era chiar frumuşică: fiecare îşi avea odaia lui, luminoasă şi încăpătoare. Focul din sufragerie răspândea o căldură molcomă, iar de la bucătărie se împrăştiau arome ispititoare cât era ziua de lungă. Un staul şi un hangar pentru căruţe întregeau gospodăria, care cuprindea şi o magazie, cu rafturi unde era stivuită marfa. Ce altceva îşi mai puteau dori?

Fruntea lui Isaac Cody era brăzdată de riduri adânci.

— La ce te gândeşti, dragul meu? Ce grijă te-a cuprins aşa, deodată?

Isaac tresări, apoi se sili să-i zâmbească soţiei lui.

— Valea e plină de emigranţi şi zilnic sosesc alţii şi alţii. Chiar ieri s-a instalat aici o familie, cam la vreo milă depărtare de noi. Au adus cu ei o mulţime de sclavi, pe care cu siguranţă că-i vor pune la munci grele.

— Dar locuitorii Kansas-ului au votat o lege care le îngăduie proprietarilor de sclavi să se stabilească aici! Nu înţeleg ce te supără!

— A fost ceva ilegal. Mii de persoane au trecut fluviul Mississippi, ca să voteze aici, deşi n-aveau dreptul. Au făcut uz de arme, ca să nu poată fi întorşi din cale. Atunci cum să fie corect votul lor?

— Bine, dar oricum, tu n-ai fi avut putere să-i opreşti!

— Sigur că nu, dar dacă unii se slujesc de tunuri şi praf de puşcă pentru a-şi face auzit glasul, atunci libertatea cu care ne lăudăm nu-i decât o amăgire… Nu trebuie să acceptăm una ca asta! Eu unul am să mă împotrivesc pe cât îmi va sta în putinţă!

Părerile doamnei Cody despre problema sclavilor nu se deosebeau de cele ale soţului, dar de fiecare dată când el se ducea la magazinul din Riveley – loc de adunare al susţinătorilor sclaviei – ea îl ruga cu lacrimi în ochi să nu sufle o vorbă. De ce

să rişte? Aceşti sălbatici s-ar fi putut răzbuna: erau puternici, violenţi, şi nu se dădeau în lături de la nimic, în hotărârea lor de-a face din Kansas un stat sclavagist…

— Fiecare are dreptul să-şi spună părerea, nu crezi? îi replica soţul ei.

— Bine, dar e curată nebunie să te foloseşti de acest drept, punându-ţi viaţa în pericol!

Sătul de discuţii asupra unui subiect care şi-aşa îi făcea destul sânge rău, tatăl se ridică:

— Noapte bună tuturor! La culcare! Curând se face ora de plecare. E miezul nopţii! Deja azi e… mâine!

La ora patru dimineaţa porniră spre Fort Leavenworth, unde se găsea depozitul de echipament pentru toate armatele din Vest. Trecând prin faţa postului de pază, Bill şi tatăl său pătrunseră în curte, îndreptându-se spre vechile grajduri, ca să descarce fânul. Treaba odată terminată, se duseră să colinde prin orăşelul Leavenworth, pe care băiatul abia dacă-l cunoştea şi pe care ţinea mult să-l viziteze. Drept recompensă pentru zelul său, Bill primise chiar îngăduinţa de-a mâna caii. Nu-i nevoie să mai spunem cât de bine se descurcase.

Aşezarea se dezvoltase rapid: când sosise în Kansas familia Cody, orăşelul abia dacă număra opt sute de suflete. Acum se apropia de opt mii. Acelaşi lucru se petrecuse şi cu firma „Russell, Majors şi Waddell”, pentru care lucrau şapte mii de oameni. Firma avea şase mii de căruţe cu coviltir şi şaptezeci de mii de bivoli. În plus, cumpărase câteva zeci de mii de vite, pe care le revindea armatei. Construcţiile ţinând de firmă se întindeau pe o suprafaţă atât de mare, încât formau ele însele un orăşel.

În sinea lui, Bill dorea ca în cursul acestei vizite să-şi întâlnească prietenul, pe domnul Russell. Ca prin minune, acesta se ivi în calea lor. Ochii îi străluceau. Adresându-se lui Isaac Cody, îl felicită:

— După câte am văzut mai adineauri, ai în familie pe cineva foarte priceput la mânat catârii. Pentru un băieţel de nouă ani, e ceva nemaiîntâlnit!

Cei doi bărbaţi se despărţiră, strângându-şi mâna şi râzând cu poftă.

Ca să se întoarcă acasă, trebuiau să treacă prin Riveley. În faţa magazinului se adunase o mulţime agitată şi zgomotoasă, care asculta cuvântul unui bărbat încă tânăr, cocoţat pe o ladă întoarsă cu fundul în sus.

— Hai să vedem şi noi ce se întâmplă acolo! exclamă puştiul. Formidabil! Cine ştie despre ce discută?

Apropiindu-se de grup, îşi dădură seama că acolo se vorbea tot despre problema sclaviei. Printre cei din piaţă, se afla şi Charlie Dunne, unul din foştii lucrători ai lui Elijah. Charlie îl recunoscu pe Isaac şi se arătă foarte bucuros de revedere. Ştiind care erau părerile fratelui său din Weston, Dunne îl pofti pe Cody să urce pe lada ce servea de tribună şi să ia cuvântul.

— Spune-ne, domnule Cody, dumneata, care eşti pe-aici cam de multişor, ce crezi despre treaba asta?

Fără să se tulbure, Isaac îşi mângâie barba, îşi drese glasul, apoi începu să tune şi să fulgere împotriva sclaviei.

La început, mulţimea îşi închipui că omul glumea, apoi că-şi bătea joc de ei. Printre ascultători se auziră murmure mânioase, ca o furtună stârnită din senin pe-o mare liniştită.

— Omorâţi-l cu pietre!

— Spânzuraţi-l!

— Faceţi-i de petrecanie!

Pentru prima oară în viaţă, Bill înţelese ce era frica. Alergă spre taică-său şi-l trase de mânecă.

— Tată, hai să mergem!

— Dacă nu cobori de-acolo, te dăm noi jos! urlă un individ, cu faţa schimonosită de furie.

Dar Isaac nu se lăsă nici înduplecat de rugămintea copilului, nici intimidat de ura sălbatică aşternută pe chipurile celor din jur. Continuă să vorbească liniştit, susţinând cu totul alte idei decât cele sprijinite de ascultătorii săi.

Deodată, în lumina soarelui luci lama unui cuţit uriaş. Dunne îl înfipse cu toată puterea în spatele vorbitorului, care se prăbuşi, scoţând un strigăt înăbuşit. În timp ce doi oameni se luptau să-l lege de mâini pe atacator, alţii transportară rănitul în magazin, ca să-i acorde primul ajutor.

Bill îngenunche lângă tatăl său, care se albise la faţă şi-şi pierduse cunoştinţa: aceeaşi privelişte ca şi în urmă cu câţiva ani, când Sam îşi trăia ultimele clipe. Copilul intră în panică.

— Nu-l putem culca cu grijă în căruţa noastră, ca să-l ducem acasă şi să-l îngrijim acolo?

— Se pare că lama a străpuns plămânul, îşi dădu cu părerea unul din cei de faţă.

— Ar fi mai bine să nu-l mişcăm din loc şi să chemăm repede medicul fortului!

— Am acasă un pat bun, se oferi un al treilea. Îl putem duce la

mine. Ce contează dacă oraşul nostru susţine sau nu sclavi? Acum e important să salvăm o viaţă omenească.

Văzând disperarea copilului, omul îl luă cu braţul pe după umeri:

— Nu te speria, poate nu-i chiar atât de grav, şi curând tatăl tău se va simţi mai bine. Dar până vine medicul, n-ar fi rău să fugi acasă şi s-o chemi pe maică-ta.

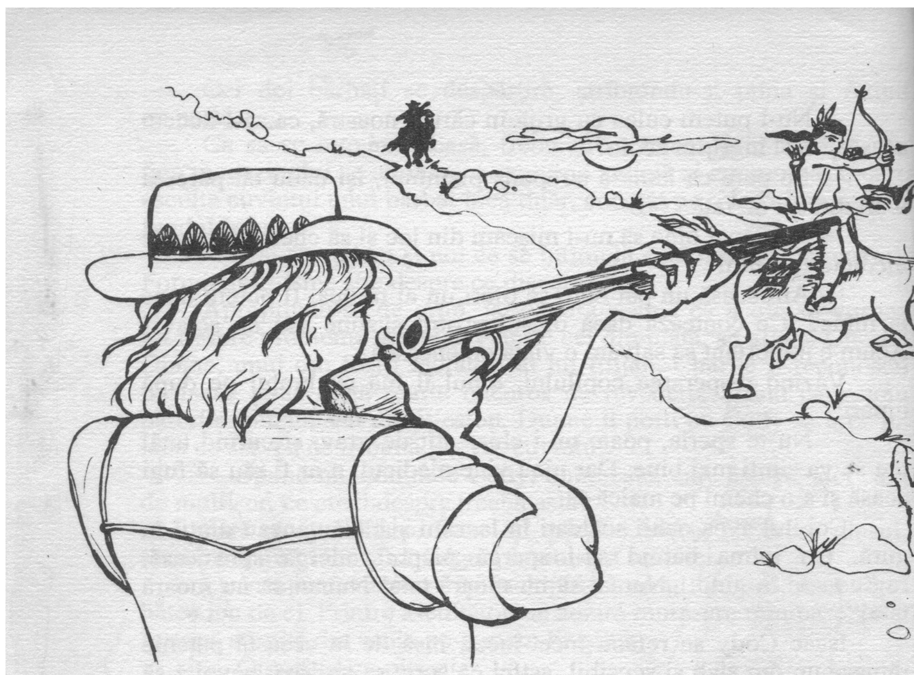
Copilul avea ochii scăldaţi în lacrimi şi-i clănţăneau dinţii în gură. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, alergă spre casă, rugându-se în gând: „Numai să nu moară tata! Numai să nu moară tata!”

Isaac Cody se refăcu încet-încet, însă de la această păţanie rămase un om slab şi sensibil, astfel că soţia sa se văzu nevoită să muncească şi în locul lui. Doi ani mai târziu, o simplă răceală reuşi să-i vină de hac organismului său, care nu se refăcuse niciodată pe de-a-ntregul. După câteva zile de febră, Isaac îşi dădu sufletul. Bill nu avea decât unsprezece ani.

Începând de atunci, datorită dramei petrecute cu Isaac şi cu mulţi alţii, ţinutul acesta sfâşiat de lupte fu numit „Kansas-ul însângerat”.

V. CEL MAI TÂNĂR DUŞMAN AL INDIENILOR PREERIEI

Prin urmare, Bill se trezi dintr-odată capul familiei – sarcină grea pentru o vârstă atât de fragedă. Dar oare se mai putea numi copil, când sub povara atâtor răspunderi, părea să se fi maturizat peste noapte? Şi asta cu atât mai mult cu cât ştia bine la ce cheltuieli zilnice trebuia să facă faţă…

După ce se gândi îndelung, răsucind în minte toate posibilităţile, băiatul ajunse la următoarea concluzie: „Trebuie neapărat să-mi găsesc ceva de lucru, ca să câştig bani şi să-mi pot întreţine familia."

Atunci îşi aduse aminte de propunerea făcută cândva de domnul Russell.

Fără a sufla o vorbă nimănui, porni spre Leavenworth. Prietenul său era plecat. Fu primit de domnii Majors şi Waddell, care-l priviră cu destulă neîncredere.

— Caut o slujbă, domnilor, oricare-ar fi ea. M-aş simţi foarte

fericit dacă m-aţi putea angaja la firma dumneavoastră.

Cei doi asociaţi îl măsurară din cap până în picioare pe acest puşti bine clădit şi cu privirea inteligentă.

— Eşti cam tânăr, nu crezi? zise unul dintre ei. Nu văd cum ne-ai putea fi de folos aici.

— Deşi nu număr prea mulţi ani, sunt totuşi destul de copt pentru vârsta mea. Ştiu să călăresc, să vânez, şi tot ce trebuie să ştie un bărbat în toată firea. Daţi-mi o şansă, şi nu veţi regreta.

Cei doi se uitară unul la altul, căzând pe gânduri.

— Îmi place curajul şi sângele rece cu care ştie să facă faţă unei situaţii, îşi dădu cu părerea Waddell.

— Într-adevăr, mi se pare că-i din cale-afară de îndrăzneţ! încuviinţă şi Majors.

Apoi, întorcându-se spre puştiul care aştepta, respectuos:

— Hai să facem o încercare, să vedem ce iese de aici. Deocamdată vei păzi turmele la păşune. Pentru început ai 25 de dolari pe lună.

Bill se simţi uşor dezamăgit: nu-şi dorise o muncă paşnică şi liniştită, ci una plină de primejdii. Riscul îl atrăgea ca un magnet. Totuşi, 25 de dolari, într-o perioadă când familia lui avea atâta nevoie de bani, însemnau o avere. Primi, fără a mai sta mult pe gânduri.

După patru săptămâni, când se întoarse la firmă ca să-şi încaseze prima plată, era însoţit de mama lui, care aştepta cu nerăbdare aceşti bani, pentru a plăti o datorie urgentă.

— Pot să-mi iau leafa? întrebă puştiul cu îndrăzneală.

— Da. Semnează în registru şi-o să-ţi dăm ce ţi se cuvine, îi zise morocănos funcţionarul.

Bill se înroşi ca racul. Maică-sa se găsea acolo. Când se întoarse spre ea, văzu cum chipul ei palid era brăzdat de lacrimi.

— Te rog din suflet, fiule, du-te la şcoală. Nu vezi că nu ştii nici măcar să-ţi scrii numele?

— Mamă, în primul rând avem nevoie de bani. Dacă eu nu muncesc, din ce-o să trăim?

Ea încercă să-l îmbărbăteze.

— În ziua când vei şti carte, vei câştiga mai bine şi vei putea primi şi altă slujbă decât pe cea de văcar. Între timp, eu mă voi strădui să mă descurc singură. Cine ştie, poate reuşesc să deschid un restaurant în Salt Creek Valley! Pe aici trece atâta lume, încât cu siguranţă că voi avea muşterii!

— Dar nu eşti destul de rezistentă ca să faci faţă la atâta treabă, mamă! Nu te pot lăsa să munceşti aşa de mult!

Deşi maică-sa nu suflase o vorbă nimănui, Bill ştia că ea suferea de tuberculoză şi că trebuia să se ferească de efort. Îşi scoase batista şi-i şterse lacrimile, cu nemărginită tandreţe.

Chiar atunci, în birou îşi făcu apariţia domnul Russell. Dând mâna prieteneşte cu cei doi asociaţi, se întoarse spre Bill şi mama lui:

— Ce s-a întâmplat, dragii mei? Despre ce e vorba?

— Mama ar vrea să merg cât mai curând la scoală. E necăjită că nu sunt în stare nici măcar să semnez în registrul de plăţi.

— Iar tu socoteşti că-i mai important să munceşti, ca să câştigi banii de care ai nevoie, nu-i aşa?

Băiatul îşi lăsă capul în piept, cu un aer grav:

— Aşa e, domnule.

— Pentru început, pune o cruce în loc de semnătură. Pe urmă, vom vedea ce-i de făcut!

Urmă o pauză lungă. Domnul Russell încruntă din sprâncene şi, după o scurtă şovăială, vorbi din nou:

— Poate reuşeşti să te descurci şi cu una şi cu alta în acelaşi timp, propuse el. Tocmai acum avem nevoie de un mesager, care sa facă legătura între birourile noastre şi căruţele aflate pe drum. Din momentul în care ele pleacă, multe se pot întâmpla, iar conducătorii de convoi trebuie înştiinţaţi în cel mai scurt timp.

Alee Majors se apropie şi el, întregind gândul lui Russell:

— Într-un cuvânt, avem nevoie de un băiat care să călărească bine. Vei fi plătit ca şi până acum şi vei munci în timpul liber, când nu eşti la scoală. Acum eşti mulţumit?

— Mai încape vorba? răspunse băiatul, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

— Dă-i un cal bun! i se adresă Russell asociatului său. Flăcăul ăsta călăreşte ca un bărbat în toată firea, l-am văzut cu ochii mei!

Şi punând mâna pe umărul doamnei Cody, care asculta, înmărmurită, o linişti, spunând:

— Nu-ţi fă griji, Mary-Ann. Într-o zi, fiul tău va fi cineva şi despre el se va vorbi în întreaga lume.

Aşadar, Bill începu să meargă la şcoală. Cum era cu mult în urma colegilor săi, fu nevoit să muncească din greu, ca să ţină pasul cu ei. Dar de acum îl cunoaştem bine: ştim că era curajos, plin de bunăvoinţă – sau, pe scurt, de VOINŢA.

Curând învăţă să-şi scrie numele. Pentru surorile lui, era deja cineva: îi purtau un respect amestecat cu o uşoară invidie. Lui Bill i se părea că toată lumea e a lui. Scria pe toate căruţele care-

i ieşeau în cale: „Bill Cody, William Frederick Cody”, astfel ca pretutindeni – cale de douăzeci de leghe jur-împrejur – să se afle că nu mai erai neştiutor de carte. Îi creştea inima de bucurie gândindu-se ce mulţumită era mama sa, care acum nu mai plângea de ruşine, ci de fericire.

Se împrietenise cu cei mai mulţi dintre colegii lui, în afară de un anume Steve Gobol. Cu câteva luni înainte de-a merge la şcoală, Bill avusese nefericita inspiraţie de-a se îndrăgosti de o fermecătoare blondă cu ochi albaştri, Mary Hyatt, care acum era colega ei de clasă. În calitate de adorator înfocat, îi construise în timpul pauzei o căsuţă din ramuri de copac, fără a şti că avea un rival.

Într-o zi, Steve dărâmă tot, iar la ieşirea de la ore îşi asmuţi câinele lui galben, care se repezi la beregata lui Turk. Cei doi dulăi se încăierară imediat. Singurul gând al lui Bill era cum să-şi apere prietenul. Îşi aduse aminte că la frontieră toate neînţelegerile între bărbaţi se rezolvau cu ajutorul armelor, drept care scoase din cizmă cuţitul de vânătoare, de care nu se despărţea niciodată, şi-i înfipse în piciorul adversarului. Cum acesta era mai mare şi mai puternic lui Bill nu-i rămânea alt mijloc de a-i veni de hac.

Însă incidentul îl lăsă fără prieteni. Cedând insistenţei elevilor, învăţătorul o sfătui pe mama lui Bill să-i retragă de la şcoală, ca să evite alte întâmplări de acest fel.

Băiatului nu-i păsă cine ştie ce de pedeapsa primită. În cursul iernii învăţase că scrie şi să citească şi deja, de câtva timp, se uita mai mult pe fereastră decât în cărţi sau în caiete. Afară, total înverzise. Vitele mergeau din nou la păşune, astfel că Bill se arată foarte încântat de pretextul care-i îngăduia să-şi recapete libertatea, întorcându-se în pădurea plină de sălbăticiuni, din Munţii Stâncoşi.

Deseori mergea la Leavenworth, de unde se întorcea destul de târziu. Într-o seară, privirea îi fu atrasă spre o tufă, care i se păruse că foşneşte cam ciudat. Câteva clipe mai târziu, văzând tremuratul frunzişului, se apropie încet şi înţelese că avea de-a face cu indieni: le recunoscuse podoabele din pene. Unul dintre ei avea în mână arc şi săgeţi şi vru să ţintească în Bill, dar acesta, dând dovadă de un incredibil sânge-rece, duse puşca la ochi şi trase.

În noaptea întunecoasă răsună un înfricoşător strigăt de luptă. Bill nici nu apucă să-şi dea seama ce se întâmplase. Zgomotul împuşcăturii îi făcu pe albi să dea fuga spre locul unde se afla

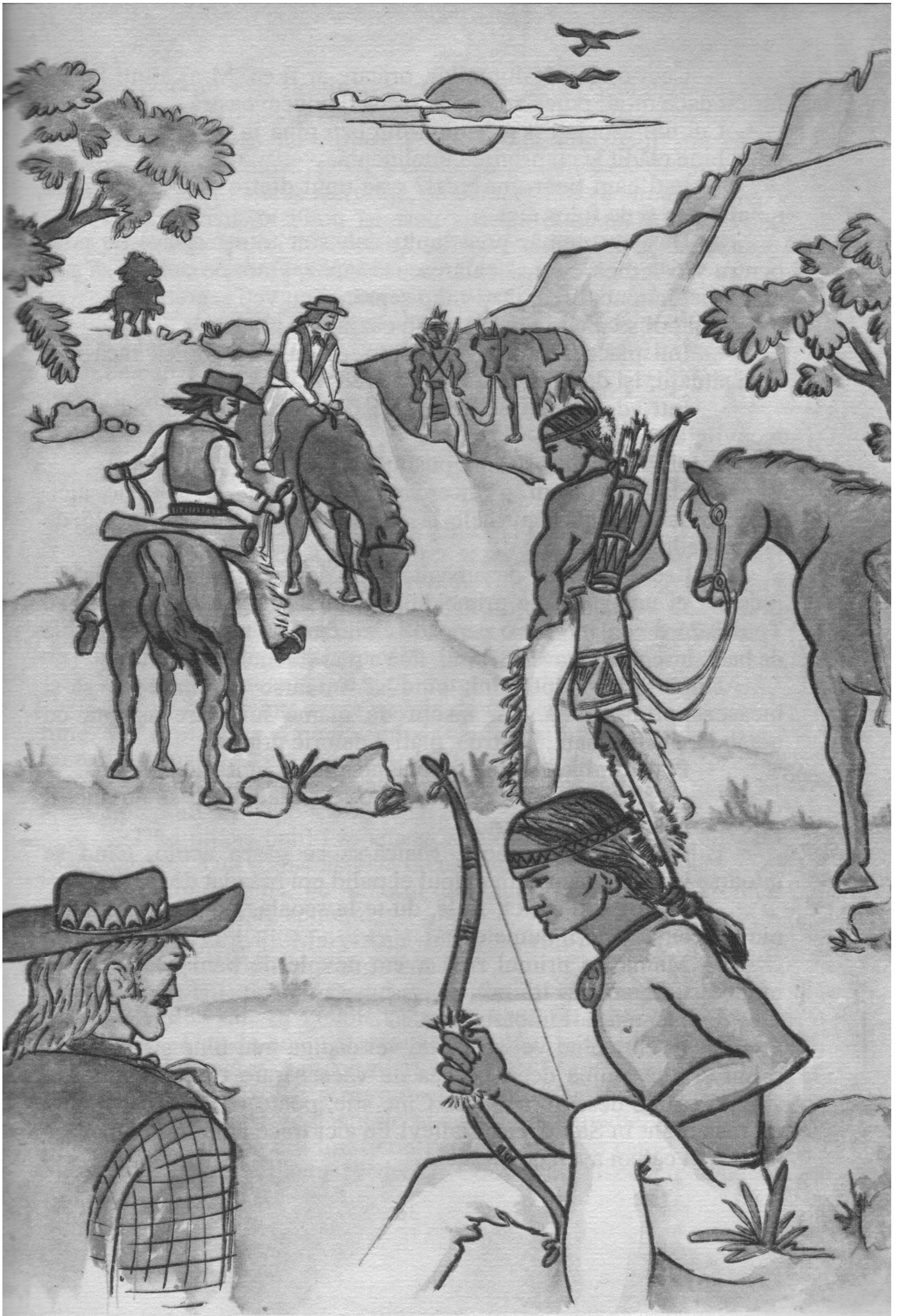
băiatul, pe care îl găsiră lângă trupul chircit al unui indian.

— Uraa! strigară oamenii. Bill a doborât un indian! Singur ai făcut-o! Ca un om mare!

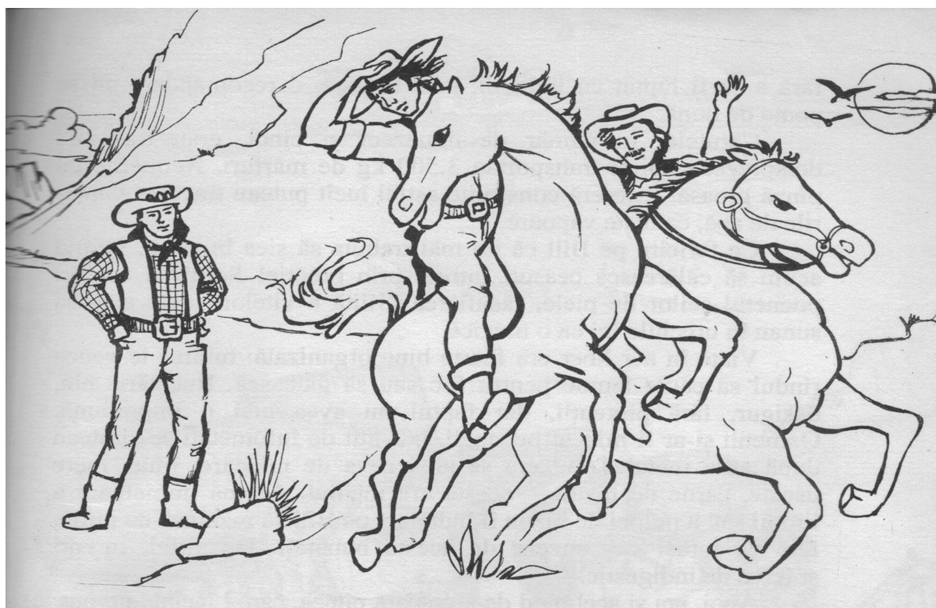
Când băiatul se întoarse la Leavenworth, toată lumea aflase deja despre isprava sa. De pretutindeni sosiseră ziarişti, ca să-i ia interviuri cu privire la actul său de curaj. Bill se simţea un erou – senzaţie dintre cele mai plăcute! Băieţi şi fete şi-l arătau unii altora. Surorile lui nu-şi mai încăpeau în piele de mândrie, ascultând povestea faptei sale îndrăzneţe. Numai mama se înfiora la gândul pericolelor pe care le înfrunta neîncetat fiul ei şi-l ruga cu lacrimi în ochi ca pe viitor să fie mai prudent şi mai puţin repezit.

De acum înainte, nimeni nu-l va mai numi Willy, ci William, sau chiar Bill – dacă era vorba de prietenii săi mai apropiaţi. În orice caz, era măgulitor pentru un băiat de doisprezece ani să-şi vadă numele în toate ziarele americane.

VI. BILL ÎŞI FACE PRIETENI

Viaţa lui Bill însemna vis şi aventură. Sau, mai bine-zis, Bill visa la aventură! Dragostea sa pentru aventură era atât de mare încât îl făcea să gândească şi să se poarte cu mult peste anii lui. Nu-i plăcea viaţa liniştită. De fiecare dată când vedea trecând un convoi de căruţe, îl năpădea dorinţa de a i se alătura. Zile la rând stătea încruntat şi morocănos, în vreme ce maică-sa făcea tot ce-i stătea în putinţă ca să-l oprească.

Dându-şi seama cât de nemulţumit era Bill, Alee Majors se gândi să-i încredinţeze o muncă mai captivantă, potrivită cu însuşirile băiatului. În acelaşi timp, îi făgădui că va încerca s-o convingă pe mama sa să fie de acord. Era vorba de-a însoţi căruţele, sub conducerea lui Lew Simpson – om cu o solidă reputaţie, despre care se spunea că nu făcuse nici măcar un drum, fără a se fi luptat cu indienii: prin urmare, o recomandare cât se poate de bună.

Căruţele, în număr de douăzeci şi cinci, erau trase de doisprezece boi şi transportau 3.500 kg de mărfuri. Acoperite cu pânză groasă, fuseseră construite astfel încât puteau traversa cursurile de apă, ca nişte vapoare.

Ce fericire pe Bill că nu mai trebuia să stea în câmp, putând acum să călărească ceasuri întregi prin preerie! Scârţâitul roţilor, pocnetul şeilor de piele, răsuflarea gâfâită a vitelor, toate acestea sunau în urechile lui ca o muzică.

Viaţa în aer liber era foarte bine organizată: tuturor le venea rândul să caute lemne pentru foc sau să gătească. Bucătăria era, desigur, fără pretenţii, dar faptul nu avea nici o importanţă. Oamenii şi-ar fi mâncat bocancii, într-atât de înfometaţi se simţeau după atâta mers! Totul era să aibă ceva de mâncare: linte, mere uscate, carne de bizon – acesta era meniul. Aroma îmbietoare a limbii sau a pulpei de bizon îl îndemna pe Bill să mănânce cu poftă, fără ca totuşi să abuzeze de aceste bunătăţi. De altfel, rareori suferea de indigestie.

Apoi, era şi acel mod de-a prepara pâinea, care-l încânta nespus: se făcea o scobitură în grămăjoara de făină şi se punea acolo sare şi apă. Aluatul bine frământat era răsucit pe nişte beţe groase şi vârât în cuptor. Seara, oamenii se adunau în jurul focului, bun prilej pentru conducătorii de căruţe să se cunoască şi să se împrietenească.

Totuşi, lucrurile nu stăteau întotdeauna astfel. La masa lui Bill se găsea un individ solid şi arţăgos, care se distra făcându-i zile fripte mezinului grupului:

— Du-te la râu să-mi aduci apă proaspătă! îi porunci el într-o zi.

— După ce termin de mâncat! răspunse calm băiatul, continuându-şi masa.

O palmă grea îi plesni peste obraz. Bill se clătină şi se prăbuşi la pământ.

— Când îţi spun să faci ceva, să faci chiar în clipa aia!

Într-o clipită, Bill se ridică în picioare. Furios la culme, înşfacă ibricul cu cafea fierbinte şi-l aruncă în obrazul scandalagiului. Acesta începu să urle de usturime şi se repezi la el ca turbat. Bill avu senzaţia că se află în mâinile unui uriaş. Îşi încovoie umerii sub forţa lui zdrobitoare, dar deodată – ca prin minune – se simţi eliberat din strânsoarea aceea dureroasă. În faţa lui se găsea un tânăr lat în umeri: el îl azvârlise în lături pe ticălos.

— Lasă copilul în pace! zise tânărul, cu hotărâre în glas.

— Nu-i treaba ta! mormăi celălalt.

— Dacă-i nevoie, o să fie şi treaba mea! Cine mai îndrăzneşte să se lege de copil, are de-a face cu mine!

Bill privi către salvatorul său: înalt, cu păr ondulat şi lung până pe umeri, tânărul purta o haină elegantă, din piele deschisă la

culoare, iar la centură îi atârnau două pistoale cu mâner de fildeş. Era puternic şi simpatic, ca nimeni altul. Bill îndrăzni să deschidă gura:

— Nu cumva sunteţi… Nu, nu se poate! Dar dacă totuşi… Nu sunteţi Wild Bill Hicock?

— Ba chiar el! răspunse celălalt, râzând din toată inima.

Hicock avea cu zece ani mai mult decât Bill. Fiind cucerit de firea şi purtările băieţaşului, în scurt timp deveniră buni prieteni. De acum, avea cine să-l îndrume pe Bill, deprinzându-l cu tainele preeriei. Pretutindeni Bill Hicock se bucura de simpatie şi respect. Această întâlnire a fost cea mai fascinantă din viaţa lui Bill Cody.

— Să nu uiţi niciodată, îi zise într-o zi Hicock, că până în ziua când preeria îşi va avea legile ei, nu trebuie să-ţi iei degetul de pe trăgaci: nu ca să ataci, ci ca să aperi. Prima datorie a fiecărui om e să se apere.

Sosind în Platta, Bill Cody avu ocazia să participe la prima sa vânătoare de bizoni. Nu se prea pricepea, dar văzându-i pe ceilalţi, învăţă repede o mulţime de lucruri care aveau să-i fie de folos mai târziu.

Bizonii furioşi puteau fi foarte violenţi, ceea ce băiatul avea să afle curând. Chiar a doua zi, se întâmplă ca o cireada de bivoli să pască pe malul râului. Câţiva albi – probabil căutători de aur – veneau dinspre vest. Oamenii dădură pinteni cailor, care ţâşniră în galop drept spre cireada. Cuprinşi de panică, bivolii se năpustiră spre convoi cu coarnele în pământ, răsturnând căruţe, împreună cu boii înhămaţi la ele – totul într-un zgomot infernal de fierărie şi lemn sfărâmat. După această învălmăşeală greu de închipuit, au fost necesare mai multe zile pentru a repara stricăciunile.

În drum spre Fort Laramie, Bill făcu cunoştinţă cu Jim Bridger, un bătrân cercetaş cu păr cărunt, care-şi câştigase faima de vânător, explorator şi luptător. Când Jim îşi povestea aventurile, toţi rămâneau cu gura căscată.

Din grup mai făcea parte şi Kit Carson; mic de statură şi tăcut, se deosebea de ceilalţi prin faptul că vorbea foarte puţin despre propriile-i isprăvi, deşi nu erau cu nimic mai prejos ca ale altora: condusese expediţii extraordinare, în cursul cărora şi albii, şi pieile-roşii îi admiraseră curajul şi judecata sănătoasă. Pentru Bill Cody, Kit şi Wild Bill Hicock erau, fără îndoială, nişte eroi. Îi iubea atât de mult pe amândoi, încât dacă cineva l-ar fi întrebat pe care-l admiră în primul rând, n-ar fi ştiut ce să răspundă.

Fortul se înălţa, mărginit de patru ziduri uriaşe şi albe, pe care, flutura drapelul american. Înăuntru se găsea un adevărat orăşel, cu case şi magazine; exista şi o fierărie, unde se opreau convoaiele ca să-şi repare căruţele sau să-şi potcovească boii şi caii. Dar ceea ce-l fascina mai mult pe prietenul nostru erau casele indiene din jurul fortului, care-i păreau ceva de vis: indienii Sioux, înalţi şi înveşmântaţi în piele, intrau şi ieşeau din corturi; femeile cu feţe vopsite în roşu îşi cărau mărfurile pe spinarea câinilor, în vreme ce o droaie de copii se jucau în praf, goi-puşcă.

De astă-dată, oamenii lui Lew Simpson avură de înfruntat greutăţi, înainte de-a pricepe ce se întâmplă, se treziră împresuraţi de necunoscuţi.

— Aruncaţi puştile! porunci căpetenia, un ins cu privire cruntă.

— Fiţi siguri ca vi le dăm, mârâi Lew, dar nu aşa cum credeţi voi!

— Sus mâinile! strigă din nou şeful. Primul care mişcă e un om mort!

Nu le rămânea decât să se supună. Pentru prima dată, Lew Simpson trebui să se dea bătut, încercând totuşi să-şi ascundă dezamăgirea sub un aer de nepăsare.

— Aţi câştigat partida. Acum n-avem încotro şi trebuie să facem cunoştinţă. Aş putea afla şi eu cu cine am onoarea?

— Joseph Smith, căpetenia Daniţilor. Sunt sigur că aţi auzit vorbindu-se despre noi, mormonii. Ne-am aşezat pe malul Marelui Lac Sărat şi nu dorim altceva decât să ne vedem în linişte de treburile noastre. Am fost izgoniţi dintr-un loc într-altul şi acum iată că soldaţii Statelor Unite vin din nou să ne ucidă. Noi însă nu vrem să avem de-a face nici cu ei, nici cu voi. Plecaţi şi întoarceţi-vă la casele voastre!

— Fără puşti, ca să ne putem apăra, fără merinde pentru drum? Aşa vreţi să plecăm? întrebă Simpson, speriat.

Şi căpetenia Daniţilor se gândise la acelaşi lucru, însă nu avea intenţia să le facă albilor viaţa prea uşoară. După multe discuţii, fii de acord să le cedeze câteva arme şi o căruţă cu provizii, cât să le ajungă până la întoarcerea în tabără.

Două-trei zile mai târziu, Hicock şi Bill plecară la un drum lung. Trebuiau să colinde ţinutul, ca să facă rost de cai.

— Cei mai frumoşi pe care o să-i găsiţi! aşa li se spusese.

Russell, Majors şi Waddell se bizuiau pe prietenii noştri. Cei trei asociaţi aveau încredere în priceperea tinerilor şi de cum se ivea vreo misiune dificilă sau delicată, nu apelau decât la ei. Într-

o zi îi spuseseră lui Bill:

— Reuşita noastră depinde de Hicock şi de tine. Nu vă dăm un ordin, vă adresăm o rugăminte.

La malul râului păşteau nişte cai superbi. Tinerii intrară în vorbă cu indienii care-i păzeau:

— Sunt de vânzare caii voştri?

— S-ar putea, pentru că avem nevoie de bani, ca să mai cumpărăm arme. Ne trebuie mulţi bani.

Băieţii le oferiră 400 de dolari. Unul din indieni făcu o strâmbătură, dar celălalt înălţă capul, zicând:

— Nu ne-ajung! Decât aşa, mai bine-i păstrăm pentru noi. Tu ce zici, Braţ-de-Fier?

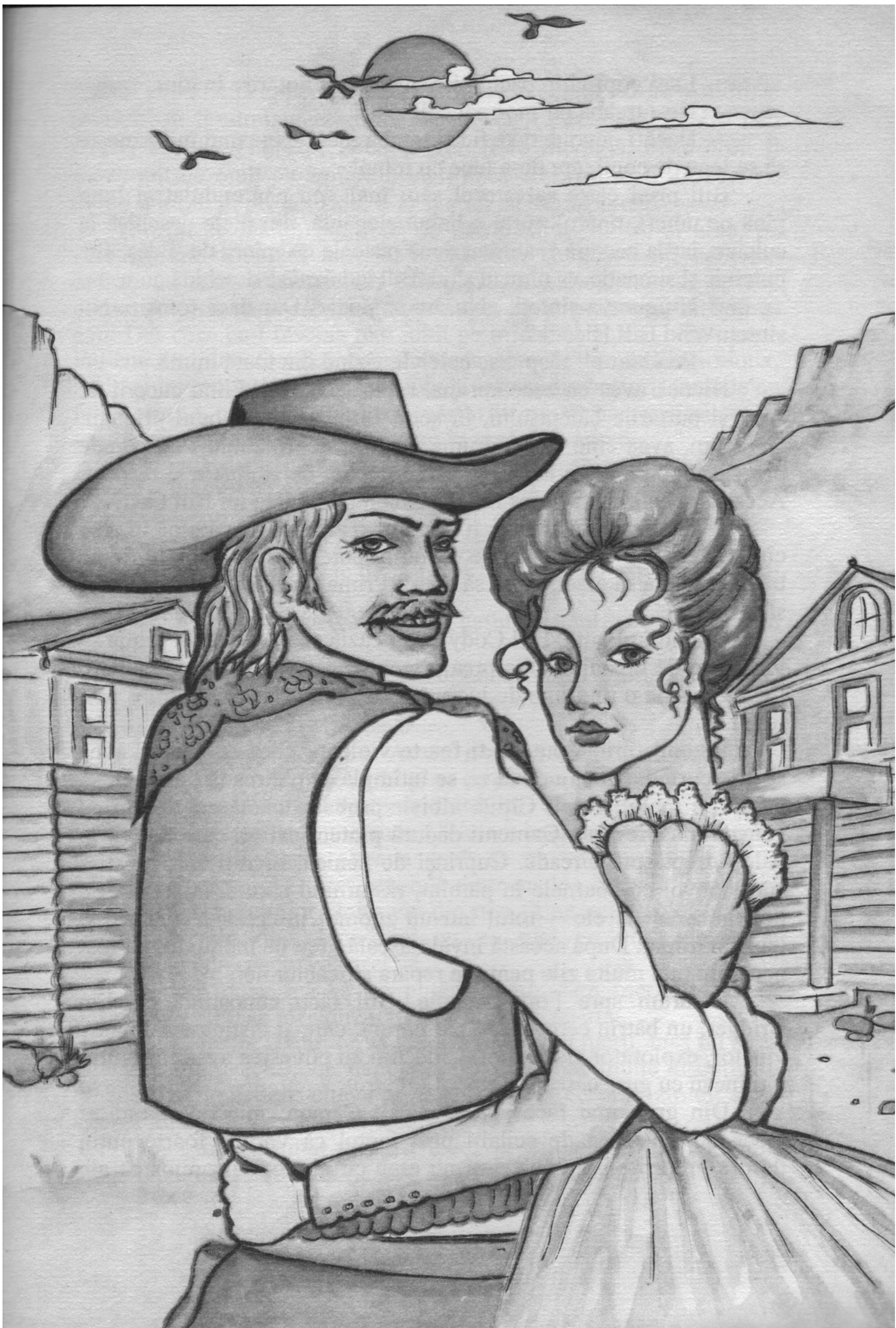
Hicock şi Bill schimbară o privire iute şi înainte ca omul să se dezmeticească, îi azvârliră un sac, apoi încă unul şi încă unul: în total 800 de dolari. O asemenea sumă nu poate fi refuzată cu una, cu două.

Târgul odată încheiat, se întoarseră veseli la Leavenworth, unde ziua de muncă era departe de-a se sfârşi.

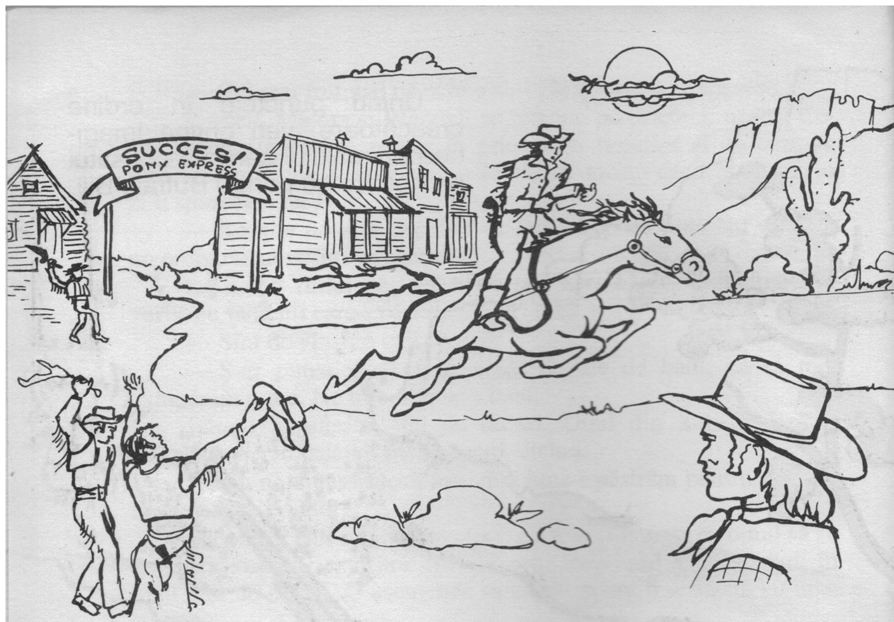
Bill se dovedea de o îndemânare şi de o şiretenie fără seamăn. Dacă mai aveţi nevoie de dovezi, ascultaţi această istorioară: chiar în aceeaşi seară, băiatul călărea prin preerie, când deodată se trezi fată în faţă cu cinci indieni, care înaintau călare, pe lângă un cal încărcat cu piei rare.

Unul contra cinci! Şi totuşi, flăcăului nostru nu-i era frică! El nu se temea de nimic. Bill hotărî să-i ia prin surprindere, recurgând la un vicleşug. Întoarse capul de câteva ori, făcând semne cu mâna şi chemând în ajutor nişte însoţitori imaginari. Apoi se apropie de cei cinci indieni şi trase. Un om se prăbuşi la pământ, ceilalţi o luară la sănătoasa cât îi ţineau picioarele, abandonându-şi caii.

Bill se putea mândri cu o pradă bogată: cinci iepe, cu harnaşament cu tot – şei, hamuri şi toate cele necesare – precum şi calul, cu valoroasa lui încărcătura.

VII. PE DRUMUL LUI „PONY EXPRESS”

Bill crescuse ca o plantă sălbatică. Acum avea paisprezece ani şi se bucura de o viaţă plină de neprevăzut, aşa cum îşi dorise întotdeauna.

Într-o frumoasă dimineaţă de primăvară, se duse în pădurea de mai sus de Cody Hill, nu departe de bodega mamei sale, cu gând să taie lemne, îşi înfipse securea în trunchiul unor copaci bătrâni, stivuind cu grijă buturugile care aveau să ardă la iarnă în vatra casei. Din când în când, se oprea ca să-şi şteargă sudoarea de pe frunte, deşi soarele încă nu era puternic, iar pe colină sufla o adiere răcoroasă.

— Să nu iei cu tine azi chiar toată pădurea, băiete! Altfel mâine nu mai găseşti nici măcar o aşchie!

Vocea aceea veselă îi aparţinea lui Lew Simpson, care stătea mai la o parte, privindu-l cu multa simpatie.

— Nu de asta mă tem eu! răspunse râzând băiatul. Când n-or să mai fie lemne aici, am să las să-mi crească aripi şi-am să zbor

în altă parte. Oricum, m-am cam plictisit de viaţa asta. E prea liniştită, or eu nu pot să sufăr traiul calm.

Omul descăleca şi se aşeză pe trunchiul unui copac bătrân. Bill stătea în faţa lui, sprijinit de grămada de lemne pe care se pregătea s-o încarce în căruţă, ca să se întoarcă acasă. Amândoi erau încântaţi de întâlnire, bucurându-se de acest scurt răgaz de odihnă împreună.

— Ei bine, vorbi Lew, sunt în căutarea unui om priceput să mâne catârii şi care să mă ajute să conduc un convoi de căruţe la o mie de mile de-aici. Ţi-ar surâde aşa ceva?

— Nu prea ştiu ce să zic... Mama plăteşte o groază de bani cuiva care-o ajuta la treabă, când sunt plecat de acasă. Mi se pare firesc să mai pun şi eu mâna pe câte ceva, nu crezi?

— Sincer să fiu, nu mi se pare că asta ar fi o piedică. Cu patruzeci de dolari, poţi găsi un om de încredere pentru astfel de munci. Iar eu îţi ofer cincizeci, pentru că eşti singurul pe care pot să mă bizui.

— Dacă-i aşa, atunci am să-mi dau silinţa să nu te dezamăgesc! N-am să te las în încurcătură.

În ochii lui Bill se aprinse o flacără. Cu sufletul la gură, îi puse lui Lew întrebarea care-l frământa de mult:

— Spune, Lew, tu ştii ceva despre serviciul poştal călare, de care am tot auzit vorbindu-se?

— Cum de nu! E ultima descoperire a prietenului tău, Russell. Acum, când de-a lungul frontierelor vestice şi-au făcut sălaş o mulţime de colonişti, cu siguranţă că toţi doresc să poarte corespondenţă cu familiile. Ori, transportul poştal e lung şi dificil: scrisorile ajung în Vestul îndepărtat prin mijloace destul de îndoielnice. Singurul drum mai sigur e şi cel mai ocolit: cu vaporul, pe după Capul Horn. De asta, senatorul Gwin s-a gândit la o soluţie mai bună şi l-a însărcinat pe Russell să se ocupe de treaba asta. La început, prietenul tău a şovăit, dată fiind cheltuiala enormă căreia trebuie să-i facă faţă, el şi asociaţii lui; dar pe urmă a hotărât să găsească o cale de a înfiinţa un serviciu poştal. Aşa s-a născut „Pony Express”. Acum Russell e dispus să rişte orice.

— Dar el cum vede lucrurile? Ţi-a povestit câte ceva?

— E vorba de-a parcurge o distanţă de 3.200 de kilometri, de la est la vest, de la Saint-Joseph – statul Missouri, la Sacramente, în California. Asta în două zile şi jumătate. Până acum drumul se făcea în douăzeci şi una de zile. La fiecare 17 km se vor afla staţii de poştă – fie în câmpie, fie în munţi – unde mesagerii vor

avea câteva minute să predea sacii cu corespondenţă şi să schimbe caii.

— Şi când va avea loc prima plecare?

— Fiică nu se ştie. Pentru moment, cei trei asociaţi cutreieră ţinutul în lung şi-n lat, în căutarea a 80 de călăreţi buni, cunoscuţi pentru rezistenta şi priceperea lor şi, mai ales, gata să înfrunte orice risc. Ca să-ţi faci idee de primejdiile aflate în calea mesagerilor, trebuie să-ţi spun că anunţul apărut în ziare sună cam aşa: „Se caută tineri sub 18 ani, de preferinţă orfani.” Cred că înţelegi ce vrea să însemne asta!

Dar Bill nu se temea de nimic. Nici de viscol, nici de furtună, nici de ger, nici de arşiţă. Cu atât mai puţin de întâlnirile primejdioase, care erau exact ceea ce căuta.

Lew Simpson continuă:

— Leafa e foarte mare: 100-150 de dolari pe lună, depinde de calităţile fiecăruia.

Bill scoase un fluierat admirativ:

— E tocmai ce-mi trebuie! Mă voi duce acolo neîntârziat. De ce să mân catâri, când pot…

— Mai domol, băiete! interveni Lew. Nu fii chiar aşa entuziasmat! Ce-are a face una cu alta? Oricum, noi vom fi înapoi la Fort Laramie înainte de-a fi dat în folosinţă „Pony Express”.

— Dacă-i aşa, atunci O.K.

Lew Simpson îşi frecă mâinile, satisfăcut.

— Totuşi, băiete, ţine minte un lucru: dacă s-ar întâmpla să nu te primească pentru munca asta sau dacă ţi se va părea prea greu, poţi să te întorci oricând la mine!

— Mulţumesc, zise Bill.

În sinea lui, îi era recunoscător lui Lew pentru bunăvoinţă, dar spera să nu aibă motive să apeleze din nou la el.

Aflând cât de mult îl interesa pe tânărul Cody proiectul „Pony Express”, domnul Russell îi scrise imediat lui Jack Slade, care răspundea de serviciul poştal în acele locuri. Avea de gând să susţină cererea băiatului în faţa acestui bărbat inteligent, dar aspru şi hotărât, bănuind că nu va fi chiar atât de uşor să-i smulgă încuviinţarea.

Câteva zile mai târziu, întorcându-se de la Fort Laramie, Bill întâlni pe drum un călăreţ, care după descrierea făcută de ceilalţi – nu putea fi decât căpitanul Slade. Salutându-l respectuos, băiatul îi adresă cuvântul:

— Nu vă supăraţi… Sunteţi căpitanul Slade?

— Chiar el! Dar ce treabă ai cu mine?

Bill scoase din buzunar scrisoarea domnului Russell. Pe măsură ce citea, căpitanul îşi încrunta sprâncenele. În cele din urmă, vorbi:

— Bine, flăcăule, doar nu-ţi închipui că am cumva de gând să te iau la „Pony Express” – chiar dacă mă roagă domnul Russell?

Privirea lui sfredelitoare îl cerceta pe Bill, care însă nu-şi plecă ochii. Slade se pricepea să-i intimideze pe alţii şi era foarte plin de sine, dat fiind că Russell, Majors şi Waddell îl angajaseră pentru faima lui de excelent trăgător, în stare a ţine piept tâlharilor de drumul mare, care bântuiau ţinutul. Căpitanului îi plăcea să inspire teamă şi respect. Departe de-a se lăsa impresionat, Bill încercă să-l înduplece:

— Domnule, dumneavoastră puteţi face cum credeţi de cuviinţă. Să ştiţi, însă, că eu lucrez pentru domnul Russell de la vârsta de zece ani. Şi Lew Simpson vă poate spune că ştiu să muncesc ca un bărbat în toată firea. De ce nu vreţi să aveţi şi dumneavoastră încredere în mine?

— Fie! Îţi dau o şansă, dar să nu te prind că te plângi, dacă iese rău sau dacă într-o bună zi ai să te trezeşti ciuruit de săgeţi!

Drumul era presărat cu mari primejdii pentru mesageri: focuri în preerie, turme de bizoni, indieni… Dar munca era pasionantă, iar lui Bill nici nu-i trebuia mai mult.

Cu câteva zile înainte de-a începe lucrul, băiatul se întorcea de la Leavenworth. Pe drum, întâlni o căruţă trasă de şase cai şi-şi flutură mâna spre cei doi oameni care o mânau – închipuiţi-vă că la vremea aceea exista deja posibilitatea de-a face autostopul!

— Aveţi un loc şi pentru mine? îi întrebă el.

— Avem! Urcă în spate! răspunse căruţaşul.

În căruţă se mai găseau un bărbat şi o femeie, care discutau în şoaptă.

— Ai putea să te prezinţi, tinere! ziseră ei, privind lung la noul venit.

— Iertaţi-mă! Sunt William Frederick Cody, la dispoziţia dumneavoastră!

— Cine-o mai fi şi ăsta! mormăi dispreţuitor bărbatul.

— Pe-aici mi se mai spune şi Buffalo Bill!

— Nu zău! Şi cum ne dovedeşti că tu eşti ăla?

Bill scoase două pistoale, gravate cu iniţialele sale.

— Priviţi aici, domnule Hastings!

— De unde-mi ştii numele? se miră omul.

— Am un al şaselea simţ! râse băiatul. Dar după câteva clipe, adăugă, zâmbind:

— Pur şi simplu am citit ce scrie pe bagajele dumneavoastră!

Hastings şi sora lui susţineau ideea independentei statului California şi-şi dădeau toată silinţa ca proiectul „Pony Express” să moară chiar înainte de-a se naşte. Pe drum, Bill povesti fără fereală despre intenţiile lui Russell fără a avea habar că dezvăluie însoţitorilor săi o taină de care se vor folosi ca de-o armă.

Începând de-atunci, îi întâlni tot mai des în calea lui. Într-o zi, domnişoara Hastings chiar încercă să-l atragă pe Bill într-o cursă. Din fericire, prietenii lui vegheau! Astfel, băiatul reuşi să fugă, printr-o trapa din podeaua staţiei de poştă unde-l închisese ea.

Staţiile de poştă erau construite din piatră sau cărămidă şi arătau – îndeosebi în ţinuturile pline de primejdii – ca nişte adevărate fortăreţe. Cât despre serviciul poştal, acesta era astfel organizat încât greutatea transportată să fie cât mai mică: şei uşoare, scăriţe făcute din materiale care cântăreau foarte puţin. De asemenea, mesagerii nu aveau voie să poarte arme: cel mult un pistol! Scrisorile se scriau pe hârtie subţire, vârându-se apoi în plicuri de mătase cerată ca să poată fi ferite de umezeală. Călăreţii purtau haine care să-i apere de vitregiile vremii.

De acum, totul era pregătit, iar Bill număra zilele până la plecare, îşi alesese drumul cel mai lung şi mai periculos. Îi sălta inima de bucurie: în sfârşit, ziarele anunţaseră cu litere de-o şchioapă: INAUGURAREA SERVICIULUI POŞTAL „PONY EXPRESS”

În ziua cea mare, se adunară o mulţime de oameni, aşteptând momentul cu mare curiozitate şi nerăbdare; într-o manifestaţie de simpatie, înălţaseră pancarte de pânză albă, pe care scria: MULT NOROC, PONY EXPRESS! sau CEL MAI BUN SĂ ÎNVINGĂ! Entuziasmul general era susţinut de o muzică de sărbătoare.

Deodată, răsună glasul limpede al lui Jack Slade, numărând: 5-4-3-2-1, iar în loc de 0 se auzi un foc de pistol. Se născuse „Pony Express”! Bill ţâşni pe bidiviul său negru, ce părea că are aripi la picioare, şi pornii în galop prin preerie şi peste coline, cu franjurii vestei fluturând mândru în bătaia vântului.

Nu avea să ducă lipsă de aventuri, dacă tot îi plăceau atât de mult. Şi asta, chiar începând de-a doua zi!

La cotitura drumului i se iviră în cale trei indieni, împodobiţi cu pene multicolore şi galopând într-un nor de praf. Grăbit să ajungă la destinaţie, Bill îşi continuă goana. Cei trei întoarseră caii şi porniră după el, trimiţând asupră-i o ploaie de săgeţi. Băiatul trase un foc de pistol, apoi se opri, descăleca şi se apropie de urmăritorii săi:

— Data viitoare vreau să vorbesc cu căpetenia voastră, Mână-Galbenă. Să-i spuneţi asta din partea mea!

Între timp, iapa lui Bill o luase la fugă prin preerie, pierzându-şi şaua. Fără a se tulbura câtuşi de puţin, băiatul ridică şaua de pe jos şi porni să-şi caute iapa, pe care o găsi păscând pe malul râului. Lângă ea era un indian, înainte ca acesta să se dezmeticească, Bill sări în spinarea calului şi-şi văzu de drum.

Ajungând la Three Crossings, îşi închipui că avea timp să predea corespondenta, ca de obicei. Căută din priviri pe călăreţul căruia trebuia să-i încredinţeze preţioasa încărcătură, pentru a o duce până la următoarea staţie de poştă. Nu zări, însă, decât calul care urma să continue cursa. La o fereastră se ivi capul paznicului.

— Hei, Sammy! Unde-i schimbul meu?

— Nu-i aici, după cum vezi! A avut necazuri azi-noapte: a tras în el un nemernic!...

— Adică vrei să spui că nu mai e în stare să-şi continue drumul?

— Nu prea... fiindcă-i mort!

Ce mai contau oboseala sau vremea de-afară? Bill se hotărî să facă singur tot drumul, dus-întors, fără a-şi îngădui nici o clipă de odihnă. Îşi reluă îndată cursa năvalnică. Înainte de plecare, Sam îi dăduse o ploscă cu apă proaspătă şi o halcă de carne, din care băiatul musca în timp ce fugea ca vântul şi ca gândul. Simţea că are nevoie de forte ca să-şi continue drumul: pentru prima oară, îşi dădu seama ca „Pony Express” nu era o joacă de copil. Se opri mai întâi la Saint-Mary, apoi la Rock Creek, unde-l întâlni pe mesagerul venit din est, care-i înmână sacul lui; apoi traversă South Pass, ca să ajungă, în sfârşit, la Salt Lake City, lângă Marele Lac Sărat.

Reuşise să-şi depăşească propriul record: 350 de kilometri parcurşi în 22 de ore – timp în care schimbase 21 de cai. Era cel mai lung drum realizat vreodată de un călăreţ de la „Pony Express”.

Iar Bill nu avea decât 15 ani!

Nu după multă vreme, în unul din drumurile sale, se trezi nas în nas cu un grup de indieni. Bill îşi frecă mâinile de bucurie: în sfârşit ceva pe placul lui!

De astă-dată, în fruntea lor se afla Mână-Galbenă. Bineînţeles, urmă o încăierare în toată regula. Bill trăgea cu mare precizie: atât de bine, încât indienii fură pe rând trântiţi la pământ de caii care se cabrau, ridicându-se în două picioare. Înspăimântate,

animalele o luară la fugă prin preerie.

Amintindu-şi de ceea ce Bill le spusese războinicilor lui nu cu mult timp în urma, Mână-Galbenă încercă să-l înfrunte:

— Mi-ai făcut o propunere, iar eu o primesc. Vreau să mă lupt cu William Cody. Dacă învinge Mână-Galbenă, atunci prizonierii vor fi liberi. Am zis!

Bill se încruntă, umflându-şi pieptul:

— Mână-Galbenă e un şacal. Eu nu vreau să ucid un şacal.

Totuşi, întinse mâna spre arma pe care i-o oferea indianul.

Începu lupta. Mână-Galbenă se prăbuşi în ţarină, trăgându-şi potrivnicul după el. Turbat de furie, cu ochii injectaţi, se repezi la Bill. Tânărul nostru îşi păstră calmul şi respinse lovitura. Indienii făcuseră cerc în jurul lor, privind lupta cu curiozitate şi înverşunare. În cele din urmă, cu mare tristeţe, fură siliţi să asiste la înfrângerea şefului lor.

Bill se întoarse acasă, în cabana de lemn acoperită cu ţiglă care lucea în bătaia razelor de lună. Tare-ar fi vrut să aibă o seară liniştită! De altfel, era lucru ştiut că indienii nu atacă noaptea.

Poate era lucru ştiut, dar cineva ar fi trebuit să le spună asta şi indienilor!

— Cassidy, pregăteşte caii şi fugi după arme! Însoţeşte diligenta, până ce eşti sigur ca nu ne mai urmăreşte nimeni.

Porniră la drum. Pretutindeni înjur, nenorocire şi tristeţe! Călcau peste trupuri arse sau sfâşiate de explozii. Oriunde se întorceau, dădeau de urma atacatorilor indieni.

A doua zi, în zori, trebuia să plece un nou transport poştal „Pony Express”. Nu exista decât o singură problemă, dar una serioasă: „Să reziste”!

Însă indienii nu erau singurii duşmani de care trebuiau să se ferească. Hastings continua să stârnească oamenii împotriva serviciului „Pony Express”. Deşi erau siliţi să recunoască faptul că începuturile lui fuseseră cât se poate de promiţătoare, nu renunţaseră, totuşi, la ideea de a-i pune beţe în roate. Cu o singură deosebire: domnişoara Hastings nu mai ţinea partea fratelui ei. În inima, cândva de piatră, a fetei încolţise un sentiment faţă de acel tânăr mândru, pe nume William Cody. Fata nici nu se gândea să-i mai stea împotrivă. Mai mult decât atât! Îl chemă la ea, ca să-l înştiinţeze de uneltirile puse la cale contra lui. Voia să-i fie de folos şi să se facă iubită. Astfel prevenit, Bill era mereu cu ochii în patru, neîngăduindu-şi nici o clipă de neatenţie.

Într-o zi, zări de departe nişte podoabe de pene, agitându-se într-un tufiş.

— Mă pândesc ca să-mi fure sacul cu corespondenţă, îşi zise el. Dar n-o să-i meargă lui Hastings cu mine!

Înainte de-a ajunge lângă tufă, Bill îşi luă puşca şi trase câteva focuri în direcţia atacatorilor, până ce ramase fără gloanţe. Apoi dădu pinteni calului, care porni în galop spre Sacramente.

„Ah, de-ar şti oamenii ce veşti le-aduc!” se gândi el, nemaiîncăpându-şi în piele de bucurie.

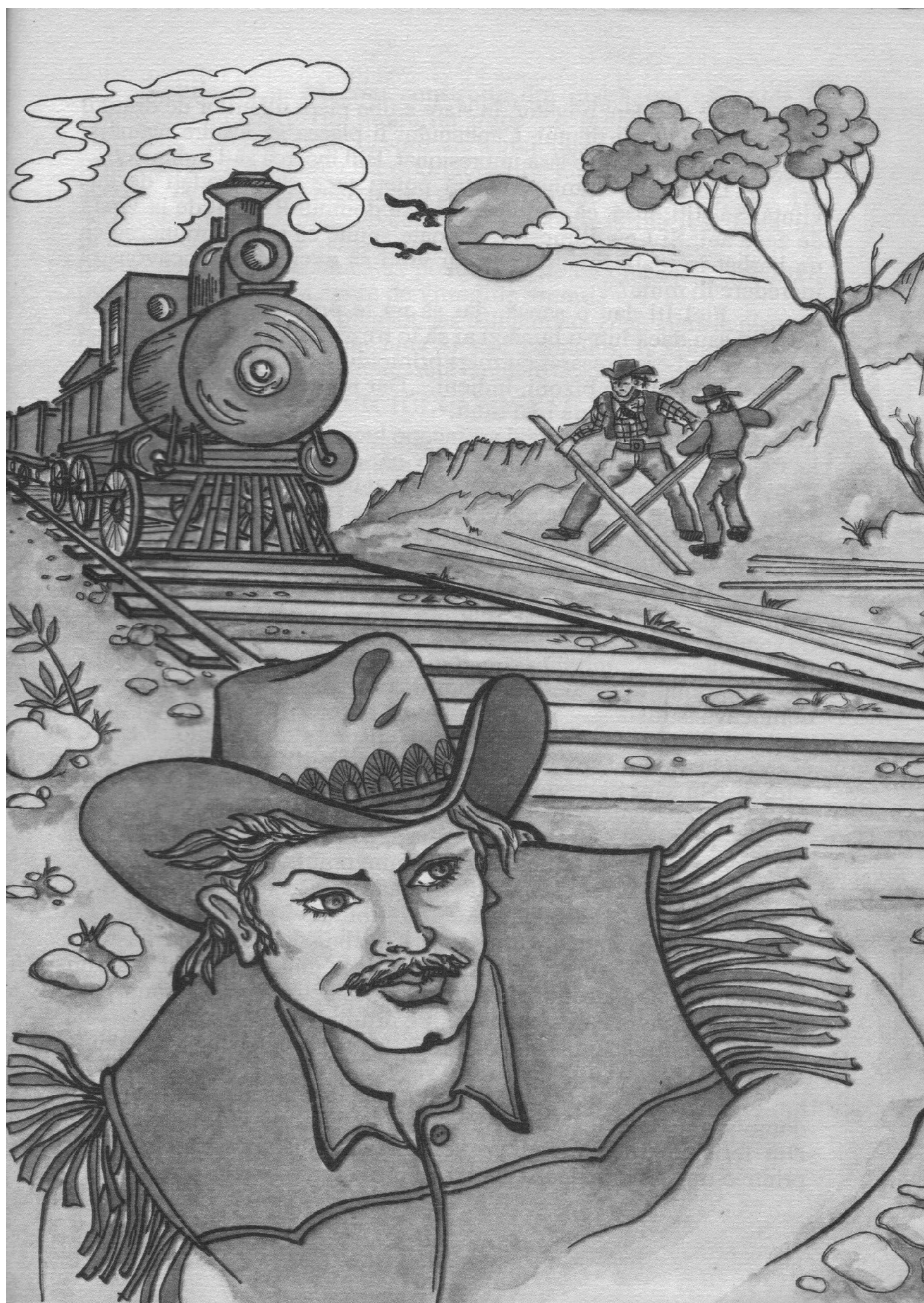
În zorul lui de a-i înştiinţa pe cei din Vest despre discursul preşedintelui Lincoln, Bill reuşi să-şi depăşească din nou recordul, ajungând la destinaţie în 7 zile şi 17 bre. Era anul 1861.

Oamenii îl salutară pe mesager încă de departe. Acesta îşi scoase cheia din buzunar, ca să deschidă sacii poştali. Tânărul începu să fluture în faţa tuturor depeşa de care luă cunoştinţă imediat şi guvernatorul. Hârtia îi tremura în mână.

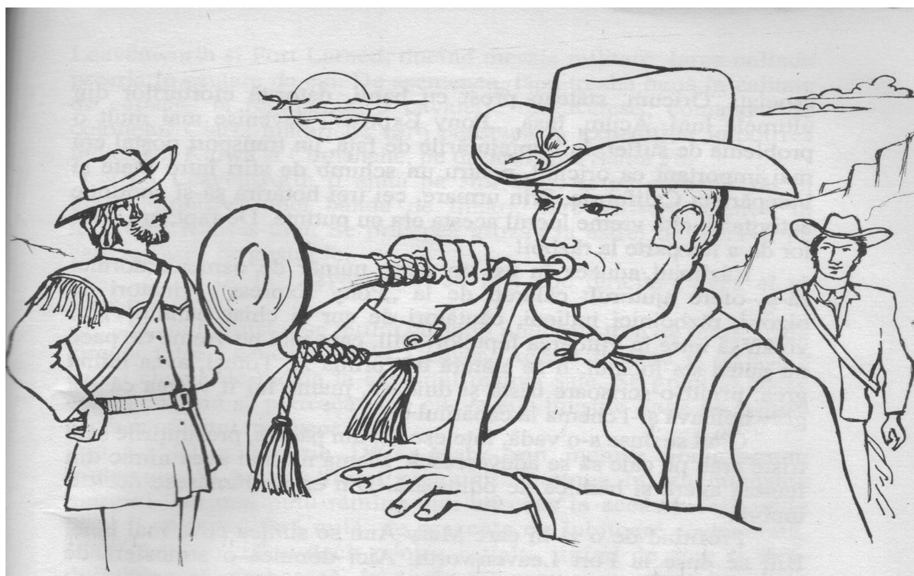
— Prieteni, vă aduc o veste nemaipomenită, o veste de ultimă oră: California e primul stat care a hotărât să lupte împotriva sclaviei!

Mulţimea izbucni în urale. Pretutindeni apărură pancarte, pe care scria:

„BUN VENIT, PONY EXPRESS!”

VIII. FAŢĂ ÎN FAŢĂ CU RĂZBOIUL CIVIL

Bill era mulţumit de munca sa de mesager, dar ştia bine că situaţia din est şi sud devenea din ce în ce mai gravă. Acel îngrozitor conflict, având drept obiect sclavia, îl privea în mod direct; nu uitase că tatăl său murise în floarea vârstei, tocmai fiindcă încercase să ia apărarea celor oprimaţi.

În fiecare zi, călăreţi veniţi din Vest aduceau ştiri, care nu semănau întotdeauna unele cu altele. Curând însă, călătorii din diligente şi soldaţii începură să vorbească despre un război gata-gata să izbucnească. Apoi, într-o bună zi, în ziare apăru cumplita ştire: „A început războiul!"

De o bună bucată de vreme Russell, Majors şi Waddell se gândiseră să întrerupă transportul poştal „Pony Express": uriaşele cheltuieli necesare menţinerii lui depăşeau posibilităţile celor trei asociaţi. Oricum, stăteau prost cu banii, datorită eforturilor din ultimele luni. Acum, însă, „Pony Express" devenise mai mult o problemă de suflet: în împrejurările de faţă, un transport poştal era mai important ca oricând, pentru un schimb de ştiri între State şi îndepărtata Californie. Prin urmare, cei trei

hotărârâ să-şi continue activitatea câtă vreme lucrul acesta era cu putinţă. De fapt, era felul lor de-a lua parte la război!

Războiul aducea în est un mare număr de oameni, dornici să-şi ofere ajutorul: călăreţi de la „Pony Express”, vânători de bizoni, războinici indieni, căutători de aur şi chiar bandiţi. Toţi voiau să intre în viitoarea luptelor. Bill, care nici pe vreme de pace nu putea sta locului, li se alătură din prima zi. Totuşi, avea inima grea: printr-o scrisoare tristă şi duioasă, mama lui îl vestea că era grav bolnavă şi-l chema la căpătâiul ei.

Când se duse s-o vadă, înţelese că, din păcate, presimţirile sale triste erau pe cale să se adeverească. Mama nu mai avea nimic din femeia ageră şi harnică de odinioară. Din ea nu rămăsese decât o umbră.

Profitând de o zi în care Mary-Ann se simţea ceva mai bine, Bill se duse la Fort Leavenworth. Aici domnea o atmosferă de război. La întoarcere, îi spuse mamei:

— Am făcut şi eu ceea ce fac toţi prietenii mei: m-am înrolat! Cu alte cuvinte, o punea în faţa faptului împlinit. Simţindu-se om mare printre ceilalţi oameni mari, nici o clipă nu-i trecuse prin minte că încă nu împlinise optsprezece ani şi că ar fi trebuit să-i ceară consimţământul.

Mary-Ann izbucni în plâns. Îi interzise să se înscrie pe listele de recrutare şi făcu apel la sentimentele lui de fiu, acuzându-l că-i nesocotise vrerea, grăbindu-i astfel sfârşitul.

El o luă de mână şi-i făgădui că va aştepta să împlinească optsprezece ani şi abia atunci se va înrola.

Dar cuvântul dat îi stătea pe suflet, şi nopţi la rând nu avu somn. Ar fi fost firesc să facă şi el ceva, atâta timp cât cei din statul Missouri îl lipsiseră de tată încă de la o vârstă fragedă. Dar nu ajuta la nimic dacă-şi răsucea cuţitul în rană. N-avea rost să-şi supere mama bolnavă. Şi-aşa ea se înfiora, auzind de bande violente de Oameni mascaţi, care treceau fluviul în fiecare noapte, dând foc căpiţelor de fin, prădând tot ce le ieşea în cale, aruncând în aer podurile – într-un cuvânt, semănând groaza în tot ţinutul.

În următorii doi ani, Bill nu stătu, totuşi, cu mâinile în sân, ci îşi puse curajul în slujba armatelor nordiste. Călărea între Fort Leavenworth şi Fort Larned, ducând mesaje militare. Iarna colinda preeria în căutare de cai. De asemenea, făcu treabă în calitate de cercetaş la regimentul 9 cavalerie din Kansas, comandat de colonelul Clark, alături de care participă la expediţiile împotriva indienilor Kiowa şi Comanche, pe drumul

spre Santa Fe.

La Leavenworth îi ajută pe Jim Lane şi pe oamenii săi în lupta împotriva unei bande de tâlhari, care vârâseră spaima în locuitorii Kansas-ului. Se pricepea grozav la astfel de isprăvi, pe care le găsea pe gustul lui.

„Zilele de la Leavenworth au fost zile fericite”, avea el să scrie mai târziu.

În anul următor se întâlni cu şeful unui mic tren de marfă, care circula între Leavenworth şi Denver. Acesta îi dădu o scrisoare care-l chema de îndată la căpătâiul mamei sale. Se grăbi să plece acasă, cu gând să petreacă vreo câteva zile liniştite lângă ea, pentru a-i face sfârşitul mai uşor.

La 22 noiembrie 1863, Mary-Ann închise ochii pentru totdeauna, în braţele fiului preaiubit. Durerea lui nu cunoştea margini. Nu mai putu rămâne nici un ceas în această casă unde totul îi amintea, fără milă, de prezenţa ei. Iubitoare şi devotată, Mary-Ann nu trăise decât pentru ceilalţi, uitând de sine şi străduindu-se să zâmbească, în ciuda tuturor necazurilor şi grijilor ce-i apăsau pe umeri.

Bill plecă la Leavenworth, în speranţa că acolo va reuşi să-şi mai uite durerea. Câteva zile mai târziu, când regimentul 7 din Kansas se instala în fort, Bill se afla în primele rânduri ale celor ce le urau un călduros bun-venit. Printre soldaţi se găseau mai mulţi prieteni de-ai săi din preerie, care-l îndemnară să li se alăture, acum că mama sa murise. Dar Bill îşi ţinu făgăduiala şi aşteaptă, până ce împlini optsprezece ani. Când compania H fu trimisă în statele Tennessee şi Missouri, Bill îi însoţi în calitate de cercetaş. Priceput să mâne caii şi să colinde ţinuturi puţin cunoscute, o astfel de slujbe era tocmai pe potriva lui. Nu-i trebuia un trai tihnit, la gura sobei: nu-l atrăgea decât aventura.

Tocmai împlinise nouăsprezece ani, când un bun prieten de-a său, William MacDonald, îl luă deoparte.

— Ascultă, Bill! I-am vorbit despre tine uneia din verişoarei mele şi-ar fi încântată să te cunoască. Aventurile tale i se par desprinse din paginile unui roman, şi-ar vrea să-l întâlnească pe eroul cărţii. Ce părere ai?

— De ce nu? E drăguţă?

— E cea mai frumoasă fată din Saint-Louis: are părul negru ca smoala, nişte ochi căprui, cu privirea catifelată, şi un obraz ca petala de trandafir. A fost crescută la mănăstire. E timidă dar are purtări din cele mai alese.

— Cu atât mai bine. Atunci, prezintă-mi-o!

Întâlnirea avu loc în casa unor prieteni comuni. Lui Bill nu-i trebui mult ca să se îndrăgostească de Louise. De altfel era pentru prima dată când vorbea cu o altă fată decât surorile lui. Încântată de tânărul fermecător din faţa ei, Louise nu se arătă la fel de cucerită de perspectiva unei vieţi aventuroase.

Spera că el se va hotărî să-şi găsească de lucru în oraşul în care ea locuise de când venise pe lume.

Iubirea îi prinse pe amândoi în… lasoul ei şi în 1866, la o săptămână după ce împlinise 20 de ani, Bill se căsători cu fiica domnului Frederici. Chiar a doua zi după cununie, plecară în voiaj de nuntă, pe vasul cu aburi care naviga pe apele întunecate ale fluviului Missouri, prin strâmtori primejdioase, la cheremul bancurilor de nisip, aflate aproape de suprafaţă. Călătoria a fost liniştită şi plăcută. În fiecare seară, puteau privi la dansurile negrilor, care cântau acompaniindu-se la banjo sau la un pian dezacordat.

Se opriră în câteva târguşoare de pe malul fluviului. Louis începuse să ducă dorul vieţii comode şi lipsite de griji de acasă. Descurajată, se agăţă de gâtul tânărului ei soţ, mărturisindu-i frământările ei.

— Ah, Willy! De-ai şti ce tristă sunt! Ai să mă duci într-un ţinut îngrozitor, în care n-am să pot trăi! Acolo oamenii se poartă ca nişte animale!

Şi Bill era necăjit: se simţea sfâşiat între fericirea din care abia gustase şi pasiunea lui de-o viaţă!

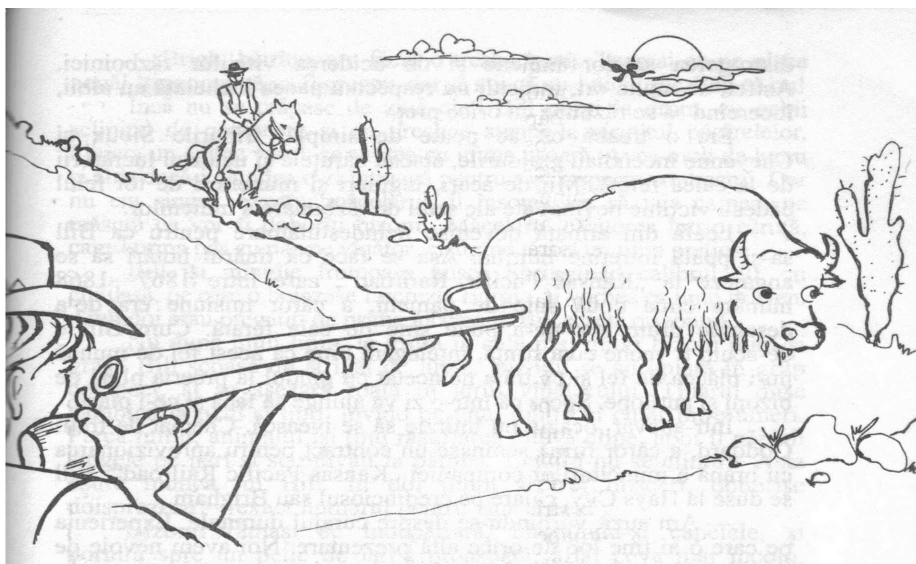
— Îmi pare nespus de rău, iubito, dar înainte de căsătorie ţi-am spus ce te aşteaptă. Ai ştiut bine ce alegi. Totuşi, adăugă el, părând că stă puţin pe gânduri, dacă tu n-ai să poţi duce viaţa pe care o duc eu, atunci am să încerc eu să trăiesc după cum îţi place ţie!

Louise îşi reveni imediat şi începu să râdă, cu gropiţe în obraji.

— Nu, nu pot să-ţi cer aşa ceva! Nu vreau să-ţi par lipsită de curaj, însă pur şi simplu, mi-e frică! Dar de azi înainte, mă voi strădui să-mi placă viaţa care-ţi place ţie!

Şi-i întinse fruntea, pe care el o sărută, făcând-o să-şi recapete încrederea în viitor.

IX. VESTITUL VÂNĂTOR DE BIZONI

După optsprezece luni, „Pony Express” încetă pentru totdeauna să mai circule prin preerie: apăruseră linii telegrafice şi, odată cu ele, primul cablu care lega două continente. Acum exista cale ferată aproape peste tot, înlesnind comunicarea între estul şi vestul Statelor Unite.

Totuşi, armata avea din nou nevoie de întăriri, pentru a-i putea ţine la respect pe indieni. Şi de astă dată, Bill Cody se dovedi de cel mai mare ajutor.

Înspăimântaţi de numărul uriaş de colonişti, indienii încercau să li se opună prin toate mijloacele, apărându-şi domeniile, pe care fuseseră până atunci stăpâni. Invazia albilor însemna pentru ei sfârşitul bizonilor: deja se vedeau lipsiţi de carne – principala lor hrană, de piei – din care-şi făceau veşminte, şi de coarne, din care-şi făureau arcuri. O parte din indieni rămâneau paşnici, alţii dimpotrivă îi învinuiau pe albi (cu sau fără motiv) de distrugerea satelor indiene şi de uciderea vitejilor războinici. Astfel, de multe ori, indienii nu respectau pacea încheiată cu albii, încercând să se răzbune cu orice preţ.

Era o treabă cât se poate de simplă: triburile Sioux şi Cheyenne incendiau grajdurile, atacau căruţele şi ucideau

lucrătorii de la calea ferată. Mii de acari, ingineri şi muncitori de tot felul cădeau victime nevinovate ale setei de răzbunare a indienilor.

Leafa din armată devenise neîndestulătoare pentru ca Bill să-şi poată întreţine familia. Aşa se face că tânărul hotărî să se angajeze la „Kansas Pacific Railroad”, care între 1867-1868 număra circa două sute de oameni, a căror misiune era de-a deschide drum sau de-a pune sine de cale ferată. Cum Bill e de-acum o veche cunoştinţă, înţelegem bine că acest fel de muncă nu-i plăcea de fel şi că trăia neîncetat cu gândul la preeria plină de bizoni şi antilope. Spera că într-o zi va ajunge să facă şi ce-i place.

Într-adevăr, ocazia nu întârzie să se ivească. Chemat de fraţii Goddard, a căror firmă semnase un contract pentru aprovizionarea cu hrană a muncitorilor companiei „Kansas Pacific Railroad”, Bill se duse la Hays City, călare pe credinciosul său Brigham.

— Am auzit vorbindu-se despre curajul dumitale. Experienţa pe care o ai ţine loc de orice altă prezentare. Noi avem nevoie de un om în stare să ne-aducă zece bizoni pe zi.

— Înţeleg… răspunse Bill, pe un ton destul de şovăielnic. Pentru el, vânătoarea de bizoni era mai curând o plăcere decât o obligaţie, dar îl silea să se îndepărteze la 5-6 km de calea ferată. De la naşterea fiicei sale, Arta, Bill devenise mai prudent, sau – în orice caz – nu mai căuta primejdia cu lumânarea.

— Îţi plătesc 500 de dolari pe lună, insistă unul din fraţii Goddard, ca să-i dea ghes.

500 dolari! O avere! Oricare ar fi fost riscurile, nu-şi pute permite să refuze aşa un chilipir!

— Domnule Goddard, sunt omul dumneavoastră! Vă stau la dispoziţie, zise el, ştergându-şi fruntea de sudoare.

— Îţi oferim casă, masa şi arme! vorbi şi celălalt. Dar să nu-ţi faci iluzii. Te previn că nu-i de glumă şi că uneori vei avea de înfruntat mari primejdii.

— Ştiu bine, domnilor. Dar asta nu mă sperie.

— Am căzut de acord cu toţii că dacă un vânător e atacat sau se simte cumva în pericol, acesta trebuie să lanseze un semnal cu rotocoale de fum, iar soldaţii îi vor veni îndată în ajutor. Ai înţeles?

— Am înţeles. Când încep lucrul?

— Chiar de mâine, dacă vrei.

Bill se întoarse lângă calul său şi-l bătu drăgăstos pe spate:

— Brigh, bătrâne, am făcut o treabă bună. Tocmai ce ne place nouă! Îţi promit că va fi grozav, dar să ştii că nu-i nici uşor. Zău că nu!

Încă nu se crăpase de ziuă când Bill porni la drum, cu ochii sclipind de nerăbdare şi cu urechea atentă la ciripitul păsărelelor. Fluiera un cântec vesel: se simţea cu inima uşoară. Avea mult de lucru şi abia dacă-i ajungea o zi întreagă pentru a-şi respecta contractul. Dai nu era singur. Scotty, măcelarul, îl însoţea, ca să taie carnea, pe măsură ce vor fi doborâţi bizonii. Măcelarul călătorea într-o căruţă, care-l urma pas cu pas pe vânător, câştigând astfel un timp preţios.

Bill îşi mângâie frumoasa puşcă Springfield calibrul 50, cu chiulasă, pe care o botezase Lucreţia Borgia. Îi vorbea ca unui prieten. Amândoi erau pregătiţi de prima încercare. Bill scrută orizontul.

Nu după mult timp, le ieşiră în cale mai mulţi bizoni mari şi graşi. Bill scoase un strigăt de luptă. Bizonii se apropiară în grup compact, şi se aşezară roată în jurul vânătorului. Tânărul duse carabina la ochi şi ţinti, lovind pe unul dintre ei chiar între umeri, Parcă mirat, animalul îşi ţinu răsuflarea câteva clipe, apoi îl năpădi sângele pe nări şi se prăvăli la pământ. Ceilalţi nu se clintiră. Asta uşura munca lui Bill. În doi timpi şi trei mişcări, doborâse doisprezece – exact numărul pentru ziua aceea!

Bizonii rămaşi se îndepărtară, clătinându-şi capetele, şi porniră spre un petic de iarbă proaspătă, aflat ceva mai încolo Mâine avea să le vină rândul şi lor!

De obicei, vânătorii încercuiau turma şi-apoi, profitând de spaima animalelor, trăgeau în grămadă. Întotdeauna se stârnea o mare învălmăşeală: caii erau împunşi cu coarnele, oamenii călcat; sub copite. Însă Bill călărea în rând cu turma, trăgând de foarte aproape, ca să nimerească vânatul chiar în inimă.

Curând, căruţa lui Scotty era plină. Măcelarul nu-şi putea stăpâni uimirea.

— Am îmbătrânit şi n-ar trebui să mă mai mir de nimic, dar de când sunt n-am întâlnit pe cineva care să facă treaba asta mai repede şi mai bine!

Aşa se întâmpla de fiecare dată. Uneori, Bill împuşca mai mult de doisprezece bizoni – fie că făcea şi treaba altui vânător care zăcea bolnav, fie că erau mai multe guri de hrănit ca de obicei Pentru el era o joacă de copil să-şi sporească numărul trofeelor înainte de venirea lui, de multe ori muncitorii se ridicaseră flămânzi de la masă. Acum, însă, nu mai conteneau cu laudele la

adresa tânărului, socotindu-l un erou.

De altfel, în mai puţin de un an şi jumătate, Bill doborâse 4.280 de bizoni, dintre care 132 în aceeaşi zi spre marele necaz al indienilor.

Aceştia deveneau din ce în ce mai periculoşi. Într-o seară, pe când albii se îndreptau spre tabără, cu o căruţă plină de carne, văzură venind spre ei o ceată de războinici Sioux. Deşi sporovăia cu măcelarul, Bill rămăsese cu ochii în patru, astfel încât observă numaidecât.

— Opreşte, Scotty! Opreşte! Indienii!

Scotty trase de hăţuri: Bill îşi legă imediat armăsarul de una din roţi, în timp ce măcelarul priponea catârii.

Scoaseră repede hălcile mari de carne şi le ascunseră sub osii, apoi, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, Bill Cody urcă în căruţă, rămânând în picioare.

Văzând că indienii se apropie, îşi duse puşca la ochi şi trase. Căpetenia se clătină în şa. Ceilalţi încercară să-l sprijine. Deodată apărură alţi indieni, şi cei doi vânători de bizoni se treziră încercuiţi. Din fericire, aveau gloanţe din belşug şi nu se temeau de pericol. Ori de câte ori trăgeau indienii, Bill şi însoţitorul său se trânteau pe burtă. Fură ucişi doi catâri. Hălcile de carne erau străpunse de săgeţi, dar oamenii nu păţiseră nimic. La rândul lor, doborâseră cinci indieni Sioux. Turbaţi de furie, războinicii rămaşi în viaţă se pregătiră pentru o luptă sângeroasă.

Dar şi Bill îşi cam pierduse răbdarea. Se strecură sub căruţă cu băgare de seamă, ca să nu fie zărit de indieni. Aici scoase din buzunar o cutie mare de chibrituri şi, aşa cum fusese sfătuit, dădu foc ierburilor din jur. Din fericire, în luna august iarba era uscată: flăcările se întinseră cât ai clipi şi spre cer se înălţă un fum gros şi negru. Jumătate de oră mai târziu, apăru o trupă de călăreţi. Zărindu-i, indienii o luară la sănătoasa, cu soldaţii pe urmele lor.

În acest timp, Bill şi Scotty scoaseră harnaşamentul de pe animalele ucise şi se grăbiră să încarce în căruţă carnea de bizon pe care o ascunsesem.

Se făcuse târziu. Când se întoarseră la Hays City, lumea cunoştea deja cele întâmplate în cursul zilei. Toţi lucrătorii de la „Kansas Pacific Railroad” se adunaseră în piaţa oraşului, fluturându-şi pălăriile. În clipa când îşi făcu apariţia Bill, cineva începu să cânte:

„Buffalo Bill Buffalo Bill

E peste toi mereu abil
Ocheşte ager şi viril
Trăiască-n veci Buffalo Bill”

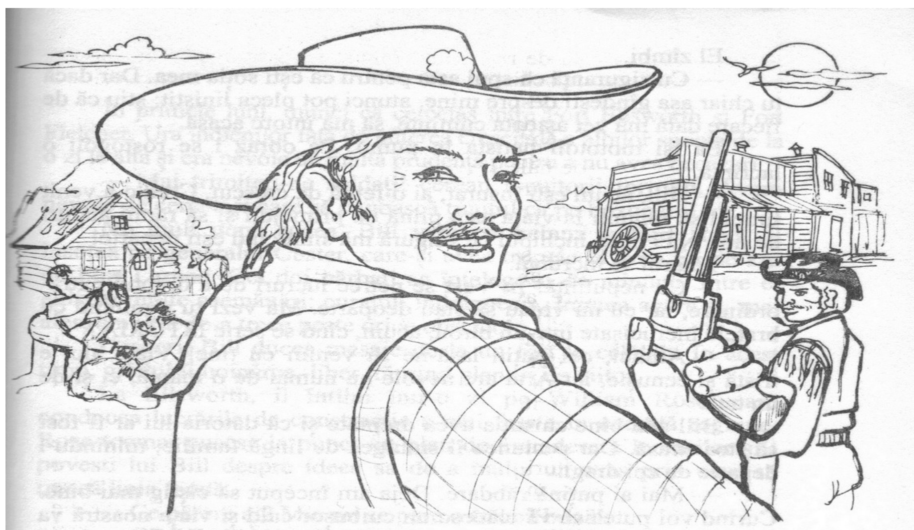
Acest cântecel, pe care ceilalţi îl reluară în cor, avea să devină un fel de imn închinat gloriei lui Bill Cody.

Câţiva ani mai târziu, în Statele Unite îl cântau până şi copiii. Deocamdată însă, faimosul vânător de bizoni abia descăleca şi îndată fu purtat pe braţe în triumf de mulţimea dezlănţuită.

Mulţumit de isprăvile sale şi obişnuit cu succesul, pe prietenul nostru nici nu-l miră prea mult entuziasmul oamenilor.

Bravo, Buffalo Bill!

X. UN ORAŞ PE NUME ROMA

Acum Bill avea 21 de ani şi împrejurările îl sileau să-şi ducă traiul mai mult departe de casă. Pentru el, viaţa în preerie era o atracţie căreia nu-i putea rezista. În timp ce Louise visa la o existenţă liniştită şi lipsită de griji, într-o casă unde seara să-şi aştepte soţul, venind, ca şi alţi bărbaţi, de la o muncă sigură şi ferită de primejdii, el continua să iubească libertatea şi aventura în preerie. Louise se întreba cât timp vor mai avea discuţii despre aceste lucruri, care le umbreau fericirea?

În ajunul uneia din plecările lui pentru mai mult timp, Louise îl luă la o mică plimbare. Apucându-l de braţ, îi zise:

— Eşti omul cel mai încântător şi mai extraordinar pe care l-am cunoscut vreodată. Din câţi bărbaţi am întâlnit, nu există nici măcar unul care să ţi se asemene. Eşti un prinţ printre ei şi sunt mândră că-ţi port numele.

El zâmbi.

— Cu siguranţă că spui asta pentru că eşti soţia mea. Dar dacă tu chiar aşa gândeşti despre mine, atunci pot pleca liniştit: ştiu că de fiecare dată mă vei aştepta cuminte, să mă întorc acasă.

Ea îşi mototoli batista în pumn. Pe obraz i se rostogoli o lacrimă.

— Bill, acum eşti însurat, ai o fetiţă de crescut. Cred c-a venit

timpul să renunţi la viaţa asta plină de primejdii şi să rămâi alături de noi. Nici nu-ţi închipui ce singură mă simt când eşti departe!

Tânărul se încruntă.

— Cu neputinţă! În Vest se petrec lucruri de-a dreptul extraordinare, iar eu nu vreau să stau deoparte. Mă vezi tu rămânând cu braţele încrucişate într-un birou, acum, când se scrie ISTORIA?

— Atunci, cel puţin lasă-ne să venim cu tine! Viaţa aici e tristă şi cenuşie, iar Arta are nevoie nu numai de o mamă, ci şi de un tată.

Bill ştia bine că soţia avea dreptate şi că datoria lui ar fi fost să stea acasă. Dar pasiunea îl smulgea de lângă familie, mânându-l departe de cei dragi.

— Mai ai puţină răbdare. Deja am început să câştig mai bine. Curând voi putea să vă clădesc un cuibuşor cald şi viaţa noastră va deveni veselă şi plăcută. Nu va trece mult şi nu va mai fi nevoie să ne despărţim.

Aşadar, Bill plecă şi de astă-dată, lăsându-i Louisei toate economiile sale. Porni spre Salinas, ferm hotărât să facă un ocol prin Junction City. Cu puţin noroc, îl putea întâlni pe Wild Bill Hicock. Şi aveau atâtea să-şi spună!

Speranţa e un lucru minunat şi, uneori, visele chiar se îndeplinesc, în orice caz, cei doi prieteni se regăsiră, bucurându-se de sentimentul puternic ce-i lega.

Hicock era şeful cercetaşilor numiţi de guvernator şi-şi avea cartierul general la Fort Ellsworth.

— Ascultă, n-ai cumva un loc şi pentru mine? Acum sunt liber şi mi-ar plăcea să rămân cu voi.

— O idee nemaipomenită! exclamă Hicock. Vino cu noi! Fără îndoială că vom găsi ceva şi pentru tine.

Bill ar fi făcut orice ca să câştige o pâine pentru el şi pentru familie, însă cercetarea ţinutului era ceva ce-l atrăgea în mod deosebit: să plece dimineaţa devreme, când întunericul nopţii se destramă încet-încet la linia orizontului, să călărească prin preerie – astfel de lucruri însemnau pentru el o bucurie de nedescris!

În primele luni, munci ca cercetaş între Fort Ellsworth şi Fort Fletcher. Ura indienilor faţă de puterea crescândă a albilor sporea de la o zi la alta şi era nevoie de multă prudenţă pentru a nu avea necazuri.

— Mai trimiteţi-ne soldaţi! cereau locuitorii fortului. Avem

nevoie de cercetaşi care să cunoască ţinutul ca pe buzunarul lor.

Nu mult după aceea, Bill veni cu treburi la Fort Hays. Îl însoţea pe generalul Custer, care-şi avea trupele la vreo 65 de km de Fort Larned. Cei doi bărbaţi se înţelegeau de minune. Între ei existau multe asemănări: curajul, îndrăzneala, mintea ageră şi, mai ales, ambiţia de-a trece peste orice obstacol.

Deseori, Bill ducea mesaje de la un fort la celălalt. În acest timp, gândul îi hoinărea, liber, făurind planuri de viitor.

La Ellsworth, îl întâlni într-o zi pe William Rose, care conducea lucrările de construcţie a căii ferate în această regiune. Rose tocmai pusese la punct un plan de extindere a lucrărilor şi-i povesti lui Bill despre ideea sa de a înălţa un oraş prin care să treacă linia ferată.

— Ce părere ai? Mie mi se pare o treabă bună!

— GROZAVA! replică Bill, cu obrajii aprinşi de bucurie.

Se arătă încântat de propunerea lui Rose de a-l lua drept asociat la o asemenea lucrare uriaşă. Nimic nu-l putea face mai fericit ca gândul de-a fi proprietarul unei jumătăţi de oraş – ceea ce însemna, de fapt, să ajungă peste noapte milionar!

Cum îşi va mai răsfăţa soţia şi fetiţa! De la naşterea Artei, devenise mai ambiţios şi încercase să-i ofere tot ce şi-ar fi dorit. Nici nu concepea să-i refuze vreun capriciu şi deja se gândea cum şi-ar putea folosi mai bine banii, ca să-i facă bucurie.

— Cum se va numi oraşul?

— Nu prea ştiu. Dar după câte mi-amintesc, Roma era un oraş de mare faimă. Ce-ar fi să-i spunem Roma?

Fericit, Bill îi scrise soţiei, înştiinţând-o să se pregătească, pentru că în curând o va lua să locuiască împreună cu el.

Deja, Louise se putea gândi cum să-şi aranjeze căsuţa cea nouă, uitând de zilele când trăise departe de soţ, singură şi neliniştită. Iar fericirea lor avea să fie cu atât mai mare, cu cât se lăsase mult aşteptată!

Trebuiau să se mişte repede! Pentru început, cei doi asociaţi se gândiră să ofere câte un lot de pământ oricui dorea să-şi construiască o casă în acest nou oraş. Păstrară, însă, locurile cele mai bune, pentru a le vinde la preţ de 50 de dolari.

Amatorii dădură năvală, astfel că nu trecu mult şi Roma deveni realitate. În mai puţin de două luni se înălţară două sute de căsuţe mândre, ca nişte flori de primăvară, crescute peste noapte. Nu numai căsuţe, ci şi nelipsitele cârciumi, magazine, ba chiar şi un hotel.

Curând după aceea, la biroul firmei „Cody & Rose” se înfăţişă

un domn bine îmbrăcat, cu un surâs binevoitor, dar cu o privire ascunsă şi vicleană.

— Frumos orăşel aţi construit! Ce-aţi zice să mă luaţi şi pe mine ca asociat?

Bill avu o uşoară tresărire.

— Suntem onoraţi de amabila dumneavoastră ofertă, domnule. Dar de ce-ar trebui să fim trei, când treaba a mers foarte bine şi în doi? Aveţi vreun motiv anume ca să ne faceţi această propunere?

— Am! Lucrez la „Kansas Pacific Railroad” şi am primit misiunea să aflu ce oraşe au mai apărut, ca să le construiesc gară şi cale ferată.

— În acest caz, v-am scutit de osteneală, pentru că gara noastră e aproape gata.

Omul tuşi, vrând să-şi dea importanţă, apoi zise:

— Ştiţi, probabil, că „Kansas Pacific” adună fonduri din vânzarea unor terenuri bune, aflate pe traseul trenului. Dacă vă încăpăţânaţi să refuzaţi cererea mea, vom construi – nu departe de aici – un alt oraş, pe unde va trece calea ferată instalată de noi.

Bill şi Rose nu luară în seamă ameninţările domnului Webb şi-l lăsară să plece, fără a da curs propunerii sale.

Bill îşi petrecu următorul sfârşit de săptămână la Leavenworth, fericit că-şi putea aduce familia în căsuţa cea nouă, pe care o terminase de curând.

Louise era bucuroasă nevoie mare: speranţa unei vieţi normale îi readusese zâmbetul. Îşi întâmpină soţul, cu fetiţa în braţe. Bill se simţi cam intimidat de prezenţa copilului.

— Hai, ia-o de mână şi joacă-te puţin cu ea! îl îndemnă tânăra mamă, împingând uşor fetiţa spre el.

— Mi-e teamă să nu cadă, să nu-şi rupă ceva, să…

— Vai, vai, vai! se miră tânăra lui soţie. Nu te recunosc! Tocmai tu, care nu te temi de nici un duşman, nici măcar de indienii cei mai cruzi, tu, care înfrunţi tâlharii de drumul mare, tocmai tu nu îndrăzneşti să atingi un copilaş, care pe deasupra mai e şi al tău!

A doua zi, porniră veseli la drum toţi trei. Luară trenul până la Ellsworth, apoi căruţa până la Roma. Ajuns în locul în care până cu o zi în urmă, un oraş întreg îşi striga în gura mare victoria, Bill scoase un geamăt şi se albi la faţă. Tânăra lui soţie încremenise locului, neînţelegând ce se întâmplase.

Câteva minute, Bill nu putu face nici o mişcare, mut de

surpriză. Apoi, reuşi să îngaime:

— Roma a dispărut! A dispărut ca prin farmec! Dar cine-a putut face una ca asta?

— În nici un caz indienii, pentru că ar fi dat foc oraşului, după cum au obiceiul. N-a fost nici cutremur, pentru c-am mai fi întâlnit şi alte urme în drumul nostru. Pur şi simplu, oraşul a fost şters de pe suprafaţa pământului! Uite-acolo! Vezi? Nişte oameni tocmai dărâmă ultima casă şi încarcă materialele în căruţă!

Chiar atunci apăru şi William Rose, crispat la faţă şi cu privirea îndurerată.

— Ţi-aduci aminte de Webb, cel de la Pacific? Se pare că şi-a adus ameninţarea la îndeplinire. Ticălosul a întemeiat un oraş nou şi, ca să-i atragă pe locuitorii Romei, le-a spus că era mai bine pentru ei dacă se mută acolo. Asta i-a făcut să-şi demoleze casele peste noapte.

Cătrănit peste poate, tânărul soţ se întoarse spre Louise, care se făcuse albă ca varul.

— Îmi pare nespus de rău. Când te-am adus aici, am sperat să-ţi pot oferi o viaţă îmbelşugată. Acum iată-te tristă şi dezamăgită!

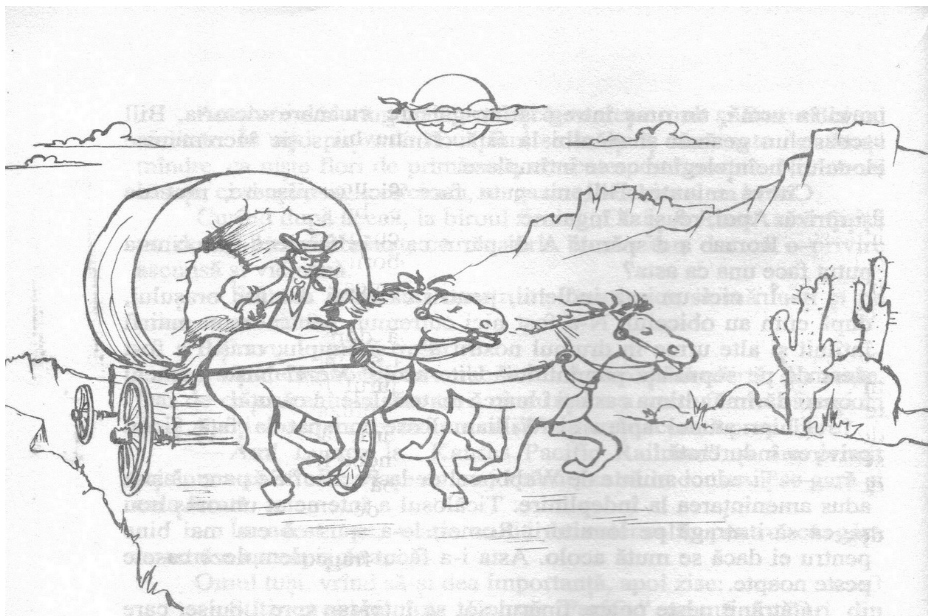
— Nu-ţi fa griji, dragul meu Bill! îl linişti ea, cu blândeţe. Ceea ce acum ni se pare a fi o nenorocire poate că s-a petrecut spre binele nostru. Ridică-ţi fruntea, nu te lăsa doborât, aşa cum nu te laşi niciodată. Sufletul meu e cu tine, ai să vezi că o să fie bine.

Ca să-l facă să uite de necaz, Louise îi sărută fruntea brobonită de sudoare. El îi înlănţui mijlocul, vorbindu-i cu tristeţe:

— Şi când mă gândesc cât mă bucuram să-ţi pot face o surpriză! De-atâta timp îţi doreşti o cabrioletă, şi eu ţi-am comandat una, precum şi un cal – cel mai frumos, mai ager şi mai credincios din toată preeria…

Ca s-o mângâie pentru dezamăgirea suferită, Bill o sfătui să se întoarcă un timp la părinţii ei, adăugând că într-o zi va veni s-o ia cu el – de astă dată, pentru totdeauna.

XI. APARE NED BUTLINE

De fiecare dată când lua sfârşit una din expediţiile sale, Bill era trist vreme de mai multe zile: nu avea nimic de făcut şi se învârtea de colo-colo, ceea ce pentru el era un chin fără seamăn. Dar starea aceasta nu dura niciodată prea mult: cum el se afla întotdeauna în căutarea aventurii, oamenii îl chemau – chiar şi la mare depărtare – ori de câte ori era vorba de vreo misiune periculoasă.

Profitând de răgazul de odihnă, Bill începu să-şi construiască o căsuţă, unde să le aducă pe Louise, pe Arta şi pe sora sa, Helen, care le găzduise în locuinţa ei din Leavenworth!

Curând un mesager îi înmână un mesaj din partea generalului Sheridan, care-i cerea acordul de-a însoţi un grup de oameni de vază, de la New York la Chicago, pe timpul unei partide de vânătoare, organizate la fortul McPherson. Totul era pus la punct până în cele mai mici amănunte: primire cu muzica militară, trecerea în revistă a cavaleriei şi tot ce era nevoie, pentru a le face şederea cât mai plăcută.

Bill îşi îmbrăcă straiele de sărbătoare: un costum nou, din piele albă de căprioară, o cămaşă stacojie, brodată cu perle, şi

imensul său sombrero, de aceeaşi culoare cu haina. Călare pe un cal alb ca zăpada, aducea cu un personaj coborât din legendă. Părul îi strălucea în razele soarelui şi toată lumea îi admiră ţinuta impunătoare.

Partida de vânătoare începu. Avea să dureze o săptămână. Plecau la drum cu o sută de cai. Noaptea se întindea tabără pe malul vreunui râu, iar masa se servea în jurul focului. Seara se termina cu cântece vesele. Participanţii nu-şi refuzau nici o plăcere, dovadă meniul de la cină: fasole înăbuşită, carne la frigare, pâine de secară şi tartă cu mere. Alteori meniul cuprindea friptură din carne de curcan sălbatic, cerb, căprioară sau antilopă.

— Vă făgăduiesc o friptură de bizon, de-o să vă lingeţi pe degete! le zise într-o seară Bill.

Într-adevăr, toţi se delectară cu carnea fragedă şi suculentă, fiecare cerând încă o porţie.

— Doamne! i se adresă generalului Sheridan, Gordon Bennet, ziarist la „New York Herald”. În viaţa mea n-am văzut un bărbat atât de elegant ca Bill Cody! Şi ce ţinută!

Apoi Bennet se întoarse spre Cody:

— Buffalo Bill, te-aş ruga să-mi faci o vizită la New York. Te asigur c-ai să produci senzaţie.

— Sunteţi nespus de amabil, domnule, dar prefer să rămân aici, unde mă simt în largul meu.

— Atunci, nu-mi da încă un răspuns, dar mai gândeşte-te. Poate ar trebui să ştii că nu sunt omul care să se mulţumească cu un refuz.

Bill primi numeroase invitaţii de-a merge în est, precum şi o sumedenie de daruri, drept mulţumire pentru zilele de neuitat petrecute alături de el.

— Ce minunată partidă de vânătoare! Şi asta datorită generalului Sheridan şi lui Buffalo Bill! Nu vom uita cât vom trăi! spuneau la despărţire invitaţii.

Cât despre Bill, el privea viitorul cu încredere. Neîncetat îşi punea întrebarea: „Acum ce-o să mai urmeze?”

Ei bine, iată ce-a urmat. Într-o zi, din tren coborî un domn cu înfăţişare distinsă, care întrebă de locuinţa familiei Cody, cerând să-l vadă pe Bill.

— Sunt de meserie scriitor şi mă numesc colonelul E. B. C. Judson. Lumea mă cunoaşte mai ales sub pseudonimul de Ned Butline. Cred c-aţi mai auzit vorbindu-se de mine.

Autor de piese de teatru la modă, Ned Butline îşi cucerise o

oarecare faimă în ţinut. Trebuie, însă, să spunem că ţinea la prestigiul său.

Bill îl măsură din cap până în picioare pe omuleţul durduliu, cu haina plină de medalii strălucitoare. După ce aruncă o privire în jurul său, acesta îi zise:

— Cele mai multe povestiri pe care le-am scris au drept decor marea, dar m-am cam săturat de atâta apă. Cred că acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu cititorii mei. Ceea ce le trebuie acum e un alt fel de erou. Daniel Boone, Davy Crockett, Kit Carson au murit, ori eu vreau să găsesc un erou în viaţă. Deseori mi s-a vorbit foarte frumos despre dumneavoastră şi despre curajul de care aţi dat dovadă. V-aţi luptat cu indienii, aţi doborât bizoni, călăriţi de-o viaţă prin preerie. Din toate astea ar putea ieşi o nemaipomenită carte de aventuri!

Binevoitor, cum îi era felul, Bill fu imediat de acord. Ore în şir, îi povesti lui Ned pasionantele sale aventuri, care deveniră un punct de plecare pentru imaginaţia bogată a scriitorului. Acesta colindase tot Vestul, în căutarea unui subiect pentru cartea pe care avea de gând s-o scrie, dar nu-şi închipuise că va întâlni pe cineva care să întruchipeze perfect personajul de care avea nevoie.

Două zile mai târziu, se întoarse la Saint-Louis, mândru de „mina de aur” pe care o descoperise şi din care pana sa pricepută avea să creeze în curând pagini ce vor face încântarea a mii şi mii de cititori. Găsise deja şi titlul: „Buffalo Bill, regele frontierei”, şi se gândea să scoată un mare număr de cărticele, la un preţ convenabil. Nu mult după aceea, Bill Cody va avea uluirea să constate că devenise celebru şi că-i mersese vestea în lumea întreagă.

Însă Louise îl vedea într-o lumină mult mai reală şi se arăta foarte dezamăgită: Bill continua să lipsească zile întregi de acasă, plecând călare, împreună cu prieteni ale căror purtări nu-i plăceau câtuşi de puţin. Şi el se schimbase: nu că ar fi fost mai puţin atent cu ca sau mai puţin legat de casă, dar în tovărăşia altor bărbaţi, părea şi el grosolan şi plin de el, cum nu fusese niciodată. Apropierea de frontieră era o ameninţare continuă pentru Louise, care se temea de o mulţime de primejdii.

În noiembrie 1870, revenind dintr-o expediţie, Bill nu apucă să intre în casă, că auzi un scâncet de copil. Louisa îi alergă în întâmpinare:

— Bill, iată-l pe fiul tău!

— Fiul meu?

— Nu ţi-ai dorit întotdeauna un băiat? Acum îl ai. Cum vrei să-l cheme?

Tatăl se scarpină în creştetul capului, neştiind ce să răspundă, apoi căzu pe gânduri, mângâindu-şi uşor barba.

— Când ai aşa un copilaş drăgălaş, trebuie să-i găseşti un nume pe potrivă. Ce-ar fi să-i spunem Kit Carson? Nu-i rău pentru micuţul nostru, care într-o zi va fi cu siguranţă cineva!

— Kit Carson Cody? Nu-i rău deloc! fu de acord tânăra mamă. Bill îşi făgădui ca de îndată ce fiul său va ajunge la vârsta când putea să tragă cu arma, să-i pună în mână o puşcă şi să-l înveţe cum s-o folosească.

Puţin după naşterea copilului, Bill fu chemat la generalul care comanda Fort Hays. În ţinut se petreceau o mulţime de tâlhării şi nu exista nimeni care să le judece.

— M-am gândit că aţi fi foarte nimerit pentru postul de judecător de pace, zise generalul.

— Eu? Îmi faceţi o deosebită cinste, domnule general, dar nu am însuşirile necesare unei astfel de funcţii. Nici nu cunosc legile!

— Totuşi, sunt sigur că vă veţi descurca foarte bine. De altfel, vă voi da eu codul de legi al statului Nebraska. Ajunge doar să-l răsfoiţi!

Cum ar fi putut să refuze, când i se acorda atâta încredere?

Bill avea o judecată sănătoasă, dar un fel aparte – deseori de-a dreptul curios! – de-a aplica legea.

De pildă, odată veni la el o pereche de tineri, cu rugămintea de a-i căsători. E de la sine înţeles că Bill habar nu avea de ce anume trebuia făcut în astfel de situaţii. Mergând în casa unde urma să aibă loc ceremonia, îşi luă în buzunar codul de legi al statului Nebraska. Îl frunzări câtva timp, în căutarea a ceea ce – desigur – nu era pomenit nicăieri. Se prezentă în faţa celor doi tineri, cam stânjenit, dar hotărât să se achite onorabil de îndatorirea care-i revenea.

Arătând cu degetul spre băiat, îl întrebă:

— Consimţi s-o iei pe această faţă de soţie, după lege, s-o ajuţi cât vei trăi?

— Da, răspunse tânărul, cu un aer grav.

Apoi Bill se întoarse spre mireasă:

— Dar dumneata, vorbi el cu glas solemn, consimţi să-l iei de soţ pe acest bărbat, ca să-l iubeşti şi să i te supui toată viaţa?

— Da.

Şi Bill sfârşi cu nişte vorbe care nu existau în nici un cod de

lege:

— Atunci, daţi-vă mâinile! Vă declar soţ şi soţie, în numele lui Dumnezeu şi-al lui Buffalo Bill. Vă urez o viaţă lungă şi plină de belşug. Amin!

Bill încă nu împlinise douăzeci şi cinci de ani, dar număra mai multe fapte de vitejie decât alţi bărbaţi într-o viaţă întreagă. Pretutindeni se vorbea despre el. De când lumea şi pământul, nu se pomenise un asemenea ţintaş! Dar lui îi stătea în fire să se lase purtat de valul sorţii.

Regimentul 3 cavalerie, comandat de generalul Reynolds, înlocuise regimentul 5, instalându-se la fortul McPherson. Era alcătuit din vânători renumiţi – oameni fără frică şi fără pată, care-şi cuceriseră faima în cursul expediţiilor din Arizona.

Aceşti vânători participară la misiunile de prindere a tâlharilor. În fruntea lor se afla Bill Cody, având drept mână dreaptă pe Omahundro, omuleţul negricios care luptase alături de el în războiul dintre sudişti şi nordişti, cunoscut sub numele de Texas Jack. Din grup făcea parte şi credinciosul Buffalo Chips.

Pornind pe urmele indienilor, albii îi descoperiră pe malul râului Platte din Nebraska, unde-şi ridicaseră corturile. Regimentul urma să le zădărnicească planurile şi să încercuiască tabăra. Apropiindu-se cu încă şase oameni, Bill îşi dădu seama că duşmanii erau puţini la număr. Dacă voiau să nu le scape, trebuiau să atace cât mai curând.

— Fiţi prudenţi! îşi îndemnă el oamenii.

— Te urmăm, îl asigură Texas Jack, scoţându-şi pieptul înainte şi fluierând în semn de aprobare.

— Atunci, înainte!

Şi cu un răsunător strigăt de luptă, se năpustiră în tabăra indiană. Luaţi prin surprindere, războinicii Sioux săriră în picioare şi se repeziră spre caii care păşteau pe malul celălalt al râului. Alţi indieni, care văzuseră de departe sosirea albilor, alergară degrabă în ajutorul tribului atacat. Cody se aruncă în mijlocul lor, închipuindu-şi că era urmat de însoţitorii săi. Însă spre deosebire de curajosul lui Buckskin Joe, caii celorlalţi refuzaseră cu încăpăţânare să treacă prin apele repezi ale fluviului Missouri.

— Descălecaţi! comandă Bill. Jim, tu rămâi să păzeşti caii, iar voi ceilalţi, după mine!

În timp ce-şi striga ordinul, dar înainte ca oamenii lui să-l aducă la îndeplinire, Cody se trezi înconjurat de indieni şi simţi o durere cumplită în creştetul capului. Sângele începu să-i şiroiască în ochi, orbindu-l. Fără să acorde atenţie rănii, îşi şterse

faţa cu dosul palmei şi porni pe urmele atacatorului, căruia îi crăpă capul dintr-o lovitură. Ceilalţi indieni o luară la fugă către vale, renunţând să mai lupte. Cei câţiva rămaşi pe loc nici nu se gândeau să opună rezistenţă, ci se ascunseră printre tufe, ca să-şi piardă urma. Bill şi însoţitorii lui îşi recăpătară proviziile ce le fuseseră furate. Socotind că indienii îşi primiseră pedeapsa binemeritată pentru atacurile repetate asupra albilor, îi lăsară în pace şi se întoarseră la fort.

Pentru această ispravă, Bill primi Medalia de Onoare una dintre cele mai importante decoraţii ale vremii şi, în acelaşi timp, cea cu care se va mândri cel mai mult.

Din respect faţă de concetăţeanul lor, locuitorii statului Nebraska îl numiră delegat în Camera Reprezentanţilor. Dar sărmana lui mamă îi prezisese într-o zi că va ajunge Preşedinte! Începând de acum, când se va vorbi de el, va fi întotdeauna numai „onorabilul”.

Bill îşi continuă efortul de a-i împăca pe albi şi pe indieni, ducând mai departe strădania de-a menţine pacea, în amintirea tatălui său, care murise pentru, o cauză dreaptă. Datorită generozităţii, faimei şi onoarei sale, Cody reuşise să câştige încrederea multor căpetenii indiene – ceea ce pe atunci însemna mare lucru!

Când se întoarse acasă, în luna august, Bill află că avea de-acum încă un copil, tot o fetiţă, pe nume Orra.

Locuiau cu toţii în North Platte, unde el construise o căsuţă arătoasă, pe care o numise „Odihna cercetaşului”.

Într-o zi, prin fereastra deschisă, zări în grajd un puşti de vreo zece ani. Care încerca să-i deshame calul cel mai drag pe Brown Jug. Bill se repezi afară. Copilul se îndreptă spre el, spăşit întinzându-i frâul calului. Ar fi vrut să-i vorbească, dar emoţia copleşea. Când în sfârşit, îi mai veni inima la loc, îndrăzni îngaime:

— Domnule Buffalo Bill, să nu vă închipuiţi c-am vrut să vă fur, sau măcar să vă iau cu împrumut calul… Nu-i fac nici un rău. Tot ce doream era să mă apropii de prietenul dumneavoastră nedespărţit, să ating frâul pe care l-aţi ţinut în mâini de atâtea ori… Vă consider omul cel mai minunat din lume…

În privirea lui se citea atât respect, încât Cody fu profund mişcat.

— Cum te cheamă, puştiule?

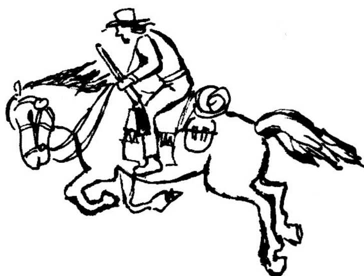
— Johnny Baker, domnule. Nici nu vă imaginaţi cât vă admir. Mai mult decât oricare altul! adăugă el, înroşindu-se până în

vârful urechilor.

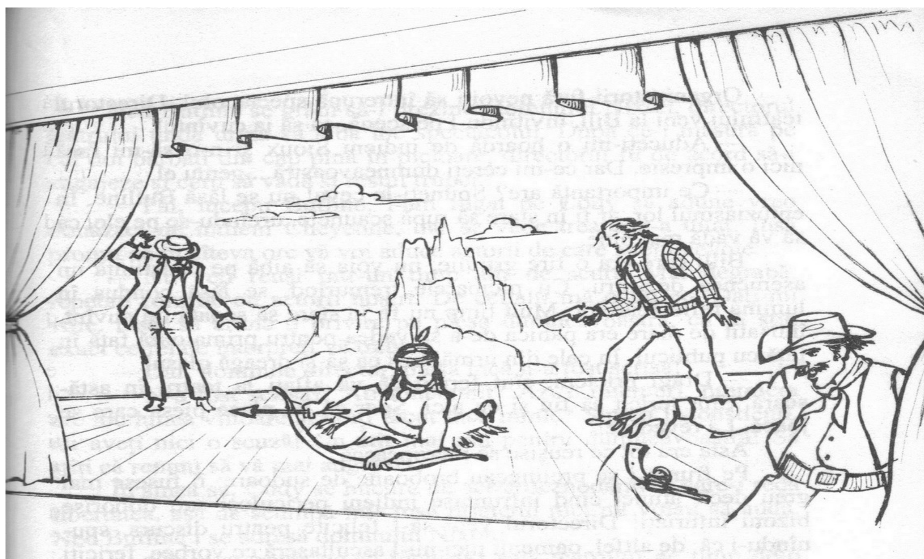
Bill se despărţi de copil şi săltă în şa, pregătindu-se să plece din oraş. Tot drumul îi răsunară în minte vorbele băiatului: probabil că nu-l admira atât pe Buffalo Bill, cât nemaipomenitele aventuri de la frontieră. Bill îşi spuse că era de datoria lui să trezească şi în alţii flacăra care ardea în sufletul lui Johnny Baker şi să prezinte în faţa a milioane de oameni spectacolul la care visa din fragedă copilărie. De atunci trecuse multă vreme: plecase în Vest, se luptase cu indienii, luase parte la pasionante vânători de bizoni, venise războiul civil, mersese în armată, fusese numit de către generalul Sheridan şef al cercetaşilor din regimentul 5 cavalerie... şi câte şi mai câte!

Toate i se perindau acum prin faţa ochilor, ca într-un caleidoscop strălucitor.

Ce spectacol extraordinar ar putea face cu toate aceste aventuri! Puţin mai târziu. În curând!

XII. JUDECĂTORUL DE PACE DEVINE ACTOR

Exact aşa cum bănuise, Ned Butline se bucură de un succes extraordinar cu povestirea sa despre viaţa lui Buffalo Bill: cele optzeci de episoade apărură cu regularitate, în fiecare săptămână, în „New York Weekly”. Această uluitoare biografie fu repede transpusă pe scenă, astfel că la teatrul „Bowery” se jucă piesa „Bufallo Bill, regele frontierei”.

Regizorul îi trimise lui Bill Cody o invitaţie la premieră, rezervându-i un loc în loja de onoare. Ascuns în penumbră, Bill zâmbea, privind cum se desfăşurau pe scenă aventurile sale. Deodată simţi toate privirile aţintite asupra lui, atunci el, care nu se temuse niciodată de nimic, se înroşi până în albul ochilor, în timp ce publicul se ridicase în picioare, bătând din palme şi strigând:

— Bufallo Bill! Un discurs! Buffalo Bill? Un discurs!

Organizatorii fură nevoiţi să întrerupă spectacolul. Directorul teatrului veni la Bill, invitându-l pe scenă, ca să ia cuvântul.

— Aduceţi-mi o hoardă de indieni Sioux şi n-o să-mi facă nici o impresie. Dar ce-mi cereţi dumneavoastră… gemu el.

— Ce importanţă are? Spuneţi-le ceva! nu se lăsă Butline. În entuziasmul lor, ar fi în stare să rupă scaunele, urcându-se pe ele, ca să vă vadă mai bine.

Bill, care era o fire grijulie, nu voia să aibă pe conştiinţă un asemenea dezastru. Cu picioarele tremurând, se lăsă condus în lumina reflectoarelor. Mult timp nu fu în stare să scoată un cuvânt, într-atât de mare era panica de-a se vedea pentru prima oară faţă în faţă cu publicul. În cele din urmă, tuşi ca să-şi dreagă glasul.

— Dragi prieteni, sunt fericit că vă aflaţi la teatru în astă-seară. Sunt fericit să fiu şi eu aici. Sper că vă place piesa care se joacă. La revedere!

Asta era tot ce reuşise să încropească.

Pe frunte i se prelingeau broboane de sudoare: îi fusese mai greu decât atunci când înfruntase indieni periculoşi sau doborâse bizoni înfuriaţi! Directorul veni să-l felicite pentru discurs, spunându-i că, de altfel, oamenii nici nu-l ascultaseră ce vorbea, fericiţi să-l poată vedea în carne şi oase. Mulţimea, care în prezenţa sa păstrase o adâncă tăcere, acum aplauda frenetic. Oamenii n-aveau să uite nicicând această seară extraordinară.

Din acest moment, Ned Butline începu să-l bombardeze cu scrisori, cerându-i să-şi joace pe scenă propriul rol şi propunându-i să aducă vreo douăzeci de indieni, astfel încât totul să fie cât mai real.

Louise, care – după cum se ştie – visa de mult să locuiască într-un mare oraş, încercă să-i învingă neîncrederea faţă de această idee:

— Munca ta în preerie a luat, de fapt, sfârşit. Vânătoarea şi-a pierdut mult din farmecul de altădată, iar indienii nu mai reprezintă un pericol pe care să fii nevoit să-l înfrunţi. Acum gândeşte-te la cei trei copii ai tăi şi primeşte propunerea.

Desigur, Bill îşi dădea seama că o leafă de 500 de dolari ar fi fost cât se poate de binevenită pentru familie, îngăduindu-i nu numai să-şi răsfeţe tânăra soţie, dar să nu-i lipsească de nimic pe cei trei copii, pe care avea de gând să-i trimită la cele mai bune şcoli.

Cu inima grea, în cele din urmă acceptă propunerea şi renunţă la postul de judecător de pace, pentru a merge la Chicago, unde-l luă cu el şi pe Texas Jack, prietenul lui de suflet.

Ned Butline se grăbi să-l prezinte domnului Nixon, directorul teatrului unde urma să aibă loc spectacolul. După ce-i măsură pe cei doi bărbaţi din cap până în picioare, directorul fu de acord să-

i angajeze şi ceru să vadă şi restul trupei.

— Păi, începu Butline, l-am rugat pe Cody să adune vreo douăzeci de indieni Cheyenne, dar se vede treaba c-a uitat. Însă promit că în câteva ore vă voi aduce actorii de care avem nevoie.

— Nu veţi reuşi într-un timp atât de scurt. Mai degrabă, repetaţi rolurile cu actorii noştri. De ceilalţi mă ocup eu. Daţi-mi voie, însă, să arunc o privire pe piesa dumneavoastră, ca să ştiu exact ce fel de interpreţi vă trebuie.

— Dar, domnule director, piesa încă n-a fost scrisă!

— N-a fost scrisă?! Aţi înnebunit? Azi e miercuri, premiera are loc lunea viitoare şi n-aţi făcut încă nimic? Sunteţi inconştienţi, nu aveţi nici o scuză! Cu atât mai rău pentru dumneavoastră! Să ştiţi că renunţ să vă mai angajez!

În sinea sa, Cody se bucura de acest deznodământ, care-i reda libertatea, aşa de scumpă lui! Însă prietenii nici nu voiau să audă. Ned Butline i se adresă domnului Nixon:

— Cât m-ar costa ca să închiriez sala teatrului pe timp de-o săptămână?

— 600 de dolari. E ultimul preţ!

— De acord! Poftiţi banii! Haideţi, băieţi! Să mergem repede în camera mea, să scriem piesa!

Patru ore mai târziu, piesa era gata. Se numea „Cercetaşii preeriei”.

— Şi-acum, daţi-i bătaie! Grăbiţi-vă să învăţaţi rolurile, prieteni! Ne vedem mâine dimineaţă, pentru prima repetiţie. Trebuie să-i arătăm lui Nixon că vom fi gata la timp.

De cum se închise uşa în urma lui Ned, cei doi actori fură cuprinşi de disperare.

— Ţie cât timp ţi-ar trebui ca să înveţi textul?

— După câte cred eu, vreo şase luni. Dar ţie?

— Cam tot atât – dar pentru fiecare frază.

Într-adevăr, treaba li se părea foarte complicată. Fără discuţie, le-ar fi fost mai uşor să aibă de furcă cu indienii. Amândoi declamau cât se poate de prost îţi făcea rău să-i vezi! Dar Butline nu se lăsă păgubaş. Departe de el gândul să renunţe.

În ziua şi la ora stabilită avu loc premiera. În clipa când Ned Butline anunţă pe un ton solemn: „Şi iată-l pe Bufallo Bill!”, pe scenă nu apăru nimeni. Închipuindu-şi că nu fusese auzit, Ned repetă chemarea, ceva mai tare. Tot nimic! Scena rămânea goală. Deodată, îi veni o idee – începu să urle:

— Ascultă, Buffalo Bill, pe unde mi-ai umblat atâta timp?

Dar Bill nu putea face nici o mişcare. Emoţia îl ţintuise locului.

Iată însă că privirea i se opri asupra domnului Milligan, cu care fusese nu demult la vânătoare şi care-i surâdea prieteneşte. Atunci îi veni inima la loc şi păşi către public.

— La vânătoare, cu domnul Milligan! răspunse el într-un târziu, prinzând curaj.

— Foarte bine! întări Ned Butline. Povesteşte-ne câte ceva despre vânătoarea asta!

Bill Cody se simţea acum în largul său: trebuia să vorbească despre ceva care-i mergea la inimă. Spectacolul se desfăşură fără probleme, iar cronicarii din ziare nu avură nimic de reproşat actorilor, într-atât de mult îi captivase acţiunea.

La sfârşitul săptămânii, Nixon îi întrebă pe cei doi asociaţi dacă-i îngăduiau să li se alăture. După cincisprezece zile, piesa se jucă la Saint-Louis, unde Louise Cody, aflată în rândul trei, asistă, plină de mândrie, la nemaipomenitele isprăvi ale soţului ei. Urmă apoi New York-ul, unde „Cercetaşii preeriei” avea să fie cap de afiş timp de trei ani.

Era un triumf nemaiîntâlnit! Posesor al unei averi imense, Bill cumpără pământ în statul Wyoming, începând să se ocupe de noul său ranch.

Aceste evenimente se petreceau în anul 1873.

XIII. ÎN SFÂRŞIT… SPECTACOLUL VESTULUI ÎNDEPĂRTAT

Nici viaţa liniştită de la *ranch,* nici traiul la oraş nu erau de natură a-i fi pe plac lui Bill. Acum, drumul de fier străbătea toată ţara, la frontieră se restabilise calmul, iar bizonii aproape ci dispăruseră. Nici indienii nu mai reprezentau un pericol, însă pentru Cody, viaţa nu mai avea sens. Jucase teatru, ca să-şi câştige banii necesari pentru întreţinerea familiei. Acum, însă, când nu lipsea nimic, îl mai pasiona un singur lucru: vechea idee a unu spectacol care să-i aducă în scenă pe pionierii Vestului sălbatic.

Îl căută pe prietenul său Nate Salsbury, care se arată la fel de convins de succesul unei astfel de piese. Împreună, puseră la punct amănuntele planului care-i frământa de multă vreme.

— Va trebui să fie ceva cât mai real. Ceva care să dea o imagine exact despre ce-a însemnat viaţa la frontieră. Cu personaje care au existat într-adevăr şi care au trăit astfel de experienţe, zise Salsbury. Poţi s-aduci câţiva indieni?

— Nimic mai simplu. Cu caii lor de luptă cu tot. Vrei şi bizoni?

E-n regulă! Şi antilope, şi elani. Tot ce pofteşti! Chiar şi urşi grizzly!

— Şi cowboy? vru să ştie celălalt.

— Tot! Fiindcă veni vorba: mai există încă diligenţa Deadwood, care făcea odinioară drumul între Fort Laramie şi minele de aur de pe colinele negre. Acum zace pe undeva, la vreo margine de şanţ. Nimeni nu mai are nevoie de ea. De-ai şti de câte ori a fost atacată de tâlhari de drumul mare şi de indieni!

— Perfect! Atunci o vom ataca şi noi, dar pe scenă! încheie Nate.

Lista pe care Salsbury nota cele de trebuinţă se lungea mereu, iar el se arăta din ce în ce mai satisfăcut.

— Şi „Pony Express”, propuse Bill. Chiar şi oamenii care l-au condus în realitate, cum ar fi Bob Haslam. Pot să-ţi dau nu ştiu câte exemple!

Tot discutând, în mintea, lor spectacolul căpăta proporţii impresionante.

Bill se întoarse în Nebraska, pentru a aduna oamenii şi animalele de care aveau nevoie: o muncă grea, dar care merita osteneala, chiar de le-ar fi fost necesare luni de zile ca s-o ducă la bun sfârşit.

Cu fiecare oră ce trecea, inima lui Bill bătea tot mai tare. Gândiţi-vă numai: visul lui de-o viaţă era pe cale să se adeverească. Nimic nu era prea mult pentru a realiza lucrul cel mai de seamă din viaţa şa!

Între timp, Bill se împrietenise la cataramă cu Johnny Baker, care de cum află ce pregătea prietenul său mai mare, îl rugă să-i îngăduie să-l ajute. Pe Bill nu-l lăsă inima să-l refuze, iar copilul se arătă mândru şi recunoscător pentru încrederea ce-i fusese acordată.

Până ce fiecare a ajuns să ştie exact ce avea de făcut, a fost nevoie de multă muncă. În sfârşit, avu loc premiera, la Saint-Louis. După aceea, urmă un spectacol la Chicago, în faţa a 41.400 de spectatori. La New York se înghesuiră să-i vadă mii de persoane: de la cel mai tânăr până la cel mai vârstnic, toţi voiau să intre la „Spectacolul lui Buffalo Bill despre Vestul Sălbatic”. Pe scenă erau prezenţi toţi prietenii lui Bill. John Nelson, care avea în grijă tabăra pieilor-roşii, el însuşi fiind însurat cu o indiancă, se afla în diligenţa Deadwood, împreună cu cei şase copilaşi adorabili, pe jumătate Sioux. Maiorul Frank North probabil cel mai mare duşman al indienilor care a existat vreodată în Vest, dirija dansurile în război ale tribului Pawnee, iar căpitanul

Bogard, campion la 80 doborârea porumbeilor, era însoţit de fiii săi, în vârstă de 14, 12 şi 10 ani, toţi la fel de buni trăgători. Mai era şi Buck Taylor, care se ocupa de cowboy: un tânăr atât de solid, încât putea prinde un taur numai apucându-l de coarne sau de coadă. Pe lângă aceştia, mai puteau fi văzuţi Sitting Bull, Wild Bill Hicock şi Johnny, copilul-minune la mânuirea pistolului. Cu o asemenea trupă de actori, cum să nu fie spectacolul lui Buffalo Bill un răsunător succes?

În cursul iernii, Salsbury şi Cody se hotărâră să meargă să-şi prezinte piesa în sud. Plănuiau să coboare de-a lungul fluviului Mississippi, oprind în orăşelele întâlnite în cale – ceea ce le îngăduia să acopere cheltuielile unei asemenea expediţii. Desigur, drumul costa foarte mult, iar ei nu puteau azvârli cu banii, fără nici o socoteală.

Aşadar, Bob Haslam închirie la Cincinatti un vas cu aburi, care să transporte oamenii şi animalele dintr-un loc în altul. Buffalo Bill, vechi vânător de bizoni, avea în grijă turma, urmând ca, la nevoie, cowboy-ii să-i sară în ajutor. Dar dacă Bob Haslam se pricepea grozav la cai, în schimb nu avea nici cea mai vagă idee despre ce înseamnă un vas cu aburi ceea ce, din nefericire, avea să producă o catastrofă.

Într-o seară, după reprezentaţie, animalele fură urcate pe vas. Ploua cu găleata, de parcă s-ar fi repetat istoria cu Arca lui Noe. Afară era întuneric beznă şi vasul se pierdu în noapte. Deodată, răsună o sirenă răguşită, urmată de trosnete înspăimântătoare. Pe punte năvăli un puhoi de apă murdară şi învolburată. Vasul se lovise de radă. Caii nechezau, bizonii mugeau, înnebuniţi. Vasul se scufundă, de-abia putând fi salvaţi oamenii de la bord. Animalele muriră înecate. Cu excepţia diligenţei Deadwood şi a unei căruţe, totul era pierdut.

O grea încercare pentru Bill, care până acum nu cunoscuse decât izbânda. Dar asta nu era tot: îl aştepta o nenorocire şi mai mare.

Vara anului 1875 fusese timpurie. Bill profită de ea, pentru a rămâne ceva mai mult alături de familie, bucuros că puteau fi împreună. Făcea lungi plimbări împreună cu copiii şi, desigur, se ocupa îndeosebi de fiul său. Kit era acum un băieţel drăguţ, în vârstă de cinci ani, pe care tatăl lui îl învăţa să înoate şi să meargă călare pe poneiul ce-i fusese oferit de curând, cu ocazia zilei sale de naştere. Lui Bill i-ar fi plăcut să-i arate şi cum se trage cu puşca, dar cum Louisei nu-i surâdea ideea ca băiatul să aibă o distracţie atât de primejdioasă, tatăl se mulţumi doar să

ofere o armă celui în care vedea încă de pe acum un urmaş demn de el.

În timpul cât fuseseră împreuna, se apropiaseră mult unul de altul, simţindu-se strâns legaţi, printr-un fel de înţelegere tainică.

Când Bill reveni la teatru, reîncepură turneele, iar odată cu ele şi succesul. La Springfield, în Massachusetts, unde juca într-o seară, chiar înainte de a intra în scenă, îi fii înmânată o depeşă, pe care se grăbi s-o citească. Văzându-l că se albeşte la faţă, prietenii dădură fuga să vadă ce s-a întâmplat, presimţind o veste proastă.

— Kit, băiatul meu scump... E grav bolnav de scarlatină... bâigui el.

Pe vremea aceea, bolile – oricare ar fi fost ele – făceau mari ravagii. Nu se cunoşteau metode de prevenire a infecţiilor, nu existau medicamente şi, de cele mai multe ori, bolnavul era sortit pieirii.

— Oprim spectacolul şi dăm oamenilor banii înapoi! propuse Salsbury. Iar tu, fugi degrabă acasă!

Însă Bill, care era un om conştiincios, nu şovăi nici o clipă.

— Nu, zise el. Voi juca în prima parte. Abia pe urmă puteţi explica publicului de ce-a trebuit să plec pe nepusă-masă. Mai departe, veţi juca fără mine.

Întorcându-se acasă, îl găsi pe micuţul Kit cu fruntea arzând şi cu ochii lucind de febră. Copilul întinse minutele, agăţându-se de taică-său.

— Faceţi ceva! Pentru numele lui Dumnezeu, faceţi ceva! urlă Bill către doctorul care se afla în cameră. Mergeţi după ajutoare, numai salvaţi-mi copilul, cu orice preţ!

Micul bolnav se răsuci de pe-o parte pe alta, apoi gemu şi-l rugă pe taică-său să-l ia în braţe. Bill îl ridică din pat cu multă grijă, dar dintr-odată, trupuşorul lui se făcu greu şi ţeapăn. Kit deschise ochii mari spre tatăl lui, pe care-l admira atât, şi-i dărui ultima lui privire. În clipa următoare, era mort.

Bill nu găsi în el puterea de-a o mângâia pe Louise, nici de-a linişti plânsul celor două fetiţe. Pradă unei disperări fără margini, plecă de acasă, colindând împrejurimile ca un nebun, fără a putea să-şi adune gândurile. Toată viaţa lui fusese distrusă într-o clipă: fericirea, speranţa, raţiunea lui de-a fi. Nu mai era un om care suferă, ci o marionetă stricată în mâna destinului.

Totuşi, după câteva ore, îi veni în minte o imagine: cea a tatălui său la moartea lui Sam şi curajul de care dăduse dovadă bătrânul. Brusc, îi reveni simţul datoriei şi porni înapoi spre casa

unde-l aşteptau tristeţe şi lacrimi.

Din acest moment, deveni mai apropiat faţă de sărmana mamă, revărsându-şi asupra celor două fetiţe nemărginita iubire pe care ar fi vrut s-o mai poată dărui lui Kit. Îl mustra cugetul şi se întreba dacă nu cumva acest copil trebuise să moară drept pedeapsă pentru că el îl iubise mai mult decât pe surorile sale. Ştia că părinţii nu trebuie să facă diferenţe între copii, dar ce vină avea dacă fusese fericit că soţia îi născuse un fiu? Îl iubise ca pe ochii din cap încă din prima clipă. Făurise atâtea planuri de viitor – viitorul lor împreună – pentru că voise să facă din el un bărbat adevărat, care să-i semene şi alături de care să păşească în viaţă, cu mândrie!

Disperarea e un sentiment care nu duce nicăieri. Ca să-şi mai uite durerea, Bill apelă la singurul tratament posibil: munca. După „Cercetaşii preeriei”, urmă piesa „Cavalerii pampasului”, apoi „Parada marelui Vest” şi multe altele. Publicul cerea mereu noi şi noi aventuri.

Când spectacolul fu prezentat la New Orleans, în cabina lui Bill îşi făcu intrarea o tânără delicată. Cum nu suporta să fie deranjat, o primi destul de încruntat.

— Aş vrea să lucrez cu dumneavoastră, domnule, nu numai pentru că teatrul e pasiunea mea, dar şi fiindcă am auzit că vă purtaţi frumos cu trupa. Se spune că sunteţi ca o mare familie. Vă cer favoarea de-a mă primi şi pe mine în ea!

— Dar nici nu vă cunosc. Cine sunteţi?

— Mă numesc Annie Oakley şi am 19 ani. Până acum am lucrat la circ, dar nu-mi mai place viaţa de acolo. Cu-atât mai mult cu cât mi-am pus în minte să vă urmez?

„Zău că are tupeu!” se gândi Buffalo Bill.

Se întoarse spre ea, ca s-o refuze categoric. Şi-aşa avea destule guri de hrănit! Oricum, în program existau mai multe puncte de atracţie decât ar fi avut nevoie, astfel încât nu-i convenea să-şi sporească cheltuielile. Se aştepta la o criză de plâns şi se pregătea să facă faţă lacrimilor fetei, dar ea îl măsură liniştita din cap până în picioare:

— Dacă aţi fi un bărbat politicos, v-aţi scoate măcar ţigara din gură când vorbiţi cu o femeie!

Lui Bill nu-i veni să-şi creadă urechilor. Neruşinata asta îi vorbea aşa cum nimeni nu îndrăznise s-o facă până acum! Dintr-odată, fata începu să-l intereseze. Se gândi la vremea când şi el – pe atunci copil – se prezentase la domnul Russell, căutând de lucru. Acest om cu suflet mare îi acordase o şansă – şansă care-l

însoţise de-a lungul întregii sale vieţi. Prin urmare, avea de plătit o datorie faţă de soartă.

Între timp, Annie Oakley luase puşca ce se afla pe unul din scaune. O duse la ochi şi trase, retezând vârful ţigării pe care Bill continua s-o fumeze liniştit.

— Bravo! râse el. Ai câştigat, domnişoară! Nu te mai las să pleci!

Timp de şaptesprezece ani, cât avea să rămână în trupa lui, spectatorii o vor aplauda în fiecare seară pe cea căreia Bill îi dăduse numele de „Annie din Vestul Sălbatic”.

Drept recunoaştere a meritelor lui Bill Cody, al cărui nume era de acum celebru în toată lumea, guvernatorul stalului Nebraska îl numi colonel în Garda naţională. Mai târziu va fi ridicat la gradul de brigadier general, însă titlul de „colonel” îl va păstra până la sfârşitul zilelor.

La sugestia lui John Burke, agentul său de publicitate, Buffalo Bill îşi va plimba spectacolul nu numai prin Statele Unite, ci prin întreaga Europă, prezentând în fiecare seară aventurile proprii sau altele, la care fusese martor, începu să facă lungi călătorii în străinătate: Spania, Austria, Ungaria, Germania, Belgia, Danemarca – împreună cu pieile-roşii (de-acum nişte indieni paşnici), cu cowboy împodobiţi cu tot soiul de fireturi, tâlhari de drumul mare, diligenţe şi alte vehicule.

În acest an, 1887. Anglia sărbătorea 50 de ani de la urcarea pe tron a reginei Victoria. În toată ţara fură organizate mari serbări şi, la sfatul prinţului de Wales, care lăudase meritele lui Buffalo Bill, regina în persoană invitase celebra trupă, cu spectacolul Vestului Sălbatic, pentru a da reprezentaţii la Londra, în faţa oaspeţilor săi.

Bill îşi trecu încă o dată în revistă actorii, grijuliu cu cele mai mici amănunte. Dacă Maiestatea Sa, regina, îi făcea onoarea de-a se interesa de spectacolul său, nu-şi putea îngădui nici o greşeală. Era foarte neliniştit.

În seara spectacolului de gală, Nate Salsbury veni la el în culise.

— Ghici câţi spectatori se află în sală! Câteva mii! Nici un loc gol! Acum eşti mulţumit?

— Dacă sunt mulţumit? E cea mai frumoasă zi din viaţa mea! Şi, fără să mă las ameţit de succes, trebuie să mărturisesc ca mi s-a urcat la cap!

Reprezentaţia urma să înceapă în câteva momente. Frank Richmond apăru pe scenă, adresându-se publicului:

— Domnilor şi doamnelor, am onoarea să vi-l prezint pe Buffalo Bill – cel mai mare cercetaş care a existat vreodată în Vest!

Pe scenă păşi Buffalo Bill, cu spatele drept, cu un aer grav, îmbrăcat în mare ţinută: el era simbolul Vestului Sălbatic, cu tot ce însemna el – luptă şi aventură.

Scoţându-şi uriaşul sombrero, Bill salută mulţimea, care-l admira, aplaudând din răsputeri. Calul său alb se ridică pe picioarele dinapoi, apoi reveni la poziţia obişnuită, după care se înclină, aşa cum fusese învăţat. Spectatorii izbucniră într-o furtună de aplauze. În mijlocul acelei dezlănţuiri entuziaste, viitorul Eduard al VII-lea coborî în arenă şi, zâmbind, ceru îngăduinţa de-a lua loc în diligenţa Deadwood.

— De-acolo voi putea privi mai bine spectacolul, zise el cu umor.

— De ce nu şi noi? exclamară prietenii săi, care de care mai nerăbdători să-i urmeze exemplul.

Lângă el se aşezară regele Danemarcei, apoi prinţul moştenitor al Austriei, marele duce de Saxa şi regele Greciei. Într-un vacarm de nedescris, de parcă ar fi fost vorba de-o luptă adevărată indienii Sioux şi Cheyenne atacară vijelios o diligenţă plină de capete încoronate.

După coborârea cortinei, Bill începu să viseze cu voce tare:

— Lung drum am parcurs de la vremea când păşteam vacile, pentru 25 de dolari pe lună!

Se revăzu – un băieţel de 9 ani, martor la moartea tatălui său. Ce mulţumit ar fi fost Isaac să-l vadă acum, astfel sărbătorit şi admirat de toate mărimile lumii! Şi el se simţea mândru, la gândul atâtor necazuri pe care le dăduse la o parte, parcă dintr-o simplă mişcare a mâinii! Mândru de primejdiile pe care le înfruntase cu îndrăzneală şi sânge-rece!

Acest spectacol, pe care toţi îl lăudau, ar fi putut să nu aibă loc, dacă după drama de pe Mississippi el nu s-ar fi luptat să ia totul de la capăt!

Bill socotea că acesta fusese cel mai greu moment din viaţa lui: pusese din nou pe picioare, într-un timp foarte scurt, teatrul, cu toate cele de trebuinţă.

Anii trecură.

Acum Bill Cody angajase atleţi care aruncau cu greutatea, *gauchos* din America de Sud, zuluşi, arabi şi cazaci, pe care-i plimbă cu el în turnee: triumfale prin Europa, înainte de a-i duce la Expoziţia Internaţională de la Chicago, în 1893, unde fusese

invitat în repetate rânduri.

Totuşi, lucrurile nu stăteau chiar atât de bine pe cât s-ar crede; din dorinţa de a-i mulţumi pe toţi, sprijinise cu bani unele planuri îndrăzneţe de-ale prietenilor săi şi întreţinea o mulţime de persoane care nu voiau decât să profite de averea lui. Îşi plasase banii în nenumărate afaceri nereuşite. Construise un han la Sheridan în statul Wyoming, pusese la punct un sistem de irigaţii pentru fermele dintre Big Horn Mountains şi Yellowstone Park şi întemeiase un oraş, care-i poartă şi azi numele: Cody. Îşi cheltuise astfel cea mai mare parte a averii, ajungând să muncească din greu pentru a-şi câştiga existenţa.

Aşa se va întâmpla până la sfârşitul zilelor sale.

Acum Bill era un bărbat cu parul, mustaţa şi barbişonul albe ca zăpada. Nu-i era prea uşor să se obişnuiască cu o muncă nouă. La acea vreme, făcea parte din circul „Barnum & Bailey”. Dacă atunci când călătorise cu spectacolul Vestului Sălbatic se oprise deseori pentru câte 5-6 luni în acelaşi loc, de astă-dată trebuia să facă faţă unui alt ritm de lucru: într-un singur an călătorise mii de kilometri şi trecuse prin 132 de oraşe dând uneori doar una sau două reprezentaţii în fiecare.

De altfel, turneele circului mergeau în pierdere şi, când Bailey muri pe neaşteptate, Bill se trezi cu nenumărate datorii, pe lângă ale sale, care atinseseră şi ele nişte sume uriaşe.

Acum apărea în spectacolul „101 Ranch Show” şi, cu toate că avea 70 de ani, patronii îi cereau să participe zilnic la paradă şi să prezinte pe scenă una din vechile lui isprăvi: să doboare cu carabina nişte mingi de sticlă multicolore. În clipa când Johnny Baker îi anunţa apariţia, Buffalo Bill îşi îndrepta spatele, îşi bomba pieptul şi începea să fluture victorios pălăria mare şi albă din zilele sale bune. Ochii îi luceau cu aceeaşi bucurie dintotdeauna.

Se îmbolnăvi pe neaşteptate într-un hotel din Chicago. Pentru a fi mai bine îngrijit, fu transportat la una din surorile sale, la Denver. Când doctorul East veni la căpătâiul său, Bill îi ceru să-i spună adevărul.

— Ei bine, aflaţi că-mi pare bine să pot muri în patul meu. Era prea de tot să mi se întâmple una ca asta pe scenă! Cât timp mai am de trăit?

— Cam treizeci şi şase de ore, îi răspunse medicul.

— Destul de puţin, zise Bill, căzând pe gânduri.

Apoi, stăpânindu-se, se întoarse spre cumnatul său:

— Atunci, hai să facem o partidă de cărţi!

Bill Cody muri la 10 ianuarie 1917. Mii de persoane veniră din toate colţurile Americii, ca să asiste la înmormântare. Sicriul nici nu se mai vedea de sub un morman de flori.

Cortegiul funerar înainta încet pe străzile oraşului. Caii albi, rămaşi fără stăpân, păşeau în urma rămăşiţelor pământeşti ale lui Buffalo Bill. De fiecare şa atârna câte un pistol. Sicriul era însoţit de 70 de cowboy, cu chipurile îndurerate. Afară era frig, iar inimile tuturor erau îngheţate de tristeţe. Pentru oamenii aparţinând celor două rase pe care Bill le dorise să trăiască în pace şi înţelegere, moartea lui era ca un doliu de familie.

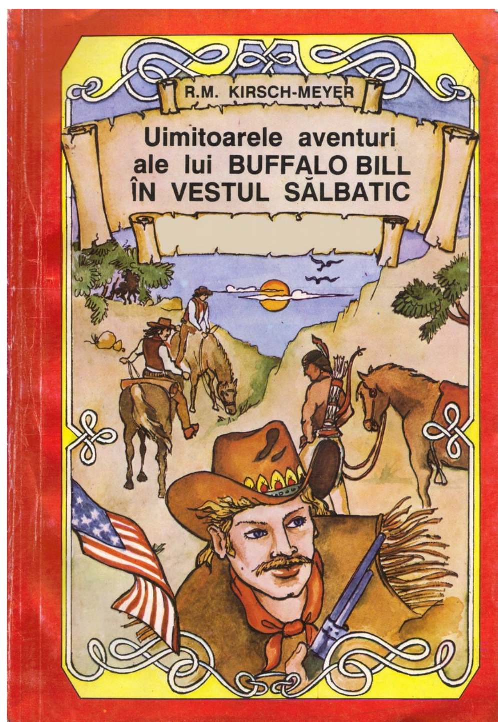
Buffalo Bill odihneşte în vârful muntelui Lookout, la picioarele unui monument care-l înfăţişează călare pe un cal de bronz.

Dar eroul Vestului Sălbatic nu a murit şi în sufletele oamenilor: spiritul lui a rămas de-a pururi viu, nu numai în acele ţinuturi care-au fost martore ale aventurilor sale, ci şi pretutindeni în ţara în care s-a născut.

Numai acolo?

Acolo şi-n lumea întreagă.

CUPRINS

R.M. KIRSCH-MEYER
Uimitoarele aventuri
ale lui BUFFALO BILL
ÎN VESTUL SĂLBATIC

